SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul

CRAIOVA

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION #** HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

Aurel Cărășel
Marile migrații

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Marile migrații / Aurel Cărășel. - București: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-51-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Designul colecției, ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu** Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-51-2

AUREL CARASEL

Marile Migrații

SERIA

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 - Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel
2 - Secretul emisferei, de Traian Bădulescu
3 - Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța, de O. Vitan
4 - Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel
5 - Rangkook *(seria deCase - 1),* de Constantin D. Pavel
6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan
7 - în anul 4000 sau O călătorie la Venus, de Victor Anestin
8 - Erezia egumenului Glicherie, de Dan Ninoiu
9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărășel
10 - Forțe ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur
11-0 tragedie cerească, de Victor Anestin
12 - Cetiți-le noaptea, de Ion Minulescu
13 - Marginea curcubeului, de Aurel Cărășel
14 - Incredibila aventură a cuviosului Achim, de Dan Ninoiu
15 - Praf, de Florin Purluca
16 - Manuscrisul episcopului Petronius, de Dan Ninoiu
17 - Steaua fulgurantă, de Aurel Cărășel
18 - Un român în Lună, de Henri Stahl
19 - Oameni pe care i-am cunoscut, de Aurel Cărășel
20 - Sawtooth, de Constantin D. Pavel
21 - Rău de spațiu Omul fără nume, de Ovidiu Vitan
22 - Progradia, de Florin Purluca
23 - A doua Lună a Pământului, de Mircea Liviu Goga
24 - Dialogul păsărilor, de Laszlo Tarko
25 - Cumulonimbus deasupra Atlantidei, de Aurel Cărășel
26 - Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar, de’**
27 - Romanul cerului, de Victor Anestin
28 -1944 Ein Freak, de Florin Purluca
29 - Oameni pe care i-am cunoscut 2, de Constantin D. Pavel
30 - Creație de tranzitare - Bacteria nemuririi, de Aurel Cărășel
31 - Creație de tranzitare - Cârligul spațial, de Aurel Cărășel
32 - Creație de tranzitare - Poarta mânturii, de Aurel Cărășel
33 - RSA - Furia fiarelor, de Florin Purluca
34 - RSA - Marile migrații, de Aurel Cărășel
35 - Olympus Mons, de Florin Haidamac
36 - RSA - Noaptea lemurienilor, de Florin Giurcă
37 - Praf 2 - Atingerea sălbăticiei, de Florin Purluca
38 - RSA - Aura Luck, de Constantin D. Pavel

1 • Cine se trezește de dimineață, departe ajunge

Motto:
"Omul este mare tocmai fiindcă-și cunoaște starea de decădere."
Blaise Pascal

Intre blocurile din față crescuse o grămadă de buruieni, semn că locatarii nu prea stăteau pe acasă, ca să le vadă și să le ia la întrebări. Din poziția în care se găsea (adică întins pe burtă și cu fața într-o parte), Emanuel lonescu avea impresia că privește o junglă deasă, prin care răsăritul soarelui de-abia răzbătea. Nu-și amintea cum de ajunsese în acel loc, dar la durerea de cap pe care o avea, asta conta prea puțin.

Dacă nu mă ridic chiar acum, își zise, jungla asta o să mă acopere cu totul și oasele or să-mi putrezească aici.

Se bălăbăni de câteva ori și, în cele din urmă, reuși să se ridice în genunchi. Calea până la poziția verticală pesemne că era aceeași, ca dimensiune, cu a primului simian care a vrut să dea cu capul de stele. I-a luat fix trei minute ca să ajungă în poziție bipedă și să stabilizeze asfaltul sub tălpi.

Al dracului asfalt, se gândi, în timp ce se străduia să-și nimerească podoaba capilară cu degetele făcute greblă. Parcă a băut mai mult decât mine, se clatină și are amețeli. ' » »

Ba poate că tu, dobitocule, ai amețeli, îi spuse o voce clară chiar în ureche. întoarse capul spre dreapta, gata să cadă iar în genunchi. Nu era nimeni.

— Dobitoc ești tu, răspunse cu voce tare, speriind câteva vrăbii care se scăldau în nisip. Cum... hâc... cum de îți permiți... să vorbești așa... cu mine? Hâc! Știi cine sunt... eu?!

Chiar, cine era el? Se opri din perorație și își înfipse bine călcâiele în pavaj, încercând să-l facă să nu se mai miște atât. Cine naiba era el? Răsuci mai multe nume prin minte, dar niciunul nu i se părea ca fiind chiar al său.

Poate că ai un buzunar, îi spuse din nou vocea aceea clară. Buzunarul de la spatele pantalonilor. Iar în el poate că ai un portofel. Și un cârd de identitate.

Se răsuci de jur-împrejur cu atâta iuțeală încât soarele ajunse din răsărit la apus mai înainte să apuce să-și dea seama de asta. Iar când realiză, stătea în fund și jungla de buruieni părea că își reîncepuse ascensiunea. Nu, nu era băut! se enervă. Bețiile îl lăsau cu capul cât banița și cu tot conținutul fierii în gură. Acum, însă, capul i se părea normal (ca să fie sigur, îl pipăi cu amândouă mâinile), iar în gură avea o simplă flegmă. Căreia îi și făcu vânt afară, cu o încordare a limbii și buzelor. Dar flegma nu păru să-i ia în seamă strădania și îi căzu pe mânecă, întinzându-se ca o pânză de păianjen. Se uită la ea cu scârbă și renunță să se mai preocupe de asemenea fleacuri.

Dar dacă nu era beat, atunci cum naiba ajunsese să zacă pe burtă, în acel loc necunoscut?

îți dai seama că numai oamenii beți refuză statutul de oameni beți, îi spuse, sec, vocea de nicăieri. Ești un bețivan notoriu, Ghirlandaio, și dacă nu ai curajul să accepți acest statut, ai măcar mândria de a te duce acasă pe propriile picioare.

Poate că îi vorbea un înger, descoperi bărbatul și ridică un deget în aer, ca pentru a vedea din ce parte bătea vântul. Nu bătea, însă, niciun vânt, dar degetul său putea însemna și faptul că i-a venit o idee, pe care... Ce mama dracului de idee? se enervă și se ridică din nou în picioare. Blocurile rămaseră tot acolo unde se aflaseră și mai înainte, dar în spatele lor apăru lama dreptunghiulară a unei clădiri foarte înalte și suple, cu sute de geamuri sclipind în razele soarelui.

Hotel Emma West, citi el, silabisind. Ce naiba, se găsise tot timpul pe Calea București, iar el crezuse că ajunsese dincolo de cartierul Lăpuș, în periferia haltei Bordei, sau chiar la marginea aeroportului internațional.

Ești un prost, îi spuse îngerul. Un prost care a băut peste măsură. Ca să ajungi lângă aeroport ar fi trebuit să ai picioare zdravene, nu de mămăligă, ca ale tale.

— Noroc... că ești un înger, îngere! Norocul tău. Altfel, le încasai... pentru... toate ideile tale tâmpite.

Dar îngerul nu îi răspunse. Poate că se speriase, con- cluzionă bărbatul. Oare îngerii se speriau și ei? Și, mă rog, de ce n-ar fi făcut-o? Dacă Doamne-Doamne trăgea un răcnet de se cutremura Raiul, probabil că la toți îngereii

le picau aripile. în fine, se hotărî să-l lase naibii de înger și să încerce să ajungă acasă.

Acasă, unde? se trezi el că habar nu are. Apoi își reaminti de sfatul cu buzunarul de la spate și cu cârdul de identitate. Și dacă avea dreptate îngerelul? Se ridică, tremurând, în picioare și observă că pavajul rămăsese neclintit sub tălpile sale. Un semn bun, aprecie, și-și duse mâna la turul pantalonilor. Buzunarul era la locul lui. Și prezenta o umflătură. Se chinui puțin să deschidă nasturele de siguranță, dar reuși, în cele din urmă. Aduse portofelul vechi, din vinilin, în fața ochilor. Trei hârtii de câte un leu, o chitanță de la CEZ, un bon de casă fiscală, o hârtiuță cu un număr de telefon, o cheie de yală și... cârdul său de identitate.

îl apropie, fericit, de ochi. Emanuel lonescu. Se numea Emanuel lonescu. Interesant nume, se gândi, în vreme ce-și mușca buza de jos. De ce nu-i spunea nimic? Când își pronunța numele, era ca și când ar fi citit afișierul cu numele locatarilor de la o scară vecină. Nume străine, acoperind fețe necunoscute. lonescu era un nume comun, decise, după câteva clipe de meditație. Dar Emanuel... Fir-ar să fie! descoperi. Emanuel era un cuvânt ebraic și însemna „Dumnezeu este cu noi". Avusese dreptate, deci, vocea aceea era un înger. Numai un om cu numele Emanuel putea vorbi cu îngerii. Era binecuvântat, deci necazul în care se găsea, în acel moment, avea să înceteze imediat ce-și va dori asta.

Și își dori, cât putu de tare!

De emoție, făcu un pas într-o parte, se împiedică de o umflătură din asfalt și căzu din nou în patru labe. Panto

ful din piciorul drept îi sări departe, prin iarba aproape uscată.

— Ducă-se! îl blagoslovi, în timp ce se străduia să se ridice. Să-l ia toți dracii!

Se ridică, greoi, și țopăi într-un picior către încălțarea stingheră. Se încălță cu greutate, mormăind la nesfârșit înjurătura ce părea să-l mai răcorească. Noroc că pe stradă nu trecea nimeni în acel moment, altminteri chiar ar fi crezut despre el că era un bețivan care vorbea cu pantofii. In sfârșit, își recăpătă toate atributele vestimentare și prestanța de profesor. Hotărât lucru, îngerul păzitor era pe aproape și era surd la problema cu oponentul său cu coadă și cornițe.

Prestanța de profesor... repetă, cu ochii holbați pe emblema hotelului îndepărtat. își aducea aminte că era profesor. Profesor de desen tehnic la Liceul de Construcții nr. »
2, de pe strada Humulești. De desen tehnic pentru că la categoria desen artistic nu mai găsise catedră, la niciuna din școlile Craiovei, iar el la școlile din mediul rural nu s-ar fi dus nici dacă ar fi rămas șomer. Păi ce, el făcuse Facultatea de Arte Plastice din București ca să se înfunde pe ulițele pline de noroaie din Caraula, Palilula sau Vâr- top? Era orășean get-beget, la oraș avea să-și ducă anosta existentă.

Și, hotărât în această privință, scoase din nou portofelul, extrase actul de ientitate și încercă să silabisească adresa de domiciliu din el: Calea București, bl. A12, sc. 1, et. 4, ap. 12. Frate, dar nici măcar nu era departe de casă, dacă reușea să-și coordoneze picioarele după mersul gân-

durilor, ar fi ajuns acolo cam într-o jumătate de oră. Garsoniera îl aștepta cu un duș cald și cu un pat numai potrivit pentru a potoli durerile de cap.

Se scărpină, cu precauție, în creștet. Oare ce căuta el pe strada aia lăturalnică, întins pe burtă?

Ai băut, îi spuse vocea îngerului, iritată. Ai băut ca un marinar intrat în port numai pentru 24 de ore. Ai vomitat pe masa crâșmei și pe tine (dacă te uiți cu atenție pe piepții sacoului, ai să vezi pata; și, mai ales, o să simți mirosul de acru). Am băut! se miră Emanuel lonescu. Ți se spune Ghirlandaio, îl corectă îngerul. Asta pentru că îți plac clasicii și desenezi cam ca maestrul ăla italian. Ai mână, dar ești un prost și te pierzi într-o mare de fleacuri. Te lași dominat de altii. Ghirlandaio! se minună Emanuel I » lonescu. Frumos nume, n-am ce spune. Mi se pare cunoscut de undeva. Prostule! se enervă îngerul. Normal că-1 cunoști pe Domenico Ghirlandaio, pictorul renascentist pe care ți l-ai ales ca subiect pentru lucrarea de diplomă. Ai pus chiar pariu cu colegii că poți să imiți la perfecție „Adorația păstorilor". Și?! întrebă, curios. Și l-ai câștigat, evident, i-ai studiat stilul atât de bine încât ai ajuns un copiator marca „Ghirlandaio". Și ce treabă are Ghirlandaio ăsta cu beția de care-mi vorbești? Are! se enervă în- gerul. Sigur că are: consilierii Primăriei ți-au refuzat bursa de studii, de trei luni, la Florența, pe care o câștigaseși, în mod onest, prezentându-te la concursul ăla de la Galați, pe motiv că nu ești un cetățean onorabil, că ai divorțat de Nina și că te cam ții de petreceri, pătându-ți statutul de profesor onorabil. Mi-au refuzat bursa! se enervă Ghirlan-

daio si, brusc, își aminti de dobitocul ăla de Martin Cio- banu, consilierul pe probleme de imagine al edilului șef, care-1 propusese pentru această bursă pe un oarecare Ciobanu Valerică, pictor la atelierul de cruci al Bisericii Madona Dudu. Nici măcar nu se străduise să ascundă faptul că erau veri buni, dobitocul... De ce să se străduiască? reveni îngerul. Toată lumea știe că primarul face ceea ce-1 roagă consilierul său de imagine, ce rost ar mai fi avut să cheltuiască energie pentru niște minciuni sfoie-gite? Deci, nu mă mai duc la Florența. Deci, nu te mai duci la Florența, repetă vocea din mintea sa. Te-ai dus, în schimb, la „Cocoșul pintenat", cea mai infectă crâșmă din cartier și te-ai pilit ca un moftangiu de pe vremuri. Măcar am făcut-o cum trebuie, îl contrazise el. Ai făcut-o ca un porc! se enervă și îngerul. Ai băut atâta poșircă încât ai adormit pe masă și patronul te-a luat în cârcă și te-a azvârlit pe maidan. Da, se consolă Ghirlandaio, dar am făcut-o cu un scop nobil: am încercat să uit nedreptatea pe care am îndurat-o din partea nenorociților ăia de la Primărie. O fi fost nobil scopul, spuse vocea încet, dar rezultatul e deplorabil. Mai bine du-te acasă și culcă-te. Că bine zici! se arătă de acord. Parcă ai fi îngerul meu păzitor.

își îndreptă spinarea, cu oarece efort, își aranjă cravata la gât și pomi șovăielnic în direcția blocului. Nu, nu era beat, ci numai ușor afumat. Ușor afumat, repetă și, după câțiva pași, se sprijini preț de câteva clipe de trunchiul gros al unui plop, așteptând ca pământul de sub tălpi să își încheie mișcarea de tangaj. El nu era un bețiv, asta tre-

buie că era evident, și dacă dobitocul ăla de Martin Cio- banu nu i-ar fi manipulat pe... He-he-he, Florența, care va să zică... patria lui Ghirlandaio, patronul său spiritual, și a lui Leonardo da Vinci...

Zâmbi cu gura până la urechi, dădu drumul catargului și își continuă calea către dunetă. își împreună palmele cu zgomot: idealul îl constituia întotdeauna linia dreaptă. Aici, pe mare? Rânji și se grăbi să se sprijine de un alt catarg. își strâmbă gâtul și privi de-a lungul coloanei de lemn către albastrul fără de sfârsit al cerului dimineții. » » Velele foșneau aidoma unor frunze bătute de vânt. Se desprinse și alunecă precaut printre valuri. O vână ieșită curios în lemnul neted al punții îl agăță, făcându-1 să cadă din nou și abia după ce asfaltul îi juli bărbia, realiză că se găsea tot în urbea natală, la cheremul nemernicului de primar și al consilierilor acestuia.

— Să-i ia dracu' pe toți! zbieră cât îl ținură plămânii, dar nu se întâmplă absolut nimic.

Ca și când dreptatea murise cu totul în sectorul acela de Univers. își înghiți saliva amară și încercă să se ridice. Mușchii refuzară însă să îl ajute și, după o îndelungată ezitare, Emanuel lonescu își lăsă fruntea pe brațul drept și adormi. Visa că se găsea în patul său moale și că Nîna venea din bucătărie, cu un burete înmuiat în apă caldă, ca să-1 șteargă pe frunte de transpirație. Gemu satisfăcut și se întinse sub cearșaful alb. Apoi deschise ochii.

O limbă caldă îl spăla pe obraz. Era un câine vagabond, care îl amușina, dând alene din coadă. în prima clipă crezu că visează și dădu să o strige pe Nina, să ia

câinele ăla din cameră și să-l scoată pe scara blocului. Cum să visezi, însă, atât de clar un câine care dă din coadă și continuă să te lingă?

— Ești adevărat? bălmăji, cu limba cleioasă.

Sigur că e adevărat, îl încredință vocea îngerului. Și poți să fii încredințat că nu este pentru ultima oară când ți se întâmplă.

încercă că nu-1 ia în seamă. Se ridică în picioare, clăti- nându-se, fără să realizeze prea bine cum ajunsese în acel loc. Goni javra cu o lovitură de picior, apoi se strădui să-și pună gândurile în ordine. Aha, se mai trezise o dată, vorbise cu rabla aia de înger, își depistase cârdul de identitate și aflase cum îl cheamă, găsise chiar și adresa la care locuia, ba chiar pornise cu avânt într-acolo, până ce se împiedicase și căzuse din nou.

— Porcul de primar! se înfurie și scuipă cu obidă.

Doamna roșcovană, în taior verde-praz, care tocmai trecea pe alături, se opri, se șterse pe față cu o batistă brodată și, fără niciun avertisment, îi trânti sacoșa cu varză în cap. Se clătină, gata-gata să ia din nou asfaltul în brațe. Când își reveni, strada era iar pustie.

Hotărî că episodul i se năzărise. Ai vrea tu, se oțărî îngerul. Nu ești bun decât să le faci viața grea celor din jur. Ce fel de înger păzitor oi mai fi fiind și tu de te oțărăști așa la mine?! se supără bărbatul. Și, mă rog, de ce nu ai intervenit să mă salvezi de la loviturile cucoanei? Dacă în loc de sacoșă ar fi scos un cuțit? Dar îngerul nu mai găsi de cuviință să răspundă.

Ca să evite orice alte posibile conflicte, se strecură pe lângă un gard viu, interminabil, până ce descoperi la scara

unui bloc o bancă lungă, cu spătar. Se așeză și încercă să continue cercetările mentale. După aproape o oră de meditații sumbre, răstimp în care fu privit cu mare suspiciune de locatarii care plecau la serviciu, ajunse la concluzia că ziua ce tocmai începuse era una lucrătoare și că avea ore la clasele a IX-a. Nici nu se punea problema să se prezinte în halul acela la catedră. Cel mai bun lucru ar fi fost să se ducă direct acasă, să îi telefoneze directorului pentru a-i comunica starea de incapacitate în care se găsea, să facă un duș și, Doamne-Dumnezeule! - să tragă un pui de somn.

în cele din urmă, ca să nu pățească din nou rușinea vreunei altercații în public, dar și ca să nu riște să fie recunoscut de vreun coleg de serviciu și reclamat la director că umblă beat pe stradă, se hotărî să ia un taximetru până la domiciliu. Treabă ceva mai simplu de gândit decât de făcut.

In primul rând, stația de taxi se afla tocmai în fața hotelului "Emma West". Atât de departe încât, până reuși să ajungă acolo, ocolind zonele cu prea mult trafic pietonal, trecuse de ora nouă, iar soarele începuse să ardă tare. Era atât de istovit și atât de transpirat, când intră în parcarea rezervată mașinilor galbene, cu pătrățele negre pe portiere, încât i se tăie răsuflarea, se împiedică și căzu în genunchi. Noroc că era singurul pieton din parcare și reuși să se ridice la verticală mai înainte să se sesizeze cineva și să-i facă vreo fotografie pentru vreo rețea de socializare.

în al doilea rând, pentru că nu mai avea decât trei lei în portmoneu, iar un anunț mititel, proptit în parbrizul

fiecărei mașini din fața sa, anunța că simpla pornire din loc costa doi lei. In fine, în al treilea rând deoarece descoperi că blocul pe care-1 căuta se vedea din stația de taximetre cu ochiul liber, iar în acest caz toti șoferii l-ar fi refuzat din start, pe motiv că ei nu fac curse foarte scurte.

îngerule, întoarce-te și ajută-mă să ies din încurcătură! îi porunci Ghirlandaio făpturii nevăzute, cu care se conversase la trezire. Ba ajută-te singur! i se năzări că aude vocea supărată a celuilalt. Și nu mă mai deranja, nitam- nisam, pentru toate fleacurile. Descurcă-te de unul singur, așa cum ai făcut-o în toți anii de când te-ai însurat. Păi, tocmai asta e problema, că nu m-am descurcat, se milogi el. Și iată ce-am ajuns... Dar îngerul intrase în *silen- zio stampa* și trebui să înghită în sec și să facă ce i se spusese. Adică să rezolve problema.

O pomi pe jos către casă, profitând de faptul că soarele dogorea din ce în ce mai puternic, iar traficul se redusese substanțial. îi promise, în gând, îngerului rebel o răzbunare de să-1 țină minte. Când își va fi rezolvat problema cu Florența (încă mai spera într-o minune!), avea să-i facă un referat ciudatului ăla, de... își luă imediat seama. Unde să-i facă referat unui înger? La biserica de care aparținea? Direct la Patriarhie? La Sfântul Sinod creștin de la Ierusalim? Ori poate curiei papale romane? Treaba se dovedea atât de complicată încât renunță să se mai gândească la ea.

Recunoscu blocul după ghena de gunoi vopsită în roșu, în jurul căreia se alergau o mulțime de pisici. Ușa scării ar fi trebuit să fie închisă cu zăvorul magnetic, dar un suflet de treabă pusese o piatră unde trebuia și o lăsase per-

manent întredeschisă. îngerul păzitor, descoperi Ema- nuel lonescu, în timp ce-și țâra picioarele frânte de oboseală pe treptele scării. Și să-1 mai blagoslovești în gând cu înjurături... Dacă n-ar fi fost el, ar fi zăcut pe bancă până ce vreun locatar ar fi dorit să iasă în oraș. în portofelul său nu exista nicio cheie magnetică. Ori o pierduse, ori o uitase în casă.

Ajunse la etajul al doilea, se opri în fața ușii și se chinui să vâre cheia în yală. De trei ori încercă, de trei ori nimeri pe lângă. înjură și trase un picior în partea de jos a ușii. Uitase că era încălțat în pantofi ușori, de vară, din pânză. Scoase un urlet și se chirci de durere. De la ultimul etaj, o ușă se deschise scârțâind funebru. » 1

— Care mă-ta faci scandal în perimetrul public, bulan- giule? strigă în golul scării o voce hârâită de moș. Dau telefon la poliție, scandalagiu' dracului!

Ușa se închise cu zgomot și bărbatul putu să-și ia, în sfârșit, mâinile de la gură. Durerile din laba piciorului se diminuaseră, așa că își încercă din nou norocul. De data asta, cheia intră la marele fix, se auzi declicul și ușa se deschise. Nu apucă să facă nici măcar un pas. Peste el năvăli, aproape azvârlindu-1 în grilajul de fier al scării, mârtanul Pampon, care miorlăia de zor în timp ce i se freca de picioare, cu atâta pasiune încât umpluse scara de scântei electrostatice.

Un mârtan?! se miră de câte lucruri noi afla despre viața lui anterioară. Se grăbi să intre, cu mârtanul apucat de după ceafă, ca să nu provoace iar istericalele moșului de la patru.

Lăsă pe hol mârtanul, pantofii și sacoul, grăbindu-se să închidă ușa, pentru ca nu cumva vreunul să își ceară drepturi despre care habar n-avea. Motanul mai zgrep- țănă o vreme la ușă, dar sacoul și pantofii tăcură mâlc, semn că erau mulțumiți cu noua lor soartă. ***>*** ***t***

Din hol, intră într-o sufragerie destul de spațioasă, cu un pat lat, o masă veche și cam nesigură pe picioare, un dulap și un televizor urcat pe un scrin, plin cu cărți și reviste. Patul era nefăcut, pe jos se împiedică de tot felul de resturi de ambalaje, coșul de hârtii zăcea răsturnat, semn că motanul își căutase de mâncare, iar praful se întindea grijuliu peste tot. Găsi telecomanda sub cearșaf, porni televizorul și se întinse cu spatele pe pat, hotărât să se odihnească un minut.

Când deschise ochii din nou, descoperi că, de fapt, minutul se transformase în două ore și un sfert. Era aproape unsprezece, iar mațele îi ghiorăiau. Presupuse că de foame, așa că se ridică de pe cearșaful mototolit și cercetă încăperea, hotărât să găsească o cale de rezolvare a situației. O găsi: ușa de la bucătărie.

Se îndreptă într-acolo, ignorând complet miorlăiturile leșinate ale lui Pampon. Și lui îi era foame, dar era o ființă civilizată și nu făcea scandal. Bucătăria era o chichineață, de-abia avuseseră loc în ea frigiderul, o plită pe gaz, în loc de aragaz și dulapurile suspendate. O platformă de lemn, între chiuvetă și frigider, ținea loc de masă. Nu se vedea nici urmă de scaun, semn că aici se lua masa în picioare, ca la fast-food. Deschise frigiderul, cu o strângere de inimă. Pe o farfurie odihneau o jumătate de ceapă și

două felii de pâine. Iar pe ușă găsi o sticlă cu vin, fără dop. Dar cu lichid în ea, ceea ce era mai important, la urma- urmei. Asa că se așeză în fata hiatului, își trase farfuria mai aproape și mâncă în liniște tot, până la ultima firimitură. Drept mulțumire, își șterse ochii de lacrimi (voia să creadă că erau de mulțumire, față de înger, dar acesta nu catadixi să dea niciun semn de viață), apoi luă sticla de gât și se întoarse în sufragerie.

De dincolo de ușă, Pampon își exprimă dezaprobarea printr-un mieunat jalnic. Un locatar de deasupra bătu cu o lingură în calorifer, executând o înjurătură complicată, pe trei paliere de inteligență: unul pentru cel al lui Pampon, al doilea pentru al său și al treilea pentru toți nespă-lații care trăgeau cu urechea, să mai audă ce se petrece pe la vecini.

— 'Te-n mă-ta și tu! se răsti, dar nu se mai obosi să transmită în codul Morse nimic.

Ce rost ar fi avut? Oricum, frigiderul nu i se umplea din senin. I-ar fi prins bine o minune acum, dar îngerul ăla blestemat făcea în continuare pe mironosița supărată. Se trânti din nou în pat, pomi televizorul și trase o dușcă zdravănă din lichidul aproape incolor. Se înecă, tuși, dar se abținu să scuipe, așa că înghiți, străduindu-se să nu ia în seamă gustul de vin prost și trezit.

Nimerise pe un canal de știri. Crainica anunța, cu un zâmbet chinuit, că guvernul intenționează să aplice o nouă taxă fiscală, numită *de solidaritate,* pentru toți contribuabilii. De solidaritate, cu cine, dacă e vorba de toți contribuabilii? se întrebă Emanuel lonescu, luând o altă înghiți-

>'

tură. Poate cu el, cu guvernul, realiză și rânji, satisfăcut de propria-i glumă. Se hotărî să termine tot vinul din sticlă. Era cel mai bun remediu ca să-si revină din beție, conform principiului „cui pe cui se scoate". Apoi, cu mintea limpede, avea să ia o foaie de hârtie, un pix și avea să aștearnă, în ordine, prioritățile: mâncare, câteva sticle cu bere, niște bobițe pentru pisici, un duș monumental și, în sfârșit, un somn fără limite, până a doua zi.

Exact atunci sună telefonul, destrămându-i bura de optimism și amintindu-i de durerea de cap. înjură, dar coborî conștiincios din pat și se apucă să caute aparatul de bachelită. îl descoperi sub pijamaua care mirosea a jilav, la fereastră. Ridică receptorul și-l duse la ureche. Apoi îl smuci într-o parte, ca să scape de decibelii prea mulți și prea furioși.

— Domnule lonescu, este a treia oară când vă sun, de la începutul cursurilor!!! Ați ratat deja primele trei ore, ce aveți de gând cu celelalte?

— Cu cine vorbesc? reuși să îngaime, pierdut de tot.

— Cu cine vorbești? Cu dracu', domnule lonescu, cu dracu'! Eventual, cu bunicul lui, Scaraoschi. Sunt Mihai Scripcariu, domnule, directorul liceului la care ești profesor. Suplinitor! ținu să sublinieze. Ai de gând să mai ajungi azi la ore?

Tâmpită situație, aprecie, cu o liniște care-1 buimăci și pe el. Avea ore și nu le făcuse. Și nu putea să le facă pe cele care urmau. Oftă, își linse buzele și se hotărî.

— îmi pare rău, domnule director, dar sunt în

incapacitate fizică să susțin orele azi. Și cred că și pe cele de mâine. Am icter mecanic.

— Ce ai, domnule? se sufocă de indignare directorul Scripcariu, la celălalt capăt al firului.

— Icter mecanic, repetă.

— Ce dracu' e aia?

— Hepatită B. îl am de șase ani, dar crizele sunt rare, așa că nu am avut probleme profesionale, până acum.

— Până acum, repetă vocea celuilalt, pe un ton mai potolit. Să faci bine și să trimiți scutirea medicală la secre- 1 »
tariat, până mâine la prânz.

— Asa am să fac.

— Sănătate!

— O zi...

Dar nu apucă să încheie, deoarece sunetul tonului îi dădu de știre despre terminarea conversației. Puse receptorul în furcă și se așeză pe marginea patului. Pe ecran, crainica anunța timpul probabil: caniculă și furtună, spre seară. Căpătase o zi, o noapte și, poate, încă o zi și o noapte de libertate. îi trebuia însă o scutire medicală. Dar el chiar avea icter mecanic, descoperi cu surprindere. In scrin exista un dosar medical în care o grămadă de acte certificau faptul că era bolnav de hepatită B. Și atunci, de ce naiba bea până la inconștiență?

Ridică din umeri și se întinse pe pat, într-o rână. Parcă avea vreo importanță. Atunci când te trezești, într-o bună zi, că nevasta își ia geamantanul și pleacă, pur și simplu, către alte zări, că banca îți trimite portăreii să recupereze sumele pe care le datorezi, că vecinul de la patru te înjură de mamă ori de câte ori te vede și că nimănui nu-i pasă de soarta ta, în general, atunci...

Nu-i rămânea decât să bea. Era modul său de a protesta împotriva nedreptăților de orice fel la care era supus. Avea să moară din cauza asta? Mama ei de viață! hotărî >
și trase ultima dușcă din sticlă, apoi o azvârli în coș. Culmea e că nimeri gura strâmtă, iar sticla se izbi cu zgomot de fundul acestuia. Cum hotărâse, înainte să sune telefonul? Cu mintea limpede, să ia un pix și o hârtie și să pună în ordine prioritățile.

Chestia cu pixul nu constituia o problemă. Ori în ce parte se răsucea, dădea peste un pix. Era sigur că dacă ridica perna, avea să descopere unul și acolo. Dar hârtii... slabe speranțe. în cele din urmă, se duse în baie și luă un tub de hârtie igienică. O întinse pe revista „Sesso senza limiti" și începu să-și pună ordine în viață. Așa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci.

Când realiză cu exactitate ceea ce făcea, derulase deja jumătate din tub. Dumnezeule, câte lucruri îi erau necesare! Iar el avea în portofel... cercetă, plin de curiozitate și descoperi din nou cei trei lei nenorociți, care îl făcuseră să renunțe și la taximetru, cu ceva timp mai înainte. Trei lei! Ce să cumpere de ei mai întâi? Așa că abandonă lista și se trânti pe pernă. Ce perspective mai avea?

Dușul era pe gratis, așa că se hotărî să scape de mirosul de transpirație și de vomă acră. Intră în cadă, dădu drumul la apă, se săpuni și începu să se frece cu nădejde. Dar îngerul său păzitor era în continuare supărat: apa caldă se opri imediat ce puse buretele pe suport. Iar cea rece... nu curgea nici măcar de frică, de când un dobitoc de vecin, de la parter, o închisese de la robinetul general, ca să-și

schimbe instalația de la bucătărie. Si uitase s-o mai des- > »
chidă. Se șterse, deci, cum putu, cu prosopul aspru, îmbrăcă pijamaua și se strecură aproape adormit în așternutul mirosind a fum străvechi.

Odihna se dovedi însă și ea o chestiune relativă - telefonul îl smulse din apa somnului de trei ori, un dobitoc insistând să-1 determine să creadă că este Oficiul Județean de Pensii; iar vecinul de sub el, culmea! - vecinul pe care nu-1 văzuse niciodată până atunci, fiind plecat la muncă, în Portugalia, îi rânji fioros în cadrul ușii, comunicându-i, printre înjurături, că i-a inundat apartamentul cu apă clocotită. Se repezi în baie și, după ce se arse bine pe mâini, reuși să închidă blestematul de robinet. Se dusese naibii si ideea unui somn bun. t

Ceasul arăta deja ora 15:20 și nu mai avea niciun rost să încerce să doarmă. Căută zadarnic prin frigiderul pustiu o ultimă înghițitură de alcool. Nimic altceva decât o sticlă veche cu apă de la robinet. Când închise ușa, dădu cu ochii de fotografia Ninei. Femeia îi zâmbea de pe o stâncă acoperită cu verdeață. I se năzări că își râde de el și întoarse rama cu fața în jos.

Dacă se hotăra, putea să prindă cursurile de după-amiază. Măcar avea să încerce... își spuse, scărpinându-se pe burtă. Urma să găsească el vreo scuză pentru lipsa scutirii medicale. Era dator să încerce. începu să se îmbrace grăbit, împiedicându-se mereu în așternutul căzut pe covor. Nina spunea mereu că era un ratat. Un ratat și un bețivan, îl părăsise după prima bătaie conjugală. Uneori, i se ivea posibilitatea să demonstreze că nu era așa. Uneori. Atunci

când îngerul său păzitor era la post și se străduia să aibă grijă de el. înainte de a ieși, făcu doi pași până la raft și așeză rama în poziție normală. înainte de a părăsi garsoniera, dădu pisicul afară, pe casa scării. Pisicii erau ființe inteligente, cădeau mereu în picioare. Avea să-și găsească el ceva de mâncare.

Ajunse în stradă chiar când soarele ajunsese în crucea bolții. Era atât de cald încât i se năzări că văzuse o muscă transpirată, pe o frunză de trandafir.

La școală părea că nimeni nu-i remarcase absența. Ricci, colegul de muzică, îi comunică minunea: directorul plecase de urgență la Inspectorat, iar adjunctul său se afla la spital, pe punctul de a deveni tată. Nimeni nu putea, deci, să-l tragă de urechi pentru chiul.

— îți imaginezi? Pinocchio, tată! râgâise disprețuitor colegul său, la adresa atât de controversatului caracter viril al adjunctului. Decât să se îngrămădească la spital, mai bine ar face coadă la Notariat, pentru a pregăti actele de înfiere.

Se abținu de la orice comentariu. îl cunoștea pe Ricci drept oaie brează și nu dorea ca tocmai acum să se pună rău cu vreunul dintre șefi. Cele două ore de curs trecură repede. Verifică temele și vorbi un sfert de oră cu pereții despre efectul de perspectivă și despre jocul de lumini și umbre în conturarea prim-planurilor unui tablou. Elevii se bătură, ca de obicei, se înțepară, chicotiră și desenară pe furiș tot felul de chestii obscene. Ba parcă chiar mai mult decât de obicei, dar îi lăsă în voia lor, nu era interesat să facă pe polițaiul școlar, rolul său era numai acela

de dascăl, păstrător și purtător de cunoștințe artistice unice și irepetabile.

Se întoarse în Cancelarie, fără niciun chef. își spuse că, până la urmă, venirea la școală fusese o greșeală. în mod sigur, mâine, când va aduce scutirea (dacă o va aduce...), directorul avea să-l întrebe cum de reușise să se vindece de blestematul de icter mecanic atât de repede. Iar apoi, urmând un obicei local împământenit, îl va lua la mișto, probabil oferindu-se să-i cumpere el primul leacul minune care vindeca de icter în mai puțin de două ore. Și va arunca la coș scutirea medicală, nevalabilă din moment ce venise, totuși, la cursuri. Dar îi va tăia și orele nefăcute, în condică, făcându-i salariul mai mult decât minuscul.

în Cancelarie, profesoarele vorbeau cu glas scăzut despre o marcă de ruj, iar singurul bărbat, Ricci, vorbea la telefon și izbea nervos cu dosul palmei în masă. Terminase orele. Semnă în condică, puse catalogul la locul lui și se întrebă ce naiba să facă mai departe. Acasă nu voia să se întoarcă - mirosul de acru și de fum de tutun îmbibat în pereți îi frământa măruntaiele ca o gheară de oțel, iar pentru crâșmă nu avea niciun ban. Scoase portofelul și privi în el, doar așa, de amorul artei. Ha-ha, bună poanta asta cu banii lipsă și cu amorul pentru artă! Bună de tot!

Apoi se întrebă dacă l-ar fi împrumutat cineva. Probabil că nu. Nu avea curaj să ceară de la nicio colegă, ele aveau probleme cu familiile, cu copii de crescut, părinți de trimis la doctori și la tratament, coșul zilnic, rujuri, par- fumuri și alte nebunii, care nu prea aveau legătură cu bărbații. Știa că unele se împrumutau periodic la C.A.R.,

iar altele dădeau meditații pe bani puțini, doar-doar vor mai umple găurile din buget. Așa că solicitarea lui financiară venea exact ca nuca-n perete.

Dar, Doamne-Dumnezeule, avea nevoie de o sută de lei, chiar și de cincizeci... De aproape trei luni, crâșma devenise a doua sa casă. Cunoștea toate localurile din cartier, ba chiar și din cartierele vecine. Se simțea aproape bine, așezat cu o sută de coniac si o sticlă de Borsec, sin- gur la masă, privind și ascultând la spectacolul lumii.

Așteptă ca Ricci să termine convorbirea și se apropie, ca din întâmplare, de el. Bărbatul încerca să schimbe canalul la televizor, cu o telecomandă defectă. încercă să-i spună ce nevoie cumplită avea el de... Ricci se uită urât la el și vorbele îi înghețară în gât.

— Tu nu mai ai nevastă, ce-ți pasă! Te-ai descotorosit de o belea. Dar eu, nu. Pe mine mă află tot cartierul dacă rătăcesc cumva vreo sută de lei... Asta e!

Asta era... Măcar încercase.

Se gândi că mai avea trei lei. Putea să-și cumpere, cel mult, o sticlă cu suc. Sau să joace un bilet la loz în plic. Chiar așa, nu mai jucase de nu-și mai aducea aminte de când... Poate din copilărie. Era cazul să aibă și el puțin noroc. Și, poate până ajungea el la vreo agenție, se trezea domnul înger de pază și forța nițel mâna norocului. Ridică din umeri: era o opțiune, măcar.

Dădu bună ziua și ieși cu pași mari din Cancelarie. Trebuia să găsească o agenție Loto-Pronosport. Pe vremuri fusese una la doi pași de

liceu, dar se închisese. Cea mai apropiată trebuie că se găsea în centru. Oricum, nu avea

ce face, iar de pe strada Humulești până Ia Universitate nu făcea mai mult de douăzeci de minute. Dacă se mișca, i se mai limpezeau și mințile.

Pe coridor, îl ajunse din urmă un elev dintr-a zecea, ultima clasă la care avusese lecție. Gâfâia, semn că alergase nițel să-l prindă, și avea o privire jenată.

— Vă rog să nu vă supărați, zâmbi el strâmb, când se opri și-l măsură nedumerit din cap până-n picioare. Aș dori, dacă aveți timp... ăăă... și răbdare... ăăă... să vă aruncați o privire peste niște desene... ăăă... cum să vă spun? Mai deosebite. Nu știu dacă ține de specialitatea dumneavoastră, dar nu cunosc pe nimeni altcineva în măsură să... ăăă... să le priceapă.

îi întinse o mapă din plastic, în care odihneau cinci- șase coli de desen.

Asta făcea îngerul său păzitor? Se ținea de șotii? El îi ceruse noroc la loterie, iar îngerul îi trimisese pe cap elevi supersilitori, care făceau de bunăvoie teme pe care nu le dădea la clasă? Se uită la băiat, întrebându-se cum să-l refuze mai elegant. Era înalt și slăbuț, cu o pereche de ochelari uriași fixați la baza nasului. Nu-și amintea să fi ieșit în evidență prin ceva, în timpul orelor. Nici măcar prin vreo trăznaie. Acolo, campioni erau frații Guzganu. Nu, nu-i chema așa, se numeau simplu Popescu Emil și Popescu Daniel, dar colegii îi porecleau așa, pentru că țineau mereu în geantă un guzgan împăiat, furat de la Muzeul de Științe ale Naturii, cu care speriau fetele prin pauze și chiar pe profesoarele mai tinere, la ore.

îi mai aruncă o privire cercetătoare, străduindu-se să-și aducă aminte dacă-i dăduse vreo notă mai

ambiționeze. Nu-i dăduse. în general, pentru că era un liceu industrial, nu existau genii la capitolul desen tehnic. Ba chiar, dacă voia să fie cât mai obiectiv în aprecieri, putea să spună că erau cu toții niște antitalente autentice. Sau, mă rog, aproape toți. Așa că nu înțelegea ce-1 apucase pe flăcăul ăsta, care nici măcar nu vedea prea bine.

Dădu din cap plictisit și îi spuse să-l caute a doua zi pentru a-i comunica impresiile. Până a doua zi erau o mulțime de minute. O mulțime de secunde. Poate avea » »

să rupă câteva din curgerea lor și să se uite fugitiv peste ele. Poate. Băgă mapa în geanta sa de vinilin și se îndreptă, indecis, spre ieșire.

Afară era cald si strada mirosea a asfalt încins. Trecă- »

torii se furișau grăbiți prin vipia amiezii, parcă evitând să se uite unii la alții. Craiova se găsea sub asediul sfârșitului de primăvară, cel care preceda anotimpul cald, iar vara, în câmpia olteană, era un fel de cavalerie hună. Parcă și auzea tropotul cailor gonind pe străzile încinse, zgomotul armurilor și săbiilor izbite de cele ale adversarilor. Cavaleria hună, repetă, regretând că își uitase șapca albă, cu inscripția „Kodak" imprimată deasupra cozorocului. Poate că cel mai bun lucru, la ora aceea ciudată, era un film, la cinematograf. Trei lei era exact prețul unui bilet.

Stătu o clipă în cumpănă. Un bilet la Loto sau un bilet la cinema? într-o parte îi făceau cu ochiul mari sume de bani. Dar era strict o chestie de noroc. Practic, nu cumpăra nimic, își testa doar norocul. în cealaltă, își plătea dreptul de a se cufunda într-o lume imaginară, care să-l

facă să uite, pe moment, de cele ce i se întâmplau în porcăria asta de lume reală. Loto și crâșma sau filmul și lumea imaginară? Se opri la umbra unui copac și dădu cu banul. Câștigă filmul. Așa că întinse pasul și nu se opri decât în dreptul cinematografului „Patria". Rula un film SF englezesc, ceva despre o călătorie spre centrul Pământului, realizată cu un fel de mașină-sfredel. La casa de bilete nu era niciun cumpărător. Normal, filmul începuse deja de vreo trei minute. Vânzătoarea se opri din pilitul unei unghii și catadixi să-i taie un bilet. Se grăbi să intre, hotărât să nu piardă atât de mult din subiect, încât să nu mai înțeleagă mare lucru. Se așeză pe un scaun, chiar în margine, pe rândul cel mai de sus, ca să nu-i deranjeze pe spectatorii mai harnici.

în stânga sa, doi adolescenți își făceau declarații în șoaptă, iar pe rândul din față cineva mânca floricele dintr-o pungă de plastic, care fâșâia strident. Cineva din mijlocul sălii se răsuci spre ei și îi țistui ascuțit, dar tipul cu punga își continuă flegmatic acțiunea de iritare a nervilor auditivi. Se hotărî să nu-1 ia în seamă, el plătise pentru film, nu pentru o paradă de foșnituri enervante.

Nu înțelese mare lucru din acțiune, dar fu plăcut impresionat de reproducerile monștrilor preistorici, mai ales de crâncena încăierare dintre un Tyranosaurus Rex și un Diplodoc cu armură de os. își propuse, pentru când va avea câteva momente libere, să întreprindă un studiu asupra viețuitoarelor reptiliene ale Cuaternarului. Cine știe, poate că va intra într-o zonă de inspirație și

va realiza un set mare de tablouri din preistorie, cu subiecte umane și reptiliene.

Rămase câteva clipe pe gânduri, în timp ce patru Velo- ciraptori sfâșiau în bucăți un Alamosaurus care își prinsese gâtul între doi copaci giganți, iar apoi se încăierară între ei pentru o bucată din mușchiul spatelui acestuia. Oare oamenii n-ar fi trăit prin... Cretacicul acela? Sau poate că nu pricepuse corect cum se numea acea perioadă de timp. Citise pe ecran o denumire... Ordovician? Dădu din mână, cu ochii la ultimile imagini ale filmului. Ce conta denumirea, important era dacă oamenii fuseseră sau nu contemporani cu saurienii. Trebuia neapărat să descifreze acest secret. Pentru că, dacă fuseseră, atunci el avea să devină primul pictor din lume care să realizeze imagini cu cei doi stăpâni ai planetei în limitele aceluiași cadru. Un om călare pe un brontozaur sau mai mulți vânători cu sulițe de piatră, hărțuind un Tyrannosaurus Rex? Până să se decidă care ar fi fost un subiect mai interesant, filmul se încheie și luminile se aprinseră.

Tânărul cu floricelele făcu punga ghemotoc și o aruncă între scaune. Avea o privire alunecoasă și Ghirlandaio se întrebă dacă nu cumva fumase „iarbă" înainte de film, în WC-ul cinematografului. Puștanii din ziua de azi erau în stare de orice, numai să-și poată trăi cât mai intens clipa.

Când ieși afară, văzu primele stele. Era sfârșitul lunii mai, iar cele mai strălucitoare constelații din această perioadă - Balanța, Părul Berenicei și Racul își făcuseră deja apariția. Undeva, foarte departe în dreapta, Procyon clipea enigmatic, numărând clipele veșniciei. Rătăci o vreme pe străzi, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri. Filmul nu-1 ajutase prea mult să se calmeze. Fiori de ener-

vare îl făceau și acum să tresară, când se gândea la concursul pierdut. Contestarea rezultatului nu i-ar fi adus nimic altceva decât noi și noi necazuri, era sigur de asta, făcuse săpături înainte de a se îmbăta și își amintea de rezultatul lor: primarul urbei era văr primar cu vicepreședintele Uniunii Artiștilor Plastici din România, iar comisia de verificare a contestațiilor era numită de acesta.

în garsonieră ajunse târziu, nu ar fi putut să spună cu precizie ora, oricum, după încheierea serialului obișnuit pentru mijlocul săptămânii. Reuși să facă un duș și, după ce puse apă în ibric pentru un ceai, porni televizorul. Pe Antena 1 tocmai se încheia o emisiune de politică, pe Realitatea TV primul-ministru își derula speech-ul plictisitor despre viitorul României în următoarele șase luni, la Pro TV rula un film... politic, evident, iar pe Discovery era o emisiune despre cum a pierdut Japonia al Doilea Război mondial. Se întrebă dacă vreunul dintre programe merita efortul de a sta mai mult decât cele 30 de secunde regulamentare, apoi hotărî că nu, și închise aparatul.

Ar fi mâncat o înghețată. Ar fi jucat o tablă cu vecinul de la unu. Nu se mai confruntaseră de aproape șase luni, de când acesta plecase voluntar în Afganistan. Se întorsese de o lună și ceva, dar nu se văzuseră nici măcar pe scară. Camelia, babomița de la doi, spunea că s-a sonat din cauza unei explozii de grenadă. Dar el, Emanuel lonescu, bănuia că mai sonată decât Camelia nu exista altă persoană pe lume. Așa că, dacă un sonat spunea despre altul că e sonat, prima reacție era să nu-1 crezi, așa cum nu-ți venea să crezi un mincinos care spunea despre ve-

cinul său că e mincinos. Dar, la urma-urmei, ar fi jucat table și cu un sonat, dacă acesta nu-i spărgea tabla în cap la mânie.

In cele din urmă, hotărî că era cazul să facă altceva. Cu totul altceva decât ceea ce făcuse până atunci. Altceva decât ce avea cu adevărat chef să facă. De exemplu, să se uite pe niște desene.

Scoase din geantă mapa de plastic cu desenele băiatului. Le numără. Erau sase cu totul - trei în tus, una în căr- bune, iar două erau pictate cu vopsea argintie, ușor fosforescentă. Se ridică în picioare și se apropie de fereastră, în lumina ușor cețoasă a becurilor stradale cu argon, blocurile de peste drum păreau niște paralelipipede urâte, trasate de mâna neîndemânatică a unui uriaș abia trezit din somn. Le întoarse spatele și apropie planșele de geam. Aveau, în mod clar, două teme distincte. Planșele în vopsea argintie reprezentau, de fapt, una și aceeași imagine: prima, o gheară uriașă, cu trei degete în față și unul opus lor, cea de-a doua, amprenta aceleiași gheare, văzută de la înălțime. Celelalte patru înfățișau un brontozaur uriaș, strivind sub talpă un bloc cu zece etaje, care de-abia îi ajungea la gleznă.

Se scărpină îndelung în claia de păr negru și întinse colile pe pat. Nu înțelegea... Nu înțelegea scopul pentru care i le dăduse elevul. Nu-1 cunoștea aproape deloc și i se părea ciudat că-1 abordase chiar în acel moment, când avea oare nevoie să fie singur și să lase alcoolul să vorbească în numele lui. Iar colile...

Părea a fi vorba despre un studiu ingenios de reconstituire, pomindu-se de la o urmă preistorică. Adevărat că

puștiul îi vorbise despre ceva mai special. Mai special... Dar, în același timp, putea la fel de bine să fie și o farsă. Una pusă la cale de Georgescu, colegul de la Tehnice, care era un pișicher nemaipomenit. Partea proastă a afacerii, dacă era vorba, într-adevăr, despre Georgescu, era că nici măcar nu te puteai supăra pe el. Un farsor cu stil, din cei care intrau în analele istoriei pe ușa din dos, dar care nu se mai chinuiau apoi să iasă.

în mapă descoperi și o bucată de hârtie, smulsă dintr-un caiet de matematică, pe care, aceeași mână (sau poate alta?) scrisese grăbit câteva rânduri: 1) Văzută la miezul nopții, de pe blocul vecin. 2) Văzută de la fereastra lui Gigi. 3) 4) 5) Perspective topometrice, metoda Dylan Vancetti. Jos de tot, în colț, semnătura: Visconti George Alexandru. Aha, Visconti... Visconti... numele părea să-i spună ceva. Poate că-1 remarcase atunci când strigase catalogul, din cauza acestui patronimic deosebit. Unul italian, ca și Ghirlandaio. Da, dar pe el nu-1 chema, totuși, Ghirlandaio. Și, apoi, pictorul acela celebru, care-și transformase numele în poreclă, de-a lungul evilor, trăise într-o epocă îndepărtată, într-un loc unde el, oricum, nu avea să mai ajungă vreodată. Pentru că nimeni nu avea să-i mai acorde vreodată o bursă de studii. îmbătrânea si simțea asta, nu era nevoie să se uite în oglindă. Și cine îi mai dă atenție unui bătrân ratat?

Visconti George Alexandru... Hmmm, asta era o altă problemă. Era tânăr, îi plăcea arta plastică, putea să aibă viitor. Ce trebuia să facă el pentru asta? Să se uite pe niște desene și să aprecieze. Să-i spună că era genial. Dar cine

era el, necunoscutul Emanuel lonescu, un tip refuzat de toată lumea, inclusiv de nevastă, ca să acorde calificative ce urmau să schimbe soarta unui om?

Reveni în chichineața ce-i ținea loc de bucătărie și de cămară, pentru că-i mirosea a ars. Apa se evaporase complet din ibric, iar frunzulițele de ceai verde se transformaseră în tăciune. Stinse aragazul cu un oftat și aruncă vasul de aramă peste grămada de vase nespălate din chiuvetă. Ce bine că nu mai trebuia să aștepte, cu inima cât un purice, sosirea Ninei de la serviciu! Nu-i mai păsa, cum zicea Ricci. La dracu', urma să dea în bâlbâială sau să se îmbolnăvească de cancer: de două ori într-o singură zi se gândise la Nina! Și încă într-o zi în care toate-i merseseră prost.

Se întoarse în cameră și se trânti pe pat, alături de foile împrăștiate pe cearșaf. Se uită din nou peste ele și aprecie că brontozaurul era o construcție echilibrată și avea chiar și detalii cvasifotografice. O mână bună, formată, de parcă ar fi făcut treaba asta de ani de zile. Dar... putea să fie sigur că n-o făcuse deja? Poate că era un artist, a cărui ucenicie nu mai avea nevoie de el.

Decizia de a-i telefona băiatului o luă abia după ce se încheie jurnalul de noapte. îi răspunse o voce de femeie, care nu păru deloc surprinsă că primește un apel la ora aceea târzie. Mai mult chiar, lăsa impresia, din felul în care tărăgăna cuvintele, că aștepta ca el să-l solicite pe băiatul ei la telefon. Așa că trecu peste toate nehotărârile și se recomandă drept profesorul de desen al acestuia și îi ceru permisiunea să-i vorbească.

— George mi-a spus că o să telefonați, domnule profesor. Așa că nu este vorba despre niciun deranj, ci mai

degrabă despre o vizită importantă pentru el. Sigur că puteți veni, când doriți dumneavoastră. Numai că trebuie să o faceți înainte de orele 22:30, este ora la care se retrag autobuzele de pe traseu. De unde locuiți dumneavoastră, cred că ar fi mai potrivit să luați linia 22, să coborâți la Teatru și aici să schimbați cu 14, până la Spitalul Județean. Din stație, blocul nostru se vede ușor, este paralel cu strada și este singurul din tot cartierul care nu are antene pe acoperiș. Au fost înlocuite cu una singură, colectivă, proiectată de ANR. La ce oră să-i spun lui George că sosiți, ca să vă aștepte în stație?

își făcu un calcul rapid în minte: zece minute până ce reușește să se îmbrace și să coboare, cinci minute până la stație, zece minute de așteptare și de mers propriu-zis cu mașina - douăzeci și cinci de minute, una peste alta. Putea să aibă discuția cu puștiul până în miezul nopții.

Visconti îl aștepta în stația de autobuz, tremurând ușor în treningul subțire. Abia acum băgă de seamă, cu surprindere, cât era de înalt. Sau poate că noaptea toate lucrurile erau ușor deformate. Nu spunea vorba aia populară că „noaptea toate pisicile sunt negre"?

— Mă bucur că ați putut sosi, domnule profesor, spuse el și Ghirlandaio percepu unda de neliniște din voce. Acesta trebuie să fie un semn cum că nu toată lumea consideră o prostie ceea ce am văzut. Sau cred că am văzut. Știu, știu, nu este totuna, dar când toți îți spun că ești beat, mai bine te duci să te culci, nu?

— O să vedem, Visconti, îi promise vag. O să vedem ce valoare au acele desene ciudate. Dar

sper să n-o facem aici, în stradă.

— îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos încât să încep această discuție aici. Dar, vă rog să mă credeți, totul este atât de ciudat, de... cum să-i spun, de neașteptat, încât chiar nu am crezut... nu am crezut că o să mă luați în seamă. Sincer, am trăit cu spaima că o să considerați, ca și ceilalți, că am o imaginație prea bogată și, în concluzie, nu o să mă luati în seamă.

»

îi spuse că el avea încredere în elevii săi, apoi adăugă, din politețe, câteva locuri comune. Se săturase să păzească trotuarul, dar nu voia sa-1 ia la rost pe băiat, la urma-urmei avea nevoie de el, ca să iasă puțin din tipare. Ca să-l facă să mai uite de răutăți. îl întrebă cum de-i dădeau părinții voie să circule noaptea.

— Pentru că mama are încredere în mine, îi răspunse el, cu o mină foarte serioasă. De aproape un an, de când am hotărât să luăm în serios problema urmelor ampren- tate în sol, eu și Georgescu, știți, băiatul cel roșcat dintr-a Xll-a B, care a apărut la Antena 1, anul trecut... în fine, colindăm foarte mult, adunând probe. Ne pregătim să susținem o lucrare științifică despre existența unor reptile uriașe, aflate în prezent pe Terra. în iulie are loc sesiunea de comunicări a elevilor de liceu, faza națională, și ar trebui să fim gata cu ea. De aceea, am avea nevoie și de expertiza dumneavoastră, ca specialist în artă plastică.

Dădu din cap, neutru, un semn care putea să însemne orice, la urma-urmei: că îl cunoștea pe Georgescu (deși nu-1 cunoștea, nu lucra cu a Xll-a B, poate numai să-1 fi văzut întâmplător pe coridoarele școlii), că studiase planșele trimise, că era de acord cu ideea lui de a întocmi un

referat, mai degrabă... științifico-fantastic decât științific, despre... cum zisese - *existența unor reptile uriașe pe Terra?*

Se holbă la băiatul de lângă el, cuprins de o senzație acută de rău de avion. Cum adică, de unde naiba să revină reptilele alea? Dar acesta îl pofti să pornească în direcția locuinței sale, fără să-i lase timp să formuleze vreo întrebare.

Visconti locuia la etajul al patrulea al unui bloc lipit de o farmacie. In lumina verzuie, licăritoare, a crucii pe care era înfășurat un șarpe, care îi semnala prezența, Ghirlan- daio citi numărul cutiei de beton, plastic și sticlă - 12A, sc. 2. Urcară pe jos, urând zgomotul scos de pantofii săi cu talpă de talpă pe mozaicul scării. Ușa de la apartamentul cu numărul 14 se deschise imediat ce-și luă degetele de pe balustradă, ca și cum cineva ar fi pândit apropierea lor din spatele vizorului. în prag stătea o femeie măruntă, destul de ștearsă, îmbrăcată într-un capot decolorat. în fața privirii reci a acesteia, bărbatul se simți un intrus și își ceru scuze, stânjenit, pentru deranj și, mai ales, pentru ora târzie. Femeia nu păru să-i ia în seamă cuvintele, ci doar le făcu loc să intre, după care dispăru pe ușa bucătăriei, lăsându-i singuri. Visconti îi făcu semn să urmeze holul și să intre în sufragerie.

Propriu-zis, încăperea figurase cu această denumire numai în planurile de construcție ale directorului de șantier. în realitate, cineva o transformase într-un labora- tor fotografic.

— Aici este atelierul meu de lucru, se mândri Visconti, arătându-i din priviri încăperea pe ale cărei ziduri atâr-

nau tot felul de filme fotografice, puse la uscat, fotografii mari, prinse în pioneze, planșe graficate în tuș după ele, un aparat fotografic de pe vremuri, pe un trepied cu picioare din lemn, seturi de lentile și de filtre, acoperite cu o peliculă transparentă de plastic... Dar nu pentru asta v-am deranjat în puterea nopții, ci pentru spectacolul de afară.

Băiatul trase perdelele cu un gest teatral. De la fereastră se vedea, incredibil și uluitor, URMA. Adică un contur fosforescent, o dungă cutată, tremurătoare, făcând înconjurul rondurilor de flori, lățindu-se nepăsătoare peste stradă și dispărând sub fundația unui bloc turn, aflat la câteva zeci de metri mai în față. Ghirlandaio se rezemă de pervaz, cu respirația tăiată. Dacă i-ar fi spus cineva, de dimineață, când își deschisese ochii umflati de băutură si de nesomn, la numai câțiva centimetri de asfaltul aproape moale al trotuarului, că în aceeași seară avea să vadă o minune de dincolo de timp și spațiu, l-ar fi privit cu milă și l-ar fi trimis la plimbare.

Se mai uită o dată dincolo de geam și simți nevoia bruscă să fumeze o țigară. îl întrebă pe băiat dacă putea să-și aprindă una, pe balcon. Visconti deschise ușa și ieși primul. Când ajunse lângă el, în spațiul înghesuit dintre borcanele cu murături și cele câteva vaze cu flori anemice, acesta îi întinse un pachet aproape gol de „Amiral" și scă- pără o brichetă ieftină, din plastic. Bărbatul extrase tubul de hârtie, plin cu fire subțiri de tutun, îl bătu de unghie și îl apropie de flacăra portocalie. Trase cu sete, tuși puțin, neobișnuit cu mahoarca, apoi trase din nou și se sprijini cu umărul de zid, cu ochii fixați pe urma fosforescentă.

Aventura, în stare pură, era gata să-și pornească tăvălugul la vale și să măture totul din cale. Iar el stătea chiar pe creasta sa, năucit de adrenalină, de încântare și de incertitudine.

• Nu mor caii când vor câinii

Motto:
„Facem o mare greșeală pentru că dăm prezentul diavolului și viitorul lui Dumnezeu."
Sfântul Grigorie Teologul

Trăgea din țigară și examina cu atenție fotografia de format A4, luată de pe acoperișul blocului vecin. Semăna destul de bine cu desenul trimis spre examinare, numai că nu înfățișa urma în întregime, ci numai un segment reprezentativ din ea, restul fiind reconstituit conform modelului avansat de antropologul Vanceti. Auzise, domnul profesor, de Vanceti?

Păi ce era el, antropolog sau profesor de desen?

Ridică din umeri. Nu auzise, dar ce importanță avea? Trebuia să vadă cu ochii lui pentru a se convinge. Ii spuse asta, iar băiatul îl aprobă imediat. Nu era nevoie decât să urce pe acoperișul blocului vecin. Așa cum o făcuse și el, în urmă cu mai multe luni, când o văzuse pentru prima dată.

Așa că stinse țigara, dar nu o aruncă, ci o puse în buzunarul de la piept al cămășii. întotdeauna o țigară reprezintă un potențial de liniște. De unde se găsea, chiar și

neaprinsă, avea capacitatea de a-i liniști nervii. Intrară din nou în sufragerie, iar băiatul se scuză pentru câteva clipe, ca să discute cu maică-sa. Reveni, după ceva mai mult de un minut, și îl pofti în direcția ușii de la intrare, între timp, Emanuel lonescu se holbase la fotografiile de familie de pe peretele dinspre ușă, dar nu reușise să identifice pe nimeni. Chipuri necunoscute de bărbați, femei și copii, majoritatea absolută în alb-negru, îl priveau cu nepăsare, dintr-un timp revolut.

Ajunseră repede la blocul vecin, iar Visconti vorbi ceva prin interfon cu colegul său, Georgescu. Sistemul automat de blocare se deschise, iar ei urcară în grabă cele patru etaje, până la ușa orizontală de metal, care bloca accesul pe acoperiș. Se chinuiră mai multe minute să desfacă sârma ruginită cu care administratorul legase capacul de la ieșirea pe bloc, după ce locatarii de la ultimul etaj îi telefonaseră să-i spună că niște draci de copii își fac de joacă noaptea, acolo, sus.

Pe bloc era liniște și aproape răcoare. Emanuel lonescu oftă și-și întinse brațele deasupra capului, fericit că scăpa de arșița nopții, fie doar și pentru câteva minute. *în arșița nopții...* își amintea de filmul cu acest nume și de Sidney Poitier în rolul principal. Cumva, situația în care se găsea aducea, până la un punct, cu aceea din film: el, profesorul, juca rolul detectivului de culoare, străduindu-se să soluționeze un mister. Care, din fericire, nu avea la finele său un cadavru.

Se îndreptară către rama de beton a blocului și priviră în jos. De sus, URMA devenea evidentă pentru ochiul ori-

cui. In mod clar, CEVA cu adevărat uriaș își lăsase toată greutatea corpului pe o suprafață cam de 7-800 m^2, determinând zona apăsată să se scufunde față de restul solului cu vreo 30-40 de centimetri. URMA licărea vag, de parcă ar fi fost dată cu vopsea fosforescentă. O clipă, îi trecu prin minte că totul era o farsă grosolană, iar cei doi puști prelucraseră totul, cu multă migală, săpând conturul și marcându-1 cu vopsea. Numai o clipă, însă. Săparea cu 40 de centimetri în adâncime a acelei suprafețe enorme presupunea o muncă titanică, pe care nimeni nu ar fi pu- tut-o săvârși fără să alerteze organele publice. în primul rând, primăria, deoarece terenul de sub blocuri și cel dintre ele îi aparținea. Iar în al doilea rând, făptașii trebuia să scape cumva de tonele de pământ. Doar nu era vorba despre o găleată sau două, pe care să le arunci în spatele blocului și să le tasezi cu picioarele.

O clipă, tentația de a-și reaprinde țigara reveni cu putere, dar reuși să se stăpânească și să alunge gândul. Nu venise până aici doar pentru a căuta un fumoar mai bun.

îl întrebă pe Viconti de câtă vreme știa despre existența urmei. Băiatul se aplecă, se uită la ea pentru câteva clipe, ca și când atunci o vedea pentru prima oară, apoi își îndreptă spatele și-și aruncă părul lung spre spate.

— Cred că dintotdeauna, ridică el din umeri. Toată lumea o cunoaște, dar nu i-a acordat niciodată mai multă atenție decât copacilor de pe marginea străzii. M-am interesat: când s-a construit cartierul, se afla deja aici, ați văzut că unele clădiri o acoperă cu totul. Când ne-am mutat aici, aveam cam vreo opt ani, iar mama mă sfătuia, ori de

câte ori ieșeam afară, să am grijă la groapă și să nu mă împiedic de marginea ei. Firește că m-am împiedicat. Cu toții o făceam o dată sau de două ori pe zi, însă nimeni nu a pățit vreodată ceva.

Ghirlandaio ridică fruntea și privi cerul: era o noapte adâncă, senină, cu stele sclipind tainic și un vânt parfumat de primăvară, măturând văzduhul. Un vânt de primăvară, la marginea verii! Putea să jure că exact așa mirosea pala aceea vaporoasă, a iarbă proaspăt cosită, a glicină care abia se deschide și a flori de iasomie. Trase adânc aer în piept și se gândi că toate pierderile se recompensau undeva, cândva. *Undeva, cândva.* De ce avea impresia că văzuse un film cu titlul acesta? Cu un personaj masculin care efectua o călătorie în timp, pentru a-și regăsi iubirea pierdută în urmă cu aproape un secol?

O urmă de dinozaur?

Și de ce nu, la urma-urmei? Părea evident că o făptură uriașă își purtase, nu cu foarte mulți ani în urmă, pașii pe acest sol, lăsând în el semnul trecerii sale prin această lume. Poate că și atunci bătea același vânt de primăvară, iar oamenii visau la iubiri risipite. Ghirlandaio mai privi o dată, visător, către pământ, apoi oftă. Viața putea să aibă și aspecte interesante.

— V-ați convins, domnule profesor?

Se uită către fața ușor neclară a băiatului. Ce să-i răspundă? Că acolo, jos, putea să fie, într-adevăr, o urmă de dinozaur? Sau că ei doi erau niște nebuni visători, capabili să facă orice ca să iasă din monotonia realității, în care nu existau decât intriganți gata să te păcălească, în orice

moment, soții care te părăsesc pentru că nu-și mai găsesc răbdarea să te înțeleagă și colegi de serviciu care abia așteaptă să te bârfească pe la spate ori de câte ori li se ivește prilejul? Se mulțumi să dea din cap și-i ceru să coboare. Dacă-i vedea cineva din întâmplare, la ora aceea, pe acoperișul blocului, dădea telefon la poliție să raporteze un posibil furt.

Se despărțiră lângă scara blocului. Ii spuse lui Visconti că avea câteva cunoștințe la Institutul de Paleontologie din capitală și că ar putea discuta cu ele, prin telefon, despre posibilitatea ca o asemenea descoperire să fie acceptată și studiată. Discernământul lor științific era superior aceluia al unui simplu profesor de desen din provincie.

— Oricum, vreau să am certitudinea că nu vă veți ocupa de finalizarea materialului și că nu veți discuta cu nimeni altcineva, până ce nu veți căpăta undă verde de la mine. Oamenii sunt, în general, foarte sceptici și oricând gata să-i ia în râs pe cei de bună credință. Tu și prietenul tău ar fi bine să țineți cont de acest lucru, în regulă? Ar fi păcat să căpătați un blam sarcastic din partea lor, tocmai acum, cu puțin înainte de bacalaureat.

Viconti promise să aștepte, răbdător, semnul său. II rugă să-i mai lase, pentru o vreme, desenele ce i le dăduse pentru examinare. Avea nevoie de o probă veridică, pentru a-i convinge pe cei cărora urma să li se adreseze.

Ajunse acasă către orele două ale dimineții, după ce tăiase orașul pe lățime, neputând să-și permită luxul unui taximetru. Viața de noapte a Craiovei era incredibil de animată: mașini de firmă alergau pe bulevarde, cu mu-

zică dată la maxim în boxe, găști de cheflii, în haine scumpe, treceau dintr-un bar în altul, luminile reclamelor creau iluzia unui lux exorbitant. Ici și colo, în penumbra vreunui gang, se vedeau siluetele cocârjate ale oamenilor străzii, așteptând vreo pomană de la vreun trecător plin de bani sau bucurându-se, pur și simplu, de frumusețea iluzorie a nopții.

Sufrageria îl aștepta cu același miros acru și ușor ascuțit de sfoiag vechi. își descălță pantofii, își scoase pantalonii si cămașa, rămânând numai în chiloti si în sosete. Ar fi făcut un duș, dar municipalitatea oprea apa între miezul nopții și ora cinci dimineața. Așa că se mulțumi doar să înmoaie buretele în ligheanul cu rezerva de apă și să se tamponeze de câteva ori pe la subraț. Se întoarse în sufragerie, își făcu o cafea slabă, aprinse jumătatea de țigară și risipi iar desenele pe pat.

Un dinozaur uriaș... O fiară din Paleozoic sau din Cre- tacic, ajunsă în mod misterios pe străzile urbei sale natale. Acum, când se detașase fizic de datele problemei, ipoteza i se părea, cumva, hazlie. Dinozaurii dispăruseră în urmă cu peste 65 de milioane de ani. Așa stătea scris în orice carte de zoologie. își aminti de imaginile cu saurieni din filmul de la cinematograf. Se strâmbă: ca și cum nu s-ar fi deșteptat din priza scenariului. Un dinozaur uriaș...

Auzise la televizor, la *Teleenciclopedia,* și mai citise și pe la rubricile „Curiozități" din presă despre enclave terestre uitate de curgerea timpului, rămase prin jungla ecuatorială din Congo, prin văgăunile podișului Mato-Grosso ori prin adâncimile nebănuite ale oceanelor. Monstrul

Nessie, parcă... Nicăieri, însă, nu întâlnise ideea unei supradimensionări a speciilor supraviețuitoare din Cuaternar sau Mezozoic. Și, mai ales, nu fusese vorba despre niciun caz de evadare din enclavă și de hoinăreală, fără • țintă, prin inima marilor orașe. Oare ăștia de la postul Discovery ar fi fost interesați de o astfel de informație?

O reptilă de cel puțin trei-patru sute de metri înălțime, judecând după dimensiunile labei imprimate în sol. Ghirlandaio se scărpină în creștet și se abținu să râdă. Cum ar fi putut o asemenea monstruozitate să treacă printr-un oraș mare fără să fie văzută de nimeni? Poate numai dacă porneai de la presupunerea că era invizibilă. Medită o clipă asupra ideii, în timp ce-și turna cafeaua în ceașcă. Așeză ibricul pe marginea chiuvetei și părăsi bucătăria, cu ceașca în mână. Un dinozaur invizibil. Dacă tot accepta principiul că mastodonții aceia găsiseră o modalitate de a reveni pe Pământ, de oriunde vor fi fost ei plecați, de ce nu ar fi putut să ia de bună și o astfel de presupunere? Poate că străbătuseră un lung drum prin spațiu și îi prăjiseră radiațiile a nenumărate stele. Iar una sau mai multe dintre ele le schimbaseră structura materială a corpurilor.

Sorbi din cafea și se lăsă pe marginea patului. De dincolo de fereastra larg deschisă, noaptea de vară își trimitea căldura ei prea coaptă, pregătindu-se să-i administreze injecția cu somn. Cafeaua era un scut, dar numai unul provizoriu, își spuse, realizând brusc că nu mai dormise de vreo douăzeci de ore. Cumva, subconștientul se străduia să-l țină treaz, ca nu cumva să se trezească iar pe asfaltul vreunei străzi din cartier, cu fața la pământ. Ar fi

fost posibil? Examină ipoteza cu înfrigurare. Da, dacă după cinematograf ar fi intrat din nou în vreo crâșmă și s-ar fi pus pe băut. Dar nu se întâmplase așa. Avea certitudinea portofelului gol. Iar pe veresie nu-ți dădea nimeni de pilit. Cel puțin, nu aici, în zona sa de interes. Era, deci, treaz, obosit, dar cu capul surprinzător de limpede, la el în garsonieră, cu o cafea în mână și cu mintea plină de imaginea URMEI.

Apoi, dintr-odată, fără niciun efort, știu. Un dinozaur ar fi putut trece prin Craiova sau prin oricare alt mare oraș al țării, dacă ar fi străbătut orașul noaptea... din câțiva pași. Pași de câțiva kilometri lungime. Cei care, asemenea lui, n-ar fi fost adormiți, în acel moment, ar fi înregistrat ceva ca un cutremur slab și o bufnitură surdă, îndepărtată.

Ar fi fost o idee. Sorbi grăbit restul de cafea, trecu la masă, luă o foaie de hârtie și scrise pe ea o serie de cifre, le adună, apoi le înmulți, șterse, înjură, șterse din nou, reveni și, în cele din urmă, rescrise totul pe o altă coală. Dacă era așa cum judeca el, ar fi trebuit să mai găsească cel puțin două sau trei urme asemănătoare, în perimetrul orașului și al suburbiilor. Pentru a străbate orașul, ar fi avut nevoie numai de zece-douăsprezece secunde. Și chiar dacă vreun golan fără acoperiș l-ar fi zărit, ar fi găsit curajul să raporteze asta undeva? Și cum ar fi făcut-o? „Domnule polițist, cred că am văzut un picior uriaș călcând peste grădinile lui Stavarache și Glojdeanu, vă rog să scrieți un proces-verbal și să-1 amendați pentru încălcarea proprietății private."

Se duse la bucătărie, aruncă zațul în chiuvetă și puse ceașca peste farfuria rămasă acolo de ieri. Sau de alaltăieri. Cine stătea să le mai țină socoteala? Reveni în cameră, strânse hârtiile de pe pat, întinse cearșaful, apoi se lungi, sperând ca Moș Ene să nu-1 ocolească. Ce-i rămânea de făcut? înainte să apeleze la multlăudatele sale cunoștințe de la Institut, avea nevoie de dovezi materiale mai palpabile. Adică de alte urme.

Nu-i rămânea decât să le caute a doua zi.

A doua zi!

Mișcă din cap cu îndoială, neîndrăznind să deschidă ochii. O căutare de o asemenea anvergură presupunea mult timp liber. Eventual, o vacanță întreagă. Putea, ce-i drept, să își scoată un certificat medical și gata. Părea să fie o soluție. Nu numai la problema cu căutatul pseudoar- heologic, ci, mai ales, cu situația sa psihică nu tocmai fericită. Un concediu medical care să îi permită să iasă din standardele sale de viață și să îi aducă *marea schimbare.* Adormi fericit că își recăpătase tonusul de altădată.

A doua zi, se trezi odată cu soarele. Nu i se mai întâmplase demult, așa că mai rămase câteva minute pe marginea patului, bălăbănindu-și picioarele și străduindu-se să-și adune gândurile de peste noapte. Apoi se îndreptă hotărât către baie, își făcu un duș adevărat, cu apă rece, în ideea că își va păcăli organismul și multsperata înviorare se va instaura, în sfârsit, în el. Se bărbieri cu atentie, după care trecu în bucătărie, își pregăti un ceai negru, tare, îl savură în timp ce se îmbrăca și plecă direct la policlinică.

Strada Nanterre era liniștită. în acea dimineață. Puține 1 '
1 1
mașini treceau în susul și în josul ei, iar pietoni aproape că nu se vedeau. Deși era dimineața devreme, un val mole- șitor de căldură se întindea încet peste oraș, ca un strat gros de magiun. Ghirlandaio se grăbea, hotărât să încheie lucrurile înainte ca soarele să se ridice prea sus pe boltă, iar temperatura asfaltului să depășească 40° Celsius. în acest caz, risca să rămână desculț. I se mai întâmplase și altădată ca pantofii să se încleieze atât de tare în smoală încât să fie nevoit să-i extragă de acolo cu mâna.

Cu excepția portarului, care se chinuia să repare un automat de cafea, folosind din plin pumnii și picioarele, nu se vedea niciun potențial client, nicăieri. Așa că, nemai- trebuind să aștepte la vreo coadă, rezolvă repede. în cabinet mirosea puternic a dezinfectant. Doctorului i se plânse de o migrenă puternică, combinată cu o durere seacă de măsele. Bătrânul, îmbrăcat într-un halat cam șifonat, îl examină plictisit, îi palpă ceafa și amigdalele, se lăsă convins de pungile groase de sub ochi și mâzgăli câteva cuvinte pe o scutire. I-o întinse, sfătuindu-1 să stea la pat în deplină izolare și să ia medicația prescrisă pe rețetă.

— S-ar putea să fie o gripă de vară, îi spuse, în timp ce-și punea în ordine ștampila, rețetarul și registrul de intrări-iesiri. Nu ar fi indicat s-o dați si la altii. 1 111

îl asigură că nu se va mișca din cameră și că va fi un bolnav cuminte, în privința medicației. își luă rămas bun și părăsi policlinica, sub privirile nedumerite ale portarului, care reușise să obțină,

în cele din urmă, un pahar cu cafea de la mecanismul agresat.

O apucă pe drumul cel mai scurt, către liceu. Asta însemna să urmeze două străduțe până la capăt, să traverseze Parcul Pușkin în diagonală și să se strecoare printre blocuri, până ce ajungea pe Aleea Trandafirilor. De acolo, se zărea internatul liceului, pe care-1 ocoli pentru a ajunge la poarta de la intrare. II rugă pe portar să-l cheme pe Ricci până acolo și, cum omul se cam codea să-și părăsească postul, îi promise o bere. Acesta mai mustăci câteva clipe, dar pomi, în cele din urmă, către cancelarie. După aproape trei minute, se întoarse cu Ricci.

îl trase deoparte și îi povesti, foarte pe scurt, o variantă simplificată a situației.

— Sunt bolnav, înțelegi? Și nu puteam să vin personal să aduc scutirea la Secretariat. Dacă sunt bolnav, se presupune că ar trebui să stau la pat și să mă îmbuibez cu pastile. O duci tu, de-asta s-au inventat prietenii, nu?

— A dracului boală! făcu Ricci, mirosindu-i lavanda îndeaproape. Cum e, blondă sau brunetă? După, îmi povestești negreșit.

Nu se putea spune că erau chiar prieteni, dar dintre toți colegii de cancelarie, Ricci îi era cel mai apropiat. Râdea la bancurile pe care le spunea, îi oferea mereu o țigară când se terminau ale sale, ba uneori îl însoțea la barul acela situat vis-a-vis de biserica Madona Dudu si » se mai lungeau la o parolă. Avea, deci, deplină încredere că îi va face serviciul cerut. Și va câștiga, în numele lui, trei zile de libertate absolută. Pentru că, cine are timp de pierdut ca să urmărească drumurile unui presupus bolnav?

De la liceu, plecă în direcția cartierului lui Viconti, dar nu pentru a examina URMA, ci pentru a pomi în cercetare, pe direcția indicată de lungimea labei. Deși, trebuia s-o recunoască, era si oleacă de curiozitate morbidă la mijloc - oare lucrurile or să i se pară diferite la lumina zilei? Nu cumva oboseala și dorința sa de a evada din cotidian îl făcuseră să creadă lucruri care nu existaseră decât în închipuirea sa?

Dar nu, URMA era acolo, cuminte, trainică si destul de puțin vizibilă, fiind acoperită, în cea mai mare parte, de iarbă, de pavaj și de blocuri. Dacă nu i-ar fi văzut clar conturul fosforescent, în noaptea precedentă, ar fi avut probleme cu găsirea ei, în stradă. Așa, însă, conturul licăritor i se întipărise în memorie, ca o imagine de film science- fiction și-l ajuta să o redescopere în lumina tăioasă a zilei. Se răsuci mult în jurul ei, străduindu-se să descopere care era partea din față și care cea din spate. Dificultatea consta în a găsi imprimarea celor trei degete cu gheare (ca de găină, își reaminti el, ușor amuzat, imaginea), deoarece majoritatea spațiilor erau acoperite de blocuri, însă, în cele din urmă, se urcă pe acoperișul blocului turn de la ExpoMobila și descoperi de acolo cele trei adâncituri, orientate în direcția Luncii. Prima urmă, adâncită spre interior, era folosită de riverani ca o pubelă naturală pentru depozitarea resturilor de materiale de construcții, rezultate din reparațiile la apartamente. Cea de-a doua, aflată la aproape zece de metri de ea, era plină cu o apă verzuie, acoperită de lintiță și de mătasea broaștei, ceea ce însemna fie că se înfipsese într-o pungă cu apă subterană,

fie într-o țeavă de alimentare cu apă. Iar cea de-a treia avea construit peste ea un podeț arcuit din lemn și se găsea în curtea unei case, care o folosise în calitate de baltă locală.

Se așeză pe o bancă, la umbra unui frasin bătrân și scoase din mapă desenele lui Visconti. O bătrână, cu două sacoșe mari în mâini, îi aruncă priviri suspicioase pe sub sprâncene și se opri în dreptul lui.

— Bună ziua, spuse, cu voce acră. Sunteți cumva de la Primărie? De două zile dau telefoane pentru a semnala avaria de la rețeaua de canalizare, dintre blocuri. Aseară era cât pe-aci să mi se înece pisicul. Să faceți bine și să-mi spuneți ce măsuri o să luați!

— Nu, nu sunt de la Primărie, răspunse aproape vesel bărbatul. Sunt specialistul de la Apă și Canalizare, trimis să fac un raport în legătură cu semnalarea dumneavoastră.

— Numai de rapoarte sunteți buni! răbufni băbuța, legănându-se de pe un picior pe celălalt.

— Păi așa e legea, cucoană. întâi vine cineva, stabilește daunele și face un raport. Apoi înaintează raportul la Primărie, iar aceasta alocă fondurile. Abia după aceea intervine echipa de reparații.

— Asta înseamnă că mai durează două săptămâni.

— între o lună și o lună și jumătate. Depinde câte lucrări importante sunt în curs. Nu avem decât o echipă de reparații.

— Vă plătim degeaba! se enervă femeia, după care apucă sacoșele și pomi grăbită spre casă. Lovi-v-ar reumatismul pe toți, așa să știți!

Mda, reumatismul îi mai lipsea, admise Emanuel lonescu, abia abtinându-se să nu izbucnească în râs. Dădu din mână și reveni la problemele lui. Se uită pe desene și făcu niște măsurători cu rigla. Distanțele din teren erau exprimate cu destulă acuratețe. In proporție de 70%, urmele adâncite în sol se dovedeau a fi gheare de dinosaur.

Până la prânz, ajunse în marginea Cartierului Luncii, din partea de vest a orașului, fără a mai reuși să depisteze ceva. Nicăieri, nicio denivelare a solului, nicio groapă mai acătării, de care să-și agațe speranțele. Dacă orătăniile alea mari preistorice trecuseră în această direcție, așa cum lăsa să se presupună urma găsită, asta însemna că urma celuilalt picior fusese prinsă sub ceva și nu mai era vizibilă. Dar ce anume putea să fie, în același timp, mai mare de 1000 de metri pătrați și mai mobil, pentru a putea fi suprapus deasupra acesteia? Nu găsi răspunsul și se enervă.

— E o tâmpenie, declară într-un târziu, străduindu-se să se acomodeze cu căldura ce invadase orașul. Dar e cea mai frumoasă tâmpenie care mi s-a petrecut în ultimele trei luni.

Adică, altfel spus, nu avea niciun rost să se descurajeze. Cu atât mai mult cu cât își luase concediu medical pentru trei zile. Și ce ai fi putut să faci într-un oraș plictisitor precum Craiova, timp de trei zile întregi, în pragul caniculei de vară? Să te rogi? Să te rogi, de exemplu, în felul acesta…

Doamne, de ce-ai făcut zilele atât de asemănătoare una cu alta? De ce le-ai dat unora o viață leneșă, lipsită de conturul zilelor trecute, iar altora le umpli fiecare clipă cu

misterul unor continente de vis, încă neatinse de curiozitate? Poate că și afurisita, monotona, acea cenușie zi s-ar fi încheiat exact la fel ca toate celelalte de dinaintea ei, proiectându-1 de sub dușul solar direct în fotoliul din fața televizorului, lângă ceașca de ness. Cu gustul de salivă amară sub limbă, exact ca eroul din „Greața" lui Jean Paul Sartre. Dar nu voia ca lucrurile să ia această turnură. Nu atâta timp cât simțise alături fiorul unei aventuri ciudate, incitante și splendide, în enormitatea ei. O aventură care începuse pe asfaltul cald al trotuarului dintre blocuri și se continua cu această căutare spectaculoasă de urme, exact ca într-un film cu detectivi, din anii '30.

îi era cald. Cum stătea acolo, pe strada cu case vechi și curți mici și înghesuite, vârâte unele în altele precum boabele pe un ciorchine de strugure, se gândea cât de bună ar fi fost o bere, pe care s-o bea în tovărășia unui amic. A unui amic adevărat, adică unul care să tacă atâta timp cât vorbea el și care să plătească berile la sfârșit. Dar cum amicii adevărați nu se găsesc decât prin cărți, iar el, în mod sigur, nu era eroul unei cărți, nu avea cum să-și materializeze gândul, în niciun fel.

Așa că se întoarse spre centru pe jos, ca un veritabil apostol al unei noi religii ce era. *Religia sauriană,* își spuse, în timp ce se ferea de o bicicletă. în apropiere de Ciupercă, găsi lipită de zidul Stadionului Tineretului o tonetă cu sucuri, ca pe vremuri: la o țeavă îți punea în pahar o doză de sirop de vișine, iar de la cealaltă ți-1 umplea cu sifon rece. Nu mai băuse un astfel de amestec de peste douăzeci de ani, așa că se opri în dreptul ei. Dacă nu avea

bani de o bere, de un pahar cu suc găsea sigur ceva mărunțiș prin buzunare. Se scotoci bine, până ce, într-un târziu, reuși să încropească enorma sumă de un leu și își comandă unul. Se rezemă de zidul stadionului, la umbră, și începu să soarbă încet din pahar, străduindu-se să prelungească senzația de bine. Pentru că sucul era, într-ade- văr, ca pe vremuri: parfumat, dulce, sifonat și, mai ales, rece.

Hotărî că, oricâte greutăți ar întâmpina, nu trebuia să abandoneze. Chiar dacă, în acest caz, insistența începea să semene a țicneală. Din vreme în vreme, mai sorbea câte o gură mică din pahar și urmărea picioarele frumoase ale trecătoarelor. Rațiunea îi spunea că șansa ca descoperirea lui Visconti să fie una reală si, în concluzie, analizabilă științific, era foarte aproape de zero. Dar nu chiar zero! se încurajă, ducând iar paharul la buze. Ce înseamnă zero? preluă rațiunea controlul dezbaterii. înseamnă că tot ceea ce cunoaște omenirea până acum, în privința dinozaurilor, se opune trăznăii acesteia, pe care o aperi tu. Dinozaurii aveau dimensiuni impresionante, cei mai mari dintre ei ajungând chiar și la 15-20 de metri lungime, cu greutăți de zeci de tone. Dar de la douăzeci la patru-cinci sute de metri, trebuie să recunoști că mai e un pas. Și încă unul la fel de gigant ca și saurienii ăia.

Hopa! se trezi Ghirlandaio, ca dintr-un vis încâlcit. Tu ești îngerul meu contradictoriu. Nu, eu nu sunt decât îngerul tău păzitor. Contradictoriu îți e doar spiritul, îl puse la punct celălalt. Bine, fie ca tine. Dar ce naiba ai făcut până acum, m-ai lăsat de căruță? Se lăsă o tăcere de câteva

clipe, semn că îngerul medita. Ghirlandaio profită de asta, ca să mai soarbă o gură din sucul ce începea să se încălzească. Nu, răspunse el, ezitând, nu te-am abandonat, dar oamenii trebuie să se descurce singuri în problemele de zi cu zi, nu este misiunea mea de înger să-ți pun lucrurile la punct în fiecare clipă a vieții tale. Altminteri, tu ce rost ai mai avea pe lume? Și cum s-ar mai manifesta liberul tău arbitru?

M-ai avut cu asta! rânji bărbatul și lăsă privirile în jos, ca să nu pară țăcănit de-a binelea în ochii celor două fete de liceu ce se așezaseră la rând, în fața tonetei. Presupun că acum, chiar acum, nu mai trăiesc un moment din acela, *de zi cu zi,* si de-aia ai fost nevoit să-ti vâri... era să zic codita, dar am uitat că tu ești un înger, iar chestiile astea au aripi. Da, confirmă vocea, pe un ton neutru, am aripi, dar am și coadă. Cred că ai uitat că, inițial, Lucifer a fost un înger, înainte ca Șeful să-1 prăbușească din ceruri. Ce, crezi că după alungare i-a crescut coada? Și coamele, a clătinat bărbatul din cap. Asta în mintea popilor voștri, răspunse îngerul. Dar nu am venit pentru o dispută teologică. E prea cald pentru asta, nu? Cum, și îngerii Domnului suferă de căldură? De ce n-ar face-o? se rățoi acesta. In Paradis nu existță aparate de condiționat aerul. Și, de când clima a luat-o razna de tot, în secolul vostru de nimic, chiar și pe Veșnicele Plaiuri Verzi se resimte disconfortul termic. Vrei să știi de ce m-am întors?

Ghirlandaio dădu restul lichidului peste cap și puse paharul pe tejgheaua de metal. Ii mulțumi patronului, ridicând un deget la o pălărie imaginară și își pomi pașii

târsiti în direcția centrului. Nu avusese în minte o discuție cu îngerul, dar dacă tot se ivise prilejul...

De ce te-ai întors? Să nu-mi spui că ai simțit că mă aflam într-o dilemă si că ti s-a făcut milă. Chiar asa, i-o întoarse vocea, chiar așa. Te găsești într-o dilemă tragică, iar statutul nostru, în ochii Domnului, presupune acest lucru. Sunt aici și acum ca să-ți confirm că te afli pe drumul cel bun. Si nu sunt, asa cum îti vine să crezi, doar o fundătură ra- țională în creierul tău, o groapă adâncă în sistemul logic aristotelic, ci chiar un înger de pază. De care ai o cumplită nevoie în aceste clipe. Spune că nu-i așa și mă retrag.

Ghirlandaio își duse mâna la frunte. Făcea insolatie? Sau era numai semnul unei oboseli accentuate? Se uită cu grijă în jurul său: care dintre toți trecătorii grăbiți și nepăsători mai vorbea cu un înger în acele clipe? îngeri de pază și dinozauri giganți? Ar fi trebuit să se ducă la un preot și să se spovedească? Un preot?! pufni îngerul. Preoții nu au mai multă legătură cu cerurile decât au mirenii ca tine. Haida-de! se enervă Ghirlandaio. Atunci ce rost mai au bisericile, clerul si toate celelalte? Zeii sunt pretutindeni, răspunse îngerul, dar vocea îi sună puțin altfel decât până atunci. Este bine ca omul să aibă reprezentări materiale ale lor.

Bărbatul își șterse sudoarea de pe frunte cu un șervețel, pe care-1 aruncă într-un coș de gunoi. Dialogul amenința s-o ia razna rău de tot, iar el avea nevoie de sfaturi într-un cu totul alt domeniu. Ajunse în dreptul Teatrului Național și se opri să-și tragă sufletul, pe o bancă, la umbra unui frasin subțire. La vreo zece metri de el, capul din bronz al poetului Marin Sorescu îl

privea curios.

Mai spune-mi despre dinozaurii giganți, reveni el, stră- duindu-se să reorienteze discuția. Chiar există? Ceea ce nu există, cu adevărat, râse îngerul, e imaginația umană. Dacă-ți poți imagina ceva, înseamnă că ai pășit pe o altă buclă a spațiului, unde acele lucruri capătă forme materiale. Aha! făcu el, neconvins. Va să zică, nu am deloc imaginație. Asta explică de ce nu am ajuns decât profesor de desen, în acest oraș prăfuit, în loc să fiu un pictor celebru. Vei deveni celebru, se întoarse vocea, hotărâtă. După ce îi vei convinge pe cei din jurul tău de existența acestor animale gigantice. De ce tocmai eu? Pentru că tu, Emanuel lonescu, zis Ghirlandaio, ești un punct important în țesătura realității acestui segment de spațiu-timp. Vorbesc cu un înger? se îndoi bărbatul. De când știu îngerii astronomie relativistă? De ce nu ar ști?! se rățoi îngerul la el. De când și până când sunt oamenii existențe superioare îngerilor?

Avea și el dreptatea lui, trebui să admită Ghirlandaio. Dar, cu dreptate sau fără, se găsea din nou într-un punct mort. Pe o bancă, la umbră, în fata Teatrului. Fără să știe încotro să se îndrepte. O fundătură dialogată.

Hai, fă-te util și dă-mi un sfat: încotro s-o apuc? Rolul meu pe lângă tine nu este să-ți dau sfaturi și să te îndrum, ci să te fac să devii mai încrezător în forțele proprii și să alegi corect între opțiuni. Ce opțiuni?! se prefăcu el mirat. Sunt în criză de idei. Nu tu ești în criză, ci credința în propriile tale posibilități. Ești mai inteligent și mai volitiv decât crezi. încearcă și ai să vezi. Cum să încerc? Alege o posibilitate și testeaz-o. Ai să vezi ce se întâmplă. O posi-

bilitate? îi spuneai băiatului acela, Visconti, că ai o cunoștință la Institutul de Paleontologie...

Deschise ochii. Ațipise pentru câteva clipe și i se păruse că discută cu un înger. Cu îngerul său păzitor. Iar acesta îl îndemnase să ia legătura cu... Se întinse, fără să ia în seamă privirile intrigate ale câtorva studente care treceau pe trotuar, îndreptându-se spre Casa Albă. Poate că aceasta era singura soluție realistă, după tot ce i se întâmplase în ultima vreme. Părerea unui specialist. Avea nevoie de părerea unui specialist.

Se ridică și înaintă câțiva pași către colțul drept și masiv al Universității, unde se aflau câteva cabine telefonice. Intră pe jumătate într-una din scoicile transparente și formă numărul aproape uitat. Nu-1 mai folosise de mai mult de doi ani, de când se certase prima oară, serios, cu soția sa. La al patrulea apel, îi răspunse vocea răgușită a lui Leon Vasilcoiu, amicul său specialist în sauropode.

— E vorba de ceva grav? Vocea celuilalt părea grăbită si, oarecum, fără chef. Avem o comunicare la Sala Rondă, nu ai putea să-mi spui la telefon?

încercă, dar, în mod cert, nu reuși mare lucru. Problemele sauropodelor ultragigantice nu făceau parte din categoria celor rezolvabile în cinci minute de bârfă la telefon. Și, era din ce în ce mai clar, el nu se pricepea să rezume o situație care impunea detalii.

— Ești cam aiurit, ca să folosesc niște termeni decenți, îl repezi celălalt. Saurieni de peste 500 de metri lungime? Și tocmai în orașul vostru prăpădit? îți imaginezi o Craiovă sub asaltul unor Tyrannosaurus Rex? Ce se întâmplă dacă

alunecă în nămolul din Jiu? E cazul să implicăm și armata? Sau numai jandarmeria locală? Câteva bastoane poate i-ar liniști, nu? Impresia mea, dacă ții să o afli, este că nu te-ai dezmeticit prea bine din visul de azi-noapte. Ai văzut vreun film cu sauropode în ultimul timp? Dacă nu, data viitoare, te rog să vii la mine cu un femur sau cu o mandibulă, ca să putem încheia un proces-verbal de expertiză, absolut legal.

— Un proces-verbal care să constate ce? nu pricepu Ghirlandaio.

— Sminteala pe care mi-o prezinți de cinci minute la telefon.

Și închise, fără a-i lăsa timp să mai adauge ceva. Nici măcar faptul că cinci minute, amicul său Vasilcoiu vorbise de unul singur la telefon, neacceptând dialogul. Era clar, sau Vasilcoiu avea dreptate și el era un aiurit fără speranță și fără vindecare, care visa frumos, dar numai de unul singur, sau el avea dreptate și lumea în care trăia era atât de prost întocmită încât murea cu dreptatea în mână, fără să poată dovedi nimic.

Soarele trecuse ușor de linia amiezii, iar el nu reușise să demonstreze nimic. La urma-urmei, Vasilcoiu putea să aibă dreptate: groapa pe care el o interpretase (la sugestia elevului său Visconti) drept o urmă de sauropod uriaș putea să fie o simplă lăsare a solului nisipos, iar strălucirea ei nocturnă o farsă de prost gust, dar regizată genial de cei doi elevi. Nu întrevedea scopul final, dar câte farse geniale ajunseseră până la final?

Ce ar fi fost mai nimerit, în aceste condiții: să cerceteze mai departe sau să mediteze asupra celor deja descope-

rite? Alese ultima variantă, sub presiunea unei noi motivații. Tocmai își amintise că barmanul de la „Castelul fermecat", din Parcul Poporului, îi fusese elev și că putea să obțină un credit mic la el, suficient cât să-și cumpere o bere.

Drumul din centru până la Parc îl făcu pe jos. Ceva mai mult de un sfert de oră de plimbare printre case vechi, multe declarate monumente de arhitectură urbană, cu tăblițe prinse pe fațadă, care îi anunțau pe trecătorii ce știau să citească despre asta. Dar majoritatea trecătorilor era analfabetă, constată el, după ce se zgâi câteva clipe la una dintre tăblițe. Sau mai mult chiar, era oarbă, deoarece nici tăblițele nu le vedea, trecând pe lângă ele ca pe lângă un rahat de câine. Nu e bine, se corectă, nu mai îmi ies nici comparațiile azi, la un rahat de câine te uiți, ca să nu calci în el.

Fiind zi de lucru, pe aleile Parcului abia de se zăreau câțiva amatori de natură și de sport. Doi tineri, echipați în șorturi albe și tricouri colorate, alergau pe malul pârâu- lui ce ieșea din lac si se vărsa într-o canalizare subterană, aproape de porți. O apucă pe una dintre aleile ce îl scotea chiar lângă gardul Grădinii Zoologice. Trecu agale pe lângă cuștile cu cerbi, căprioare, lupi, vidre, câini dingo, vulpi, iepuri, mistreți și lei, gândindu-se că, dacă el ar fi fost un dinozaur uriaș, revenit dintr-o prea lungă călătorie, prima vizită ar fi făcut-o aici, să îmbuce ceva gustos. Dar poate că saurianul ăla o fi fost ierbivor și atunci o fi apucat-o de-a dreptul către pădurea Bucovățului, să se înfrupte din verdețurile de acolo. Câțiva stejari bătrâni și

vreo zece-doisprezece frasini mai tineri i-or fi ajuns la micul dejun. Sau nu?

Ocoli Grădina, se înscrise pe aleea principală, care mergea paralel cu lacul, apoi urcă cele optzeci și șapte de trepte până la Castel. Nicolae Romanescu ăla, fostul primar de dinainte de comuniști, deh, fusese un om deștept dacă avusese el ideea asta creață, să construiască un cas- teluț direct în ruine, ca să dea privitorului impresia de autenticitate istorică. Pesemne că de-aia nici nu-1 radia- seră habotnicii ăia de secretari de partid din analele cetății, așa cum făcuseră cu majoritatea absolută a boierilor si chiaburilor din oraș. 1 ***f***

Barul era deschis, deși nu se vedea niciun alt client. Intră și se apropie de tejgheaua înaltă, în spatele căreia trebăluia un bărbat îmbrăcat în frac, cu papion negru la gulerul alb și tare al cămășii.

— Ah, domnu' lonescu! exclamă el, privindu-1 prin reflexia unui pahar cu picior, pe care tocmai îl terminase de șters. Mă bucur că ați venit până aici, la Castel.

— Bună ziua și ție, dragul meu Mihai. Mă gândeam...

— Să-mi spuneți „La mulți ani", nu?! Sunteți primul pe ziua de azi, prietenii m-au amenințat că sosesc după- amiază și că n-or să plece până la închidere.

Era ziua lui? Ridică ușor din umeri. Pesemne că n-o știuse niciodată, nu le prea avea cu chestiile astea, nevastă-sa era aceea care ținea condica cu zilele de sărbătorit, cu lista excursiilor și a vizitelor obligatorii.

— Mă bucur, încă o dată, că sunteți primul care îmi spuneți urarea. Ca elev, pe vremuri, am avut toată admi-

rația pentru talentul dumneavoastră de grafician. Știți, v-am văzut seria expusă la Muzeul de Artă, pe teme istorice. Gengis-Han și Kublai-Khan, parcă... îmi veți face plăcerea să acceptați, din partea casei, un coniac?

Ar fi acceptat și o țuică bătrână, numai alcool să scrie pe etichetă. își simțea gâtul ca și cum ar fi fost dat cu glas- papir. Dădu din cap în semn că da, apoi ieși din sala îngustă și se așeză la una din mesele de fier de pe terasă. Mihai veni cu un pahar cu burtă, în care vălureau o sută de grame de lichid de culoarea cafelei columbiene. îl puse în fața lui, apoi își trase un scaun și luă loc, la rândul său.

— Câteva minute, spuse el, ca un fel de scuză. Știți, nu am voie să beau cu clienții, dar pot să schimb câteva vorbe cu ei.

— Atunci, la mulți ani! îi ură și ridică paharul, din care sorbi un strop. Ești la o vârstă frumoasă.

— Da, râse celălalt și-și împreună mâinile deasupra mesei. La douăzeci și patru de ani lumea e minunată, iar viața pare nesfârșită. Cu banii o duc mai prost, în rest nu am de ce să mă plâng.

— Ehei, da' cine o duce bine cu banii? replică Ghirlandaio, învârtind paharul în palme. Ai încredere în ce poți face și norocul dă el peste tine odată și odată, așa să știi.

Fals, își spuse, în timp ce-1 privea pe sub sprâncene. Avusese o grămadă de încredere în posibilitățile sale, desenase, pictase, participase la expoziții colective și individuale... uite, tânărul ăsta își mai amintea încă una dintre ele, semn că nu fuseseră pierdere de timp. Și cu ce se alesese, într-un final? Norocul dăduse peste altcineva, pe-

semne, că de-aia era orb. *Fortuna caeca est,* își aminti de varianta latină a proverbului. Atât de *caeca* încât îl procopsise cu o nevastă cicălitoare și cu o viață extrem de simplistă, în substanța ecuației sale. O viață care-i demonstra paradoxul că, deși liber, era mai închis decât într-o pușcărie de limitele sistemului social, în interiorul căruia își ducea zilele: tramvai - slujbă - somn, repetat la infinit.

îsi scutură fruntea. Doamne, ce o fi crezând băiatul ăsta despre el, doar venise să-i ureze „La mulți ani", nu? Ridică din nou paharul și îi dori sănătate și o viață plină de miracole.

— Doamne, domnule profesor, numai dumneavoastră puteați să-mi doriți așa ceva! râse celălalt, lăsându-se pe spătarul tare al scaunului. De regulă, primesc urări de viață lungă, de vise împlinite, de bunuri materiale, de sănătate. Dar o viață plină de miracole... Mulțumesc mult de tot.

Prin coroanele copacilor aluneca un vânt ușor, anunțând căldurile verii apropiate. O cinteză își lansa trilurile ascuțite, apoi tăcea, așteptând răspuns. După o vreme, o lua de la capăt. Din cedrii libanezi uriași care creșteau pe malul lacului răsuna chemarea îndepărtată a boului- bălții. Un cosaș ateriză pe fața albă de masă și se uită la el, cu ochii săi verzi, alungiți. Mihai întinse mâna și îl alungă.

— Stiti, un om tot asa deosebit, ca dumneavoastră, era și domnul Vinea, de biologie. Aveam note mici la dumnealui, adevărul era că nu prea învățam, dar îl ascultam ca fermecat atunci când se apuca să ne vorbească despre

tema pe care trebuia să o prezinte la curs. Avea har, cum spunem noi. Dacă s-ar fi făcut preot, îi convertea pe toți necredincioșii la ortodoxie. Ce mai face?

Chiar, ce mai făcea *prietenosul Fred?* Fostul său dascăl? Ridică din umeri și bău gânditor din pahar.

— Aș vrea să pot să-ți răspund, drăguțule. Dar adevărul e că nu mai știu nimic despre dânsul, de când s-a pensionat. Pesemne că stă acasă și grădinărește. Era pasionat de floricultură. Oricum, pe la școală nu a mai trecut cam de... trei... sau de patru ani, nu-mi mai amintesc bine. Se săturase de regimul ăsta educativ, de elevii pe care trebuie să-i treci, pentru că dacă nu o faci, ei abandonează și tu nu-ți mai iei banii, de lipsa de viitor pe care statul o propune celor din domeniu. M-aș bucura să aflu că nu se plictisește și că își trăiește acum a doua tinerețe.

— Dacă-1 mai vedeți, transmiteti-i toate urările de bine din partea fostului elev Mihai Dumbravă, de la XII C. Băiatul cu arborele de cafea crescut în dormitor. O să-și aducă aminte de mine, după elementul acesta. Și, acum, vă rog să mă scuzați, datoria... Acolo (și arătă cu bărbia către bolta arcuită de deasupra ușii), este o cameră video și nu vreau să-i dau patronului prilej să mă muștruluiască.

— Desigur, desigur... încă o dată, „La mulți ani" și mulțumesc pentru coniac.

Bărbatul înclină din cap, se ridică, așeză scaunul în poziția inițială și se întoarse în bar. Ghirlandaio mai stătu o vreme, bucurându-se de umbră si de mirosul de iarbă proaspăt cosită. Bău încet de tot ultimele picături de co-

niac, apoi răsuci paharul cu gura în jos, pe farfurioară. Dacă ar fi fost cafea, poate că ar fi încercat să ghicească niște linii de viitor. Dar în coniac... Cine se încumeta să citească în coniac? Si cum suna viitorul unui bețivan?
J ,
Cumva, cirotic?

Trecuse ușor de amiază când se hotărî să părăsească Parcul și să se îndrepte spre casă, să mănânce ceva și să încerce să doarmă un pic. își luă rămas bun de la Mihai Dumbravă, promițându-i că va încerca să dea ochii cu *prietenosul Fred* și să-i transmită mesajul. Până acasă o apucă pe străduțele din spatele cimitirului, ocolind pe lângă case vechi, cu bolți de viță în curțile înguste, și lăsând în stânga liceul „Traian Vuia", cu celebrul său avion cu reacție mâncat de rugină și de trecerea timpului, proptit în stânga aleii ce mergea spre cancelarie. Când intră în scara blocului, era transpirat tot și rupt de oboseală.

Poate că, totuși, sunt bolnav de-adevăratelea, încercă el să se încurajeze. Ești bolnav pe naiba, auzi vocea îngerului. Se sperie și se opri din mers. Se uită în stânga și în dreapta, să vadă dacă nu trăgea nimeni cu urechea. Te uiți degeaba, îl readuse vocea cu picioarele pe pământ. Discuțiile dintre îngerii păzitori și oamenii păziți sunt private. Nimeni altcineva nu poate să le audă. De ce te-ai întors tocmai acum? Ce, nu crezi că e un moment bun? E la fel de bun ca oricare altul, așa să știi. Și ce vrei? îl întrebă, morocănos. Să te încurajez puțin. Pari să ai nevoie. Am nevoie de o farfurie plină, dar tu nu poți să faci minuni de-astea. Tu ești bun numai să susții spiritul. Un înger de pază poate orice, ripostă vocea, ușor agresiv. Atunci, dacă

tot susții aberații de-astea, spune-mi ce e cu urma aia. Și vezi, lasă abureala pentru alții.

Se lăsă tăcerea. Undeva, la etaj, se auzea glasul unui copil, care lălăia o melodie la modă. Deci, ce e cu urma aia? insistă Emanuel lonescu, reluându-și urcușul. Dar vocea tăcu. Cred si eu, bombăni bărbatul, că e o atitudine foarte curajoasă să nu răspunzi, când ești solicitat să intervii. Din cauza asta, nu mi-au plăcut niciodată îngerii ca tine. Pentru că nu sunt buni de nimic, auzi? De nimic.

Ajunse în dreptul garsonierei sale și se opri să scotocească prin buzunare, după cheie. Ușa apartamentului vecin se deschise brusc și doamna Marin Georgescu- Vlaicu, o văduvă mucalită și săritoare, apăru în prag, cu o farfurie cu ciorbă aburindă.

— Vecine, ce bine că ai nimerit la fix! De când încercam să dau de dumneata... Am pomană, azi, pentru mama, și nu știam cum să te găsesc, ca să-ți dau din toate cele câte ceva. Știi, ca la pomană.

Descuie ușa, luă farfuria din mâinile pline de pete maronii ale femeii și, până să ajungă în bucătărie cu ea, vecina si intră în urma lui cu altă farfurie, cu mâncare de fasole cu ciolan. Zise „Bogdaproste" și „Dumnezeu să primească", dar era cu gândul numai la replica îngerului - *Un înger de pază poate orice.* începea să îmbătrânească, dacă punea la îndoială credința în care fusese botezat.

îi mulțumi de mai multe ori doamnei Georgescu-Vlaicu, neștiind cum să scape de ea. Iar femeia, parcă presimțind asta, se retrăgea pas cu pas, însăilând o discuție de care el nu avea niciun chef. Află, astfel, că Dodo, câi-

nele vecinului de la patru, făcuse diabet și umbla cu punga cu lichid intravenos legată la gât, că Maria-Mag- dalena, puștoaica de nouă ani de la parter, a câștigat nu- știu-ce concurs muzical și devenise vedeta cartierului; că ăia cu apometrele se hotărâseră să le schimbe pentru a treia oară, în decursul aceluiași an, iar comitetul de bloc voia să dea firma în judecată; că spre sfârșitul lunii venea un circ polonez pe Stadionul Municipal; că la radio a anunțat sosirea a două companii de tancuri și a unui regiment aeropurtat, care urmau să fie încartiruite dincolo de zona Bordei, foarte aproape de aeroportul militar; că expunerea la soare între două și patru după-amiaza provoca un cancer al pielii foarte periculos... In cele din urmă, tolba cu știri se epuiză și vecina consimți să-și ia rămas- bun, precizând că o să revină în fapt de seară, după far-furii.

Ghirlandaio închise ușa în urma ei și își șterse fruntea cu dosul palmei. Transpirase de nerăbdare. Dar pe masa din bucătărie odihnea prânzul, gata preparat și gratis, așa că, până la urmă, merita efortul de a-i fi suportat tirada nesfârșită. Pomi televizorul pe Antena 3 și se întoarse în bucătărie. Se așeză la masă și îi mulțumi, în gând, îngerului de pază. Acesta nu catadicsi însă să răspundă. Pesemne că o fi fost supărat pentru că nu-1 crezuse mai devreme.

Mesteca, fără să se grăbească, atent numai pe jumătate la știrile pe care crainica le citea de pe prompter. Nu era foarte interesat de peștii morți de pe râul Sunda și nici de gropile apărute pe DN 687. Când ajunse la felul al doilea,

ciuli urechea la informația cu formațiile de tancuri
si re- * 1 »
gimentul aeropurtat ce ar fi fost deja încartiruite la Craiova. I se păru cam ciudat, nu auzise să fie anunțat vreun exercițiu militar de amploare intern, cele în colaborare cu NATO aveau un orar foarte riguros, iar populația ar fi fost anunțată din timp asupra lor. în fine, nu era treaba lui, era dascăl, nu militar de carieră.

Termină de mâncat, spălă vasele și le puse în uscător. Habar n-avea ce voia să facă în orele următare. Nici coniacul servit mai devreme și nici masa de prânz nu declanșaseră în mintea sa vreo idee mai de Doamne-ajută. Poate că un somn bun avea să-i netezească drumul, își spuse și se trânti în pat, așa îmbrăcat și încălțat cum era. Dacă Nina ar fi fost acasă, în secunda doi s-ar fi declanșat *prima-din-nenorocirile-universale.* Și toți vecinii care mai erau acasă la ora aceasta ar fi aflat că era un trântor lipsit de maniere, un fel de porc spinos necivilizat, care o asuprea pe ea, soția sa foarte de treabă, punând-o să facă curat după el ori de câte ori intra pe ușa garsonierei.

Dar Nina era departe, departe, așa că nimeni nu avea să-i strice somnul de după-amiază. își potrivi perna sub cap și adormi aproape pe loc, cu fața în sus. Visă tot felul de trăznăi, cum cădea el de la etaj, cu perna în brațe, cum împingea la o mașină mică, de-1 trecuseră toate apele, iar Nina răsucea aiurea de volan și striga la el să nu se lase bătut, că mai aveau puțin și ajungeau. Când se trezi, ținea într-adevăr perna în brațe, iar cearșaful de sub el era răsucit si botit. Se ridică si merse în bucătărie, unde bău un pahar cu apă de la robinet. Era călduță și sălcie la gust. Se șterse la gură și puse paharul pe

Știa ce avea de făcut. Mai întâi, avea să dea o raită prin Bordei, să vadă cu ochii lui mica armată instalată acolo. Cu puțin noroc, vreunul dintre civilii pe care armia îi căra cu ea peste tot avea să-i scape rostul acestei masive mișcări de trupe. Ceva, în adâncurile subconștientului, îi spunea că ar avea o legătură greu de precizat cu URMA.

Se duse în baie și se spălă pe față. Se șterse, apoi își privi chipul în oglindă. Era puhăvit și pungile vinete de sub ochi părea că deveniseră și mai proeminente.

— Și dacă au venit exact pentru problema lui Visconti George Alexandru?

Vocea îi răsună scrâșnit si nu si-o recunoscu. Ridică din » » ♦ umeri. Dacă pentru asta veniseră, atunci... atunci... Va hotărî la fața locului ce era de făcut. Reveni, gânditor, în cameră și începu să meargă de colo-colo, străduindu-se să găsească argumente care să-1 determine să accepte ideea sau să o respingă și să o scoată complet din viața lui. Ce-ai văzut, ai văzut, își spuse. Nu poți să contești. Iar ideea că ar putea să fie o glumă proastă e cam lipsită de sens, la cât volum de muncă presupune. Și atunci?

Atunci ar fi avut nevoie de o părere diferită de a sa. De o altă persoană, care să vadă și să judece obiectiv. Și chiar cunoștea o asemenea persoană, deoarece juca table cu ea, în English Park, în fiecare duminică, înainte de amiază, atunci când funcționau fântânile arteziene. Era amicul său, inginerul Artemisian Zappa, un tip de treabă, dar cam zurliu, care nu se împrietenea cu nimeni până ce nu-i verifica ascendența strămoșească,

până la a patra generație, pentru a fi sigur că nu are printre rude un evreu.

Zappa era, printre altele, și inventator, sau cel puțin așa susținea el. Celor mai apropiați le spunea mereu că lucra la proiectul unei baterii electrice care se baza pe diferențele termice dintre metalele puse în contact, într-o soluție puternic salină. Atunci când avea să fie gata (iar el susținea că în doi sau trei ani totul urma să se lămurească), avea să dea lovitura pe piața mașinilor electrice din Suedia, deși nu excludea întru totul nici o colaborare cu francezii de la Logan.

Singura problemă era să-l nimerească într-o pauză de lucru, pentru că altfel risca să încaseze înjurături. Ridică receptorul și formă numărul, cu inima cât un purice. Nu se pricepea să răspundă la înjurături. Dar Artemisian Zappa părea bine dispus și, când auzi despre ce e vorba, îi promise că vine în doi timpi și trei mișcări.

— Tu decât închide ușa și coboară. Când vei fi ajuns jos, eu voi fi fiind deja acolo, îi spuse și închise.

Emanuel lonescu puse receptorul în furcă, se încălță, bău o gură de apă și scotoci prin buzunarele hainei din cuier, în căutare de mărunțiș. Nu descoperi decât o monedă de cincizeci de bani. Singurele sale parale până poimâine, când urma să-i intre salariul în cont. Ce putea să cumpere cu cincizeci de bani? O jumătate de pâine, reflectă el, amărât. Probabil că iar trebuia să se împrumute de la cineva, poate chiar de la Zappa, ca să nu facă foamea.

închise ușa și coborî scările cu pas elastic, ca să nu provoace curiozitatea vecinilor ce nu aveau ce face în acea după-amiază leneșă și aproape

fierbinte. Dar chiar și așa și tot nu era sigur că nu-1 urmăriseră prin vizoare și nu-și

raportaseră unii altora, prin bătăi în calorifer, despre mișcările lui, singurul holtei din tot blocul.

La umbra câtorva pomi piperniciți, „broscuța" lui Zappa aștepta, tremurând nervos, cu motorul la relanti. Șoferul îi deschise portiera prin interior și îi făcu semn să urce. Se strecură în scoica moale și joasă a scaunului și își puse centura de siguranță.

— Deci, moșule, ce a vrut să însemne telefonul de mai devreme?

Artemisian Zappa îl privea placid pe deasupra ochelarilor. Părul blond, rar, era pieptănat pe spate și dat cu briantină. Poate că ar fi avut un chip energic, dacă n-ar fi fost ascuțit, precum acela al unui șobolan inteligent. îi povesti cât de pe scurt se simți în stare, omițând anumite pasaje care i se păreau neînsemnate, în curgerea firească a narațiunii, precum discuțiile sale cu îngerul de pază sau vizita la „Castelul fermecat".

— Să înțeleg că tu chiar crezi în chestia asta și că încerci să-i demonstrezi realitatea, nu?

Ghirlandaio dădu din cap în semn că da. Zappa își trecu degetele mâinii drepte prin păr.

— Fiecare trebuie să aibă o marotă, la urma-urmei. Tiberiu are ce are cu Imperiul geto-dac, eu sunt fixat pe bateria mea minune, tu de ce nu ai căuta dinozauri giganți? Sunt gata să te însoțesc vreo două ceasuri, în această vânătoare, apoi însă trebuie să mă întorc la cercetările mele. Unde ziceai că vrei să mergem?

îi povesti de știrea de la televizor.

— Noroc că Bordei nu e un cartier prea mare, iar două companii de tancuri nu sunt căruțe cu

coviltir, pe care să

le pitești pe sub tufișuri. Dacă au sosit, musai să dăm de ele.

Mașinuța semnaliză și se înscrise în viteză pe bulevard. Soarele bătea în oglinda retrovizoare, orbindu-1. Se lăsă cu scaunul cât mai pe spate, ca să scape de lumina supărătoare. Zappa îi aruncă o privire cercetătoare, dar nu spuse nimic, preocupat să ocolească o babă care trăgea după ea, prin mijlocul străzii, un rucsac pe roți.

— Ia te uită la ea! se enervă el, claxonând-o. Crede că dacă are roți poate să circule pe mijlocul străzii.

Scoase capul pe geam și o înjură de mamă. Apoi, cu orgoliul de șofer satisfăcut, își văzu mai departe de condus, se înscrise pe o arteră la stângă, traversă un rest de cartier cu case bătrânești și intră pe bulevardul de centură care ducea spre Bordei, fără să acorde prioritate celui care venea din dreapta sa. A urmat un interminabil concert de claxoane, de iluminări cu ambele faze, până când George își scoase din nou botul de șobolan pe geam și răcni atât de tare la nenorocit, încât Ghirlandaio avu impresia că îl auziseră și cei din magazinul alimentar de la semafoare:

— Gura, nesimțitule, avem interese mari de rezolvat, nu cretinități familiale, ca ale tale!

în fine, ajunseră pe Aleea Jnepenilor, la intrarea în Bordei, fără alte altercații. Așteptară la Crucea Sfântului Andrei aproape cinci minute, garnitura străveche de tren dădu trei signale sonore, apoi trecu fără grabă, ostenind către triajul din gara principală.

— Ia uite și la ăsta (ăsta era conductorul, invizibil de unde se găseau ei), cred că se pregătește să iasă din tură și-i dă semnale nevestei să-i pună cina la încălzit.

în fine, bariera se ridică, iar șirul de mașini se puse în mișcare, traversând încet șinele. Dădură ocol prin tot cartierul, mai ales în partea sa veche, plină cu case făcute de mântuială, la începutul erei comuniste, cu bani puțini și cu confort aproape zero. Chiar și WC-urile erau în curte, remarcă Ghirlandaio. Singurele elemente pozitive, în comparație cu apartamentele de la bloc, erau băncile de la drum, unde te puteai așeza la umbra vreunui prun sau corcoduș și îți bârfeai vecinii. Nu văzură nimic, pe nicăieri. Zappa opri „broscuța", urcând-o jumătate pe trotuar și se duse să interogheze câteva babe, care stăteau pe o bancă. Se întoarse repede.

— Nimeni nu știe nimic, *fratello.* Dacă soseau tancurile alea, babele aflau primele. Poate că ai auzit ce nu trebuia, la televizor.

Ghirlandaio dădu din cap: poate. Deși se îndoia. Auzise vecina sa, auzise și el. Oricum, nu văzuseră nimic și nimeni prin zonă nu auzise nimic.

— Mai pot să fac ceva pentru tine? Dacă tot m-ai scos din atelier și m-ai făcut să pierd timpul...

Avea nevoie de cineva cu solide cunoștințe în dome- » >
niul paleobiologiei. Leon Vasilcoiu îi dăduse cu flit, iar el ar fi fost persoana competentă numărul unu. Se scărpină în creștet și oftă. Să se lase păgubaș? își îndreptă spinarea. Ha-ha, vorba poetului, nu mor caii când vor câinii. Putea să mai încerce si cu... Miron Vinea, îsi reaminti el de bă- trânul profesor de biologie, pensionar, căruia trebuia să-i transmită mesajul fostului său elev, cel cu arborele de cafea.

— Cred că ai putea să mai faci un drum și să mă duci în Popoveni, îi răspunse și își puse din nou centura de siguranță.

— Tocmai în Popoveni?! fluieră surprins Zappa, ră- sucindu-și botul ascuțit spre el. Ce naiba faci, te duci la pescuit?

Popoveni era cel mai mărginaș cartier al Craiovei, de fapt un sătuc uitat de Dumnezeu, pe malul unei bălți. Orașul crescuse în mai multe etape, așa că, până la urmă, ajunsese la marginea lui, îl înregimentase și trăsese până acolo o linie de autobuz.

— Aș vrea eu, răspunse. Caut un fost coleg de serviciu.

— Un fost coleg de serviciu... repetă celălalt, clătinând din cap. lonescule, vezi să nu lași marota asta să-ți domine viața, pentru că mai ai și altceva bun de făcut în ea. în fine, nu e treaba mea. Dar să știi că nu pot să te aștept, te duc, te las și mai departe te descurci.

— Este perfect. Nici nu pot să cer mai mult.

3 • **Factorul gravitațional**

Motto:
"Treptat, am descoperit că linia care desparte binele de rău nu trece printre state, nici printre clasele sociale, nici printre partidele politice, ci direct prin inima fiecărui om..."
Alexander Soljenițîn

Tăiatul orașului de-a latul, la vremea când circulația se transforma într-un mic infern, putea să fie considerată o mică aventură. Autobuze, camioane, automobile, tramvaie, biciclete, mopete, pietoni care se încăpățânau să meargă pe stradă, cărucioare, triciclete, copii care se luau la întrecere care aleargă mai repede pe sub botul mașinilor, semafoare blocate, gaze de eșapament, înjurături, șoferi cu ochii înroșiți de furie, agenți de circulație fluierând la nesfârșit...

Cartierul Popoveni se găsea parcă pe o altă planetă. Una rurală, cu cântec de cocoși, dangăt de clopot pentru vecernie și găleți cu apă răsturnate pe trotuarul încins, ca să-l mai răcorească. Emanuel lonescu coborî din mașină și îi strânse mâna amicului său.

— Mulțumesc mult de tot. Sper să mă pot revanșa cu o bere, după ce iau salariul.

— Lasă revansarea, mormăi celălalt, cu un fel de îndo- ială în glas. Vezi mai bine să nu stai mult, Popoveniul e cam departe de centru și nu e tocmai indicat să te prindă miezul nopții pe drum.

— Mă descurc eu, cumva, îi dădu ultimele asigurări, după care închise portiera. Ne mai vedem.

„Broscuța" demară aproape imediat și se pierdu după colțul primei străzi. Ghirlandaio se uită în jur, gândin- du-se de unde să înceapă căutarea. Casele de pe ambele părți ale străzii erau extrem de asemănătoare: scunde, cu acoperiș de țiglă roșie, pierdute în fundul unei curți lungi, printre pruni, meri și zarzări plini de rod. Se hotărî să se oprească la cea de pe partea dreaptă. In situația în care se afla, orice început era la fel de bun. Apăsă pe butonul soneriei și așteptă. îndepărtat, se auzi lătratul neconvins al unui câine. Mai sună o dată. Se muta de pe un picior pe celălalt, neștiind dacă să mai aștepte sau să se mute la casa următoare. în fine, se auzi zgomotul unui zăvor tras și poarta se întredeschise.

-Da?

— Aș vrea să aflu unde locuiește profesorul Miron Vinea.

— Ah, domnu' Vinea... Femeia ieși din curte si întinse brațul în față. Era scundă și grăsuță, îmbrăcată într-un capot subțire, care o făcea să arate și mai durdulie încă. Vedeți dumneavoastră casa aia cu acoperiș de tablă, de pe stânga? Casa de după ea este a domnului profesor. Da' ce treabă aveți cu dumnealui?

>

Ghirlandaio rămase cu gura căscată. Ia te uită, acum trebuia să dea raport cartierului Popoveni pentru ce anume îl căuta pe Vinea.

— Sunteți cumva rudă cu profesorul Miron Vinea?

— Nu, nu, doar vecini, se apără femeia. Dar ne avem ca într-o familie și nu vrem să dea de vreun necaz.

— Nu dă de niciun necaz, o asigură el și plecă într-acolo, fără să mai privească în urmă.

Când ajunse în dreptul gardului de metal, vopsit în verde închis, transpirase de tot. își șterse fruntea cu batista și se opri o clipă, să-și tragă sufletul.

Vinea își căpătase porecla de *prietenosul Fred* de la directorul școlii, din perioada în care nu ieșise încă la pensie. Parcă Grigorescu, ca și pe pictor, doar că nu Nicolae, ci Daniel Gabriel. Discutaseră foarte aprins pe marginea romanului „Patul lui Procust", în cancelarie, iar Vinea declarase că el îl simpatiza foarte mult pe Fred Vasilescu, un personaj cum nu mai întâlnești altul în literatura română. Directorul îl ironizase de câteva ori pe acest subiect și, într-un final, neajungând la un numitor comun, îl botezase *prietenosul Fred.* Și de atunci așa i-a rămas numele printre colegi. Deși nu chiar toți își permiteau să-l strige astfel. Vinea era un tip destul de taciturn, în cancelarie, deși toți elevii lui spuneau că, la clasă, se manifesta cu totul altfel.

Din câte își amintea el, Miron Vinea nu refuzase niciodată pe vreunul dintre cei care i se adresaseră pentru soluționarea vreunei probleme care avea tangență cu materia lui. Iar specialitatea în care-și dăduse doctoratul, biologia, era un domeniu destul de apropiat de ceea ce îl interesa pe el în acele clipe.

Se ridică puțin pe vârfuri și se uită peste capetele ascuțite ale ulucilor din metal. *Prietenosul Fred* se afla în curte,

cu o greblă în mână, printre butașii de trandafiri, aplecat deasupra bobocilor roșii și galbeni. Era neschimbat, de parcă patina timpului îi încremenise în obraji, în jurul vârstei de 57-58 de ani. Același păr negru, înspicat cu alb, aceeași mustață groasă, aproape acoperindu-i buza de sus, aceiași ochelari atârnați pe vârful nasului. Nici măcar șira spinării nu se mai aplecase, odată cu scurgerea anilor. Era ca și când clipele ar fi încremenit în scurgere, transformându-se în gheață de timp. Aproape că râse atunci când își apropie fața de gard și îl strigă.

— Ah, domnul lonescu! Ce surpriză și ce bucurie că vechii colegi nu m-au uitat de tot. Dar intră, te rog, apasă pe clanță, e deschis. Nu am câine, precum vecinii, doar o pisică, dar nu mușcă, am dresat-o numai să se frece de picioarele musafirilor.

Intră, închizând poarta cu grijă în urma sa. își strânseră mâinile, apoi îl complimentă în privința felului în care arăta. Bătrânul izbucni într-un râs homeric, îndreptân- du-și spatele.

— Sigur că da, domnule lonescu, numai asta mi-a mai rămas și pot spune că profit din plin de ea - locvacitatea. Vine o vârstă când, dacă nu mai poți să faci, măcar spui ce ai vrea să faci, pentru a trăi cu impresia că mai ești util cu ceva. Și uite-așa se naște vorba lungă. Constat că ai rămas același băiat elegant care-mi aducea stiloul să trec absențele, fără ca eu să-i cer asta în mod special. îți amintești de Angelescu? Aveați amândoi un talent deosebit la desen. La o oră, v-am prins făcându-i portretul caricatural lui Mircea cel Bătrân...

Mircea cel Bătrân fusese, pe vremea când Ghirlandaio era elev, porecla directorului-adjunct, profesor de istorie. Râse și dădu din cap, în semn că își amintea. Ii povesti, pe scurt, ce curs urmase viața lui de când el ieșise la pensie. Când termină, bătrânul își frecă bărbia țepoasă cu dosul palmei, rezemă coada greblei de un perete și îl invită cu un gest larg către o bancă situată în fundul curții, la umbra unui nuc bătrân.

— Dragul meu, cu cafea sau alcool nu te servesc, pentru că eu însumi nu obișnuiesc să consum așa ceva, deci nu le țin în casă nici pentru alții. Oaspeți, așa ca dumneata. Să trecem deci, cu decență, peste astfel de politețuri. Spune-mi ce vânt te aduce pe la mine, pentru că, doar așa, numai ca să-ți vezi fostul dascăl, nu prea-mi vine să cred că ai bătut drumul. Este clar că ai o problemă care te frământă. Și încă destul de tare, dacă te-a făcut să vii tocmai în fundul lumii, aici, la mine, la Popoveni.

Discuția avută anterior la telefon cu Vasilcoiu îl făcuse mai precaut, așa că se hotărî să nu mai atace frontal problema. Avea nevoie de un fir narativ de ocolire, își spuse amuzat, așa că îi povesti bătrânului său dascăl cum că se afla în corespondență cu un englez. Unul cu o pregătire de specialitate în paleobiologie, cu două doctorate în America, cu sute de articole publicate prin reviste, cu cărți de specialitate. Acesta îi expusese o foarte ciudată teorie personală, referitoare la evoluția speciilor. Nu intenționa să i-o prezinte acum, poate cu o altă ocazie, dacă va mai fi fiind interesat de ea, voia numai să afle câteva răspunsuri la întrebările inerente ridicate de amintita

teorie. Ce factor anume, spre exemplu, era implicat în gigantismul unor specii de animale. Dinozaurii, de pildă… Era conștient, din puținul pe care-1 citise el în legătură cu respectiva problemă, că știința soluționase demult această problemă. Că descoperise mai mulți factori, dar lui i se părea…

Și, ajuns aici, Ghirlandaio făcu o pauză de efect teatral și aruncă o privire distrată prin curte. Văzu cele două alei de beton măturate, bazinul cu pești de lângă gardul grădinii, cu insulița din mijloc, pe care creștea o tufă de leandru, roaba plină cu resturi vegetale, trasă sub acoperișul polatei deschise, lipită de partea dreaptă a casei. Pomii erau tăiați toți la aceeași mărime și, printre frunze, se vedeau fructele mici cât o unghie. Fațada casei fusese proaspăt zugrăvită, în bej închis, iar tocăria de la ferestre și de la cele două uși, în vișiniu. Totul respira prospețime și curățenie. Toată stima pentru bătrânul Fred, respiră el adânc și se pregăti să-și reia rolul în dialog.

— Mi se pare, domnule profesor, că știința lucrează în etape. E ca un fel de scară. Cel care o urcă, nu mai are nevoie de treptele anterioare și le aruncă. Pentru că nimeni nu se gândește să mai coboare acea scară. Saltul evoluționist se realizează prin consumarea descoperirilor și a interpretărilor lor anterioare. Mă aștept, deci, ca o bună parte dintre aspectele acceptate azi ca valide să fie încorporate într-o explicație ulterioară, mai cuprinzătoare, care să le facă să dispară. Tocmai de aceea, teoria amicului englez mi s-a părut interesantă: aduce un aer nou, care înglobează adevărurile actuale.

Bătrânul dascăl își frecă din nou bărbia cu podul palmei și Emanuel lonescu își reaminti de ticul care, pe vremuri, le dădea de știre că urmează o prelegere interesantă.

Avea și nu avea dreptate. Evoluția era un eveniment prea mare ca să poată fi cuprins, ca ansamblu, de mintea umană. Existau o mulțime impresionantă de factori, care, cumulați, puteau conduce la așa ceva: anumite elemente și microelemente, ca magneziul, titanul, iridiul, potasiul, dar și alte concentrații minerale, carbonatul de calciu, de exemplu, anumiți factori climaterici și de presiune atmosferică, pigmeii, să zicem, pigmeii și vikingii... Mulți, foarte mulți, dar niciunul nu părea cu adevărat „vinovat" de gigantismul exagerat al balenelor, al cașaloților sau... al saurienilor.

— Pentru că saurienii te interesează, nu? Bătrânul tuși, apoi zâmbi malițios. In cazul lor, un cercetător rus, dacă nu mă înșeală memoria, unul Mecinikof, sugerase o scădere bruscă a factorului gravitațional, dintr-o cauză rămasă încă neidentificată, dar posibilă, în anumite împrejurări cosmice. O scădere care să dureze câteva sute de milioane de ani. Iți amintești de imensele păduri ecuatoriale, de ferigile gigantice, de arborii sequoia? Toate au fost posibile tocmai datorită acestei gravitații subdimensionate. Saurienii au găsit aici un paradis. Au trăit, au crescut, s-au extins, au ocupat aproape întreaga planetă. Apoi, ca la un semnal, gravitația a început să-și reintre în normalitate. Iar reptilele uriașe... ei bine, au dispărut. Ceea ce paleontologii cred că au descoperit și denumit drept „cimitire ale mastodonților" sunt numai locuri nor-

male de deces ale acestor ființe uriașe de-a lungul vieții lor. Pentru că nu trebuie uitat, domnule lonescu, faptul că ele au trăit pe această planetă câteva sute de milioane de ani. Și era normal, deci, să existe zeci de mii de asemenea osuare, într-un asemenea interval de timp, nu? Deci, conform logicii aristotelice, de tip cauză-efect, cu care atât de mult v-am bătut capul la școală, grămezile de oase de saurieni, adunate într-un singur loc, reprezintă cu adevărat un cimitir, în care s-au adunat să moară, de-a lungul mileniilor, animalele uriașe, din cauza bătrâneții sau a bo- Iilor. Ele nu sunt, însă, în niciun caz dovada faptului că a avut loc o extincție în masă, așa cum propune actuala teorie paleoevoluționistă. Dovada clară a acestei extincții ar fi descoperirea a mii și mii de schelete, risipite, practic, pe toată suprafața continentelor pe care le știm acoperite de păduri ecuatoriale. Dar, deocamdată, găsirea unor asemenea schelete mai constituie motiv de apariție pe posturile de televiziune, ceea ce denotă faptul că sunt rarități. Si eu înclin să cred că teoria extincției catastrofice » » »
ar fi eronată, dacă asta voiai să auzi, domnule lonescu. E frumoasă, palpitantă, explică multe lucruri deodată, dar nu are prea multe dovezi pentru a fi dovedită.

Tăcu pentru câteva clipe, privind dincolo de trandafirii cățărători de pe gardul ce-1 despărțea de casa vecină. Ca și cum ar fi meditat la ideea dacă să continue sau nu, o discuție aproape fără rost. O discuție pe care, probabil, o mai avusese de câteva zeci de ori de-a lungul vieții, își spuse Ghirlandaio, dar asta nu însemnase nimic. Pentru că nu avusese dovezile concrete cu care să-si susțină J ,

ideea. Dovezile care, acum, cu totul întâmplător, ajunseseră în posesia lui. întâmplător, oare? îngere, hai, nu mai fă pe îmbufnatul și spune-mi că toate se petrec conform unui plan divin, în care pârlitul de Emanuel lonescu își are și el partea sa de contribuție. Dar îngerul nu răspunse. Poate că mai era îmbufnat. Ori poate că plecase undeva, ce știa el, poate prin vreo delegație. Or fi având și îngerii ăștia delegațiile lor. Reveni cu privirea la bătrânul din fața sa. Acesta îl privea zâmbind. Oare atât de mult timp fusese Marele Absent?

— Au dispărut, așa, pur și simplu? întrebă el, străduin- du-se să lege momentele deja discrepante din dialog.

— Știu și eu? zâmbi din nou celălalt. Alungă o muscă cu palma, după care se apleca puțin către musafirul său neașteptat. întotdeauna mi-am imaginat că dinozaurii sunt un factor de recuzită al unei civilizații extraterestre. Imaginația nu presupune dovezi. Doar logică, asta în caz că nu este una artistică sau religioasă. Aș putea să-mi imaginez o civilizație cosmică nomadă, care trăiește păstorind niște saurieni giganți, nu? în mod pur teoretic și doar imaginativ, de ce nu ar fi posibil așa ceva? O civilizație care să nu trăiască pe o planetă anume, ci să se mute cu turmele de sauropode uriașe, vacile lor de came și de lapte, de pe o planetă pe alta, acolo unde găsesc condiții specifice pentru a le crește. Habar nu am ce motiv vor fi avut să se oprească tocmai aici, pe bătrâna și îndepărtata Terra. Poate că le-au plăcut junglele tropicale străvechi. Sau mările pline de pește. La urma-urmei, cum mi-aș putea

imagina adevăratul lor motiv, doar sunt niște extrate-

reștri, nu? Să zicem numai că și-au făcut din planeta asta un fel de izlaz cosmic. Un câmp vast, pe care și-au adus vitele la pășunat. Le-au adus când erau doar niște pui și le-au lăsat aici, să se maturizeze. Iar ei au pornit mai departe, cu restul turmelor, căutând alte și alte planete printre roiuri de stele și nori de gaz.

— Niște pui...? repetă aiurit Ghirlandaio. Păi, domnule profesor, ce naiba de fermieri sunt extratereștrii aceștia ai dumneavoastră, dacă și-au părăsit vitele pe un izlaz străin și îndepărtat?

— Ei, asta-i bună, zău... Ochii profesorului sclipiră su- părați. Cine spune că i-au părăsit? Probabil că au *plantat* în sol condițiile revenirii acasă, când *timpul pentru păscut* va fi expirat. Au consultat statisticile referitoare la planetă și au calculat pentru câte milioane de ani, în timp local, urma să ajungă hrana turmei aduse aici la păscut și la reprodus. Și au plantat un semnal declanșator. Fie în sol, fie în atmosferă. Gravitația urma să scadă, cu un anumit procent, la momentul consemnat. Suficient cât să le permită *vitelor* înălțarea la ceruri. Nu căsca ochii așa, domnule, este numai o ipoteză de lucru.

— O ipoteză de lucru... Mda, grozavă chestie, ce să spun!

Miron Vinea își îndreptă spinarea și puse foarfecă de vie alături. Continua să zâmbească, privind spre el. Dar de fapt, își luă seama Ghrilandaio, mai corect ar fi fost să spună „prin el".

— Nu trebuie să fii de acord cu mine, tânărul meu prieten. Ar fi bine, chiar, să ai propriile păreri, pe care să le confrunți cu ale mele.

— Păi, în acest caz, de ce naiba... izbucni Ghirlandaio, apoi se opri brusc. Scuzați-mă, domnule profesor, am ridicat tonul fără să-mi dau seama. Dacă dinozaurii aceia s-ar fi ridicat la cer... adică, mă rog, în spațiu, chestie de interpretare... ce naiba ar mai fi respirat acolo? Pentru că, din câtă astronomie cunosc și eu, în spațiu nu există tocmai o atmosferă respirabilă.

— Este o întrebare. Ai auzit despre peștii aceia australieni care, câtă vreme au apă, se comportă și respiră prin branhii, asemenea unor pești normali, iar când se instalează seceta și apa lacurilor dispare se vâră într-o crustă de nămol și respiră aer, printr-o derivată pulmonară a branhiilor? Biologia extraterestră, domnule lonescu, prezintă atât de multe necunoscute pentru tereștrii de noi, încât putem repeta, fără teama de a greși, celebrul aforism de pe frontispiciul templului din Delphi - *știu că nu știu nimic.*

Ghirlandaio simți că se sufocă.

— Atunci... reluă, cu voce răgușită, atunci de ce să fi revenit pe Terra, după 65 de milioane de ani? Dacă sunt doar vacile unui fermier din Constelația Taurului, cum de au scăpat nemâncate?

— Știu și eu? Poate pentru că vor fi terminat pășunile, acolo unde se vor fi dus. Și se întorc la cele de aici, care au avut vreme să revină la potențialul adecvat. Ecologie cosmică, nu? Un fel de pășunat stelar ciclic. Sau, și mai bine, un pășunat cu transhumanță, ce spui?

Emanuel lonescu nu spuse, însă, nimic, doar își masă ușor ambii obraji cu buricele degetelor. Soarele apunea în

spatele unui acoperiș îndepărtat, înroșind cerul către asfințit. Câțiva copii țipau pe o stradă apropiată, glasurile lor semănând cu mieunatul unor pisici. Aerul avea un miros de verde crud și de flori de tei. își simți stomacul strângându-i-se de foame și înghiți în sec. Dacă nici ciorba și nici mâncarea din farfuriile doamnei Georgescu-Vlaicu nu reușiseră să potolească nenorocita de senzație, atunci, sigur, nimic nu avea puterea să o facă pe lumea asta.

— Și chiar credeți în teoria asta absur... în teoria asta bizară, domnule profesor?

— Orice teorie este bizară până când apar probele ce o transformă în axiomă. Dar până atunci, **istoria** o așează frumos pe raftul cu teorii bizare. Și cam atât.

— Și, în cazul de față, în ce ar consta proba?

— Semnalul de ridicare, râse binedispus celălalt.

— Nu înțeleg.

— Mda. Ei bine, trebuie să fi existat un semnal care să fi declanșat în corpurile lor imense procesul de nerecu- noaștere al factorului gravitațional.

— Procesul de nerecunoaștere... repetă neîncrezător și oarecum speriat Ghirlandaio.

— Ei da, ca să te ridici de la sol presupune să dispui sau de aripi sau de un motor care să te ajute să învingi gravitația. Pentru că despre asta e vorba, nu? Despre factorul gravitație, care ne ține legați de pământ. Aveau dinozaurii așa ceva? Nu vorbim aici de pterodactili sau de pterozauri, care erau puțini în comparație cu numărul total al

speciei din care făceau parte. Și pe care, oricum, natura nu-i înzestrase pentru zborul cosmic, ci pentru

acela atmosferic. Deci, pornim de la presupunerea că nu dispuneau de un motor. Singura alternativă viabilă din punct de vedere al legilor fizicii clasice, pentru ridicarea în aer și apoi pentru trecerea în spațiu, constă în nerecu- noașterea stării de gravitație. In anularea efectelor ei. îmi imaginez un implant inteligent în măduva spinării, iar la momentul declanșării semnalului... pac! S-a terminat cu efectul de gravitație. Trupurile acelea uriașe trebuie că au zburat ca niște baloane uluitoare, pe cerul Cretacicului. Ia spune, te-ai întrebat vreodată de ce saurienii aceia aveau capetele, respectiv creierele, atât de mici în comparație cu restul trupului?

Ghirlandaio scutură din cap. Nu se gândise. Ce naiba, până în urmă cu 24 de ore nu fusese interesat aproape deloc de această secvență a paleoistoriei.

— Vezi, vezi? îl apostrofă ironic bătrânelul. Creierul este cel care comandă trupului să resimtă efectul de gravitație și să stea lipit de sol. Au preferat un creier mic, dar o măduvă a spinării de-a dreptul uriașă. Un creier mic, pentru că avea un singur rol - acela de a aștepta semnalul. Nu le erau necesare vaci inteligente, ci numai vaci cu trupuri foarte mari și cu instincte de supraviețuire puternice, toate inserate în acea măduvă a spinării de care-ți spuneam. Apoi, un meteorit venit de nicăieri a izbit frontal Terra, declanșând începutul sfârșitului unei epoci. Semnalul... a fost un semnal triplu, bio-fizico-energetic. Semnalul, deci, a fost perceput, descifrat și aplicat. O parte dintre dinozauri, care au fost afectați direct de impactul meteoritului, au murit pe loc sau în scurt timp. Ceilalți

au așteptat ca întreg corpul lor să înțeleagă semnalul și să înceapă transformările adaptative. Asta se poate să mai fi durat câteva decenii. Sau chiar secole. Nu am de unde să știu cu exactitate. Dar, în fine, o nimica toată la scara **>** ‘ ’
timpului geologic. Apoi, urmașii lor au prins să se desprindă de Pământ ca niște baloane uriașe. Așa a început marele zbor cosmic. Până la urmă, după cum vezi, cineva a reușit să înțeleagă misterul.

— Și cine spuneați că era acel cineva?

— Nu spuneam, dădu din umeri celălalt și, pentru prima oară, fostul elev își văzu profesorul brusc îmbătrânit, cu pielea gâtului atârnând în cute. Dar pot s-o fac acum: eu însumi! Te surprinde, nu? Ei bine, acesta a fost subiectul tezei mele de doctorat, pe vremuri. Ehei, și ce vremuri au fost acelea, domnule! Mi l-au atacat în toate felurile, l-au forfecat, l-au întors pe toate părțile, dar nu au reușit să-l desființeze, cum și-ar fi dorit. Și, vorba ceea, erau oameni cu multă doxă, inteligență, cum îi spune omul de rând, profesori cu state vechi în Academia vest-ger- mană și în cea vieneză. Și, cu tot efortul lor deosebit, au fost obligați, până la urmă, să accepte teza și să-mi acorde titlul. Dar tocmai această glorie efemeră pe care a stâmit-o, a făcut ca eu să ajung profesor în acest orășel, la școala voastră. Cei din țară nu au încercat nici măcar să o combată: pur și simplu, au ignorat-o. Nu avem nevoie de lucruri care fac prea multe valuri, societatea noastră este una pașnică, asemenea unei ape liniștite, tovarășe. Așa mi-a spus secretarul de partid al municipiului București, când m-am întors în tară. Asta este, băiete! In viată, tre-

buie să ai un singur scop: să te bați pentru ideile tale. Eu am abandonat prea repede lupta. Cred...

— Și puteți susține științific ideea că un semnal bio- chimico-energetic ar fi putut să anuleze efectul de gravitație? Asta reprezintă cea mai tare teorie științifică pe care am auzit-o vreodată.

Miron Vinea dădu din cap și își umezi buzele cu limba.

— Pot susține chiar și mai mult de atât: în condiții de gravitație zero, în cursul lungului drum de întoarcere acasă, saurienii au crescut nemăsurat, devenind cu adevărat giganții preistoriei umanității. Dar asta, tinere, este deja o altă poveste. O poveste pentru o altă seară. îmi pare rău că te iau la goană, dar noaptea e deja pe strada vecină, iar eu mai am încă multe treburi gospodărești de dus la bun sfârșit.

Profesorul zâmbi. în ochi i se aprinseseră, din nou, luminițele jucăușe atât de cunoscute. Mai schimbară câteva vorbe, fără importanță, apoi Ghirlandaio îi mulțumi, îi strânse mâna cu putere și părăsi curtea pașnică, în interiorul căreia trandafirii își risipeau petalele pe alei. Bătrânul dascăl rămase în pragul porții, petrecându-1 cu privirile.

— Hei, băiete, să nu care cumva să faci vreo prostie, auzi? Să nu care cumva... îi strigă în urmă. în regulă?

— în regulă, răspunse și se grăbi către colțul străzii.

Popoveniul era un cartier complet necunoscut pentru el. O lume tot atât de străină ca si cea selenară. Iar înse- *rarea,* din ce în ce mai groasă, nu făcea decât să încurce și mai mult lucrurile. Strada Cireșilor, citi pe tăblița albastră, fixată pe un zid de casă, la al doilea colț. Oare venise pe

aici? Nu cumva Artemisian Zappa avusese dreptate când îl sfătuise să fie cu luare-aminte?

Mai merse un timp, la întâmplare, trecând de strada Ștefan cel Mare, de aleea Margaretelor, de fundătura Viilor și sfârșind, complet dezorientat, pe strada Craioviței, în clipa când se aprinse iluminatul stradal. Când să treacă de încrucișarea cu strada oblică din stânga, auzi un fluierat ușor din spate și o mână îl bătu pe umăr. întoarse capul și primi un pumn în ochiul drept, atât de puternic încât se dezechilibră și căzu într-un genunchi. Doi bărbați apărură din dreapta și se repeziră la el, izbindu-1 cu picioarele. Se răsuci, sub ploaia de lovituri, și se apropie de gard, ferindu-și partea stângă a corpului. Loviturile îl dureau foarte tare, dar reuși să-și stăpânească spasmele mușchilor și rămase complet nemișcat. Asta-1 făcu pe unul să se aplece către el și să-l apuce de umăr, răsucindu-1 cu fața în sus. își ținu pleoapele strânse și nici măcar nu respiră. Simți o înțepătură în gât, dar o mai pățise și altă-dată, mușchii din acea parte sufereau de un fel de spasme involuntare, care-i creau dureri puternice, uneori.

— Oprește-te, Nero, că poate-1 omorâm, naiba, și dăm de alte alea! I-ajunge, dacă are cap să priceapă, o să priceapă!

Auzi două rânduri de pași îndepărtându-se în grabă și abia după ce se lăsă liniștea avu curajul să deschidă ochiul sănătos. Strada era pustie, iar singurul bec de la mijlocul ei, care ar fi trebuit să o lumineze, era spart. Se ridică încet, gâfâind și aproape mușcându-și limba de durere. Se sprijini de gard și se inspectă din priviri. Avea

totul la el, nu-1 scotociseră după bani sau după acte, așa că nu erau hoți. Poate îl confundaseră cu altcineva, dar si asta era o presupunere cu un procent prea mic pentru a fi luată în considerare. Amicul lui, Nero, spusese destul de clar: „dacă are cap să priceapă". Pesemne că totul se învârtea în jurul problemei pe care o cerceta. Deranjase pe cineva și fusese avertizat. Pe cine naiba, însă? Că doar nu aveau dinozaurii ăia vreun consulat pe Pământ, care să le protejeze interesele... Sau aveau?

Ajunse, cu chiu cu vai, la capătul străzii și de aici recunoscu șoseaua națională care, pe o bucată de vreo trei sute de metri, ținea loc și de stradă principală de intrare în cartier. Merse, clătinându-se, până la prima bancă ce-i ieși în drum și se lăsă pe ea, neluând în seamă lătrăturile furioase ale câinelui din spatele gardului, care pesemne că-1 socotea vreun hoț periculos. începu să se pipăie sistematic și, într-un târziu, descoperi că avea dureri acute la o coastă, pe partea dreaptă, și la genunchiul stâng, unde-1 nimerise pantoful unuia dintre atacatori. în rest, un obraz tumefiat, un ochi aproape închis și sânge care încă mai mustea pe nara stângă. Se pansă cum se pricepu, apoi pomi din nou la drum, atent la tot ce mișca în jurul lui. Nu că ar fi putut face mare lucru, în cazul în care-1 atacau din nou, dar cel puțin nu aveau să-l mai ia din nou prin surprindere.

Merse, clătinându-se ca un bețivan, până la primele case ale cartierului Romanescu. în dreptul unui stâlp de iluminat simți cum îl cuprinde amețeala și se rezemă de el, închizând ochii. Când îi redeschise, se găsea întins pe

scaunele din spate ale unui taximetru, care mergea în viteză pe bulevard.

— Cum am... am ajuns aici?! bâigui, abia reușind să-și descleșteze dinții însângerați.

Ochii taximetristului sclipiră în oglinda retrovizoare.

— V-am văzut cum ați căzut din picioare, domnu' lonescu, lângă un stâlp de iluminat. Am oprit mașina, v-am pus pe banchetă și acum suntem în drum spre spital. Ce-ați pățit, v-a atacat vreun golan? Păreți bătut.

— Un golan, da, murmură și leșină din nou, înainte de a apuca să se întrebe de unde-1 cunoștea omul de la volan.

Când își reveni în simțiri, din nou, se găsea întins pe un pat tare de spital, într-o cameră mare, împărțită în separeuri cu ajutorul unor perdele groase. Alături de el, stătea răbdător taximetristul, citind într-un ziar mototolit. Gemu și încercă să se ridice în capul oaselor.

— Nu, nu! se repezi la el bărbatul și-l așeză la loc pe pernă. Doctorul a spus să nu vă mișcați, crede că aveți o coastă fisurată și chiar o problemă internă, așa s-a exprimat, poate că e atins mai rău vreun organ mare, ca ficatul sau mai știu eu ce...

Se lăsă înapoi și tavanul alb păru că vine cu viteză spre el. II lua din nou amețeala, așa că închise ochii, ca să potolească rotația înspăimântătoare a lucrurilor din jurul său.

— Nu v-am întrebat... de unde mă cunoașteți, oftă, după câteva clipe.

— Sunteți profesorul băiatului meu, George. Visconti George Alexandru. Alexandru e numele de familie. Mă numesc Alexandru Traian. George îmi povestește de multă vreme despre dumneavoastră

Ce mică e lumea, se minună Ghirlandaio, apoi o durere fulgerătoare sub coasta lovită îl trimise pentru a treia oară în întuneric. Când își reveni, se găsea într-o cameră mai mare, cu trei paturi. Prin fereastra întredeschisă pătrundea un curent proaspăt de aer. Noaptea încă nu se dădea bătută, dar un cenușiu murdar prindea să mâzgălească bolta, iar stelele alunecaseră spre apus. Era singur în salon, întins în pat, fără pantofi și învelit cu un cearșaf alb, până la gât. Din brațul drept, pleca în sus, către un stativ pe rotile, un tub subțire, care intra într-un săculeț de plastic transparent.

Sunt sub tratament, descoperi el, fără să se mire prea mult. Ce naiba, m-au lovit unii, e adevărat, dar nu atât de tare încât să mă bage în spital. Ai uitat de coasta fisurată, de premisele de diabet și de... îngere! aproape că strigă de bucurie și se foi în pat. Cearșaful alunecă într-o parte. Știam eu că n-o să mă părăsești. Ai cam merita, uneori, replică vocea. Dar ce să fac, dacă tocmai tu mi-ai fost dat în grijă. Oi fi fost pedepsit, râse ușor Ghirlandaio. Toți suntem pedepsiți, așa să știi - eu să am grijă de tine, tu să mă suporți și când n-ai chef de mine. Dar n-ai prea avut grijă de mine, iată, acum sunt în spital și plecasem de acasă pe picioarele mele. Tocmai în asta stă clenciul, cap sec ce ești - te afli în spital, pentru că am intervenit eu unde si când trebuia, altfel te-ar fi călcat vreun camion, cum stăteai leșinat lângă stâlpul ăla. Și de ce crezi că au plecat atât de repede ăia doi, care te-au bătut, dacă nu le făceam eu chef de plecare? Așa că, vezi bine, te-am păzit. Și încă bine de tot. Mda, mormăi în gând Ghirlandaio

(oare cum poți să mormăi în gând? se întrebă), se poate spune și așa. Depinde de perspectivă. Și acum? Acum, o să stai până în zori pe acest pat și, cu puțin noroc, poimâine nu o să intri într-o belea încă si mai mare. Ce belea?

*

se sperie și ridică mâna cu branula fixată de încheietură cu bandă adezivă. Cearșaful alunecă de tot și căzu pe podea. Dacă ți-aș spune, răspunse îngerul, ai încerca să modifici viitorul. Iar el este imuabil. Din această cauză există destin și soartă. Nu aș face asta, se rugă, cu jumătate de voce. Cum să schimb, nu vezi că sunt bolnav? Tocmai de-aia, îl puse la punct celălalt. Bazează-te pe norocul tău și nu te mai strădui să ai acces la ceea ce nu ai dreptul. Bine, dar lămureste-mă, măcar, ce diferență există între destin și soartă. Credeam că sunt sinonime. Numai în dicționarele voastre umane, sublinie îngerul, sarcastic. Destinul este linia care-ți este trasată de la naștere și de la care nu te poți abate, în niciun fel, până la moarte. Este un dat imuabil, pricepi. Îhî, răspunse fascinat Ghirlandaio, cu mâna încă în aer. Fiecare entitate are destinul ei, reluă îngerul, fără să pară că a băgat în seamă întreruperea. Deci și tu ai un destin, interveni omul. Firește, trebuie să te păzesc pe tine. Și după aceea, pe altă ființă umană. Și tot așa, la nesfârșit. Soarta reprezintă interacțiunea ta cu destinele celorlalți. Este un element pur social. Și ea este un dat, dar până la un anumit punct. Ceva-ceva poți să modifici în soartă, atâta vreme cât modificarea aceasta nu afectează destinele celorlalți. Aha, m-am prins, gâfâi Ghirlandaio. Soarta este un fel de destin colectiv. Câtă vreme destinul individual este imposibil

de modificat, cel colectiv are o marjă de eroare. Adică poate fi adaptat. Exact. îngerul râse sau așa i se păru lui. Pentru asta a fost creat liberul-arbitru. Voința care vă animă pe voi, oamenii, în viața de zi cu zi. Aha, făcu bărbatul și aha-ul îi aduse un val de tuse care îi scutură pieptul. Adică, voința mea nu poate să modifice destinul meu individual și nici pe cel al altora, luați ca entități. Dar poate să aducă schimbări în acela al colectivității. Atâta timp cât nu se atinge de destinele individuale. Ai priceput, puse punct îngerul. Tocmai de aceea nu am voie să-ți spun ce belea te paște. Este suficient că ai aflat de ea. Mda, poate. Sigur e suficient. Iar eu o să fiu aici, să ajut cât pot, ca să treci peste. Mulțumesc, foarte drăguț din partea ta. Este misiunea mea, lasă ironiile. Le-aș lăsa, dar…

— Ia te uită, bolnavul nostru vrea să plece acasă!

Un bărbat în halat alb, cu stetoscopul atârnat de gât, tocmai intra în salon. Se apropie de pat, ridică cearșaful și îl acoperi din nou, după care se așeză la capul patului.

— Am găsit în buzunarul de la piept portofelul, cu cârdul de identitate. Ne-am permis să umblăm în el, deoarece a trebuit să vă facem internarea, până mâine, iar legea ne permite acest lucru. Aș vrea, totuși, să verific anumite date. Vă numiți Emanuel lonescu?

Dădu din cap că da. De fapt, voia să verifice cum stătea cu memoria, cu atenția și cu celelalte componente ale personalității. Probabil că suferise un traumatism mai amplu decât își închipuia.

— Și locuiți în blocul A12, sc.l, et. 4, ap. 12, pe Calea București?

- Da.

— Aveți 42 de ani. iar astăzi suntem în 16 mai? >
•

— Am 42 de ani, dar azi suntem în 14 mai, rectifică el, după o clipă de gândire.

— Da, aveți dreptate, dădu din cap doctorul. Și ce profesie aveți? Nu scrie pe actul de identitate. Iar noi trebuie să completăm fișa medicală.

Și să vedeți dacă sunt asigurat sau nu. îi spuse că era profesor și dădu toate coordonatele pentru o mai rapidă identificare socială a sa. Doctorul își notă conștiincios pe un carnețel, apoi se ridică să plece.

— Nu mi-ați spus nimic... despre ceea ce am.

— Ah, da. De fapt v-am mai spus o dată, în urmă cu două ore, în sala de Urgențe, când vă aflați împreună cu șoferul de taxi care v-a adus. Dar e firesc să uitati, sunteti sub șoc. Radiografia a identificat o coastă fisurată, pe partea dreaptă. Aveți mușchiul facial drept zdrobit, mai multe contuzii, ficatul mărit și... urme de LSD în sânge. V-am consultat trecutul medical, domnule lonescu și nu am constatat să fi avut probleme de sănătate de niciun fel. LSD-ul nu se distribuie în farmacii, este un drog considerat nemedical azi, în Europa, și folosit mai ales în cercurile artistice din SUA. Dar chiar și acolo este ilegal.

Poate că de aceea nu am simțit decât amețeli, își spuse bărbatul și clipi de mai multe ori, străduindu-se să focalizeze imaginea.

— Dacă nu ați auzit de el... LSD este prescurtarea de la acidul lisergic dietilamid-25. V-am distribuit un adju- vant, în serul ce vi se injectează chiar acum în venă, care

combate o parte din efectele sale. Dar sunt obligat, ca doctor, să fac o declarație la poliție, mâine, la predarea turei. In ochii legii, sunteți un drogat, domnule lonescu.

Vestea ar fi trebuit să-1 umple de groază și de furie. Culmea era că se simțea liniștit, ca și cum și-ar fi revenit după o lungă și cumplită maladie. Avea senzația cuiva care tocmai a scăpat de moarte și este liniștit, nu-1 mai amenința nimic. »

— Dar în ochii dumneavoastră, domnule doctor? întrebă cu degajare.

Doctorul ridică din umeri si se uită la el cu un aer strict profesional.

— Dacă vă drogați, atunci este cert că ați făcut-o pentru prima oară. V-am cercetat venele de la mâini, dar și mușchii de la picioare și de la burtă și nu am constatat să aveți înțepături. Și nu am auzit încă de drogați care să-și facă injecția în gât. Nu până acum. Ne revedem peste trei ore, domnule lonescu. Dacă vă simțiți rău, apăsați pe butonul de atenționare de la capul patului.

Nu se simți rău, ba chiar reuși să și ațipească, până când zorile de afară alungară noaptea și instalară în încăpere o lumină tulbure. La ora 05:12, ușa se deschise din nou și doi brancardieri aduseră corpul unui bărbat al cărui cap atârna leșinat, într-o parte. Trunchiul acestuia era îmbrăcat, până sub bărbie, într-un corset de ghips, iar piciorul drept era prins în ațele de metal.

— Accident auto, lămuri brancardierul bărbos, văzân- du-i privirea întrebătoare. S-a răsturnat acum un ceas cu dubița de pâine, într-un șanț de canalizare, nesemnalizat.

îl lăsară pe patul de lângă ușă, îi aranjară capul să stea în poziție corectă pe pernă și ieșiră comentând incidentul. Timp de o oră, ascultă cum trupul marelui spital în forma literei „Y" se trezea la viață.

Coridoarele aveau o viață a lor, plină de zgomote, pe care le înțelegea numai pe jumătate. De două ori ușa se deschise și capul unei asistente pătrunse înăuntru, îi exa- mină și se retrase, fără să spună niciun cuvânt. Se simțea încă amețit, dar acum măcar știa despre ce era vorba - LSD. Era clar că întâlnirea cu cei doi golani nu fusese un incident si că *cineva* se străduia să-l determine să iasă din joc. Și, când spunea *cineva,* nu se gândea la o persoană anume, ci mai degrabă la o structură socială. *Cineva* dorea să-l facă să înceteze căutările. Dar de ce, Doamne-Dum- nezeule, se întrebă înfiorat, de ce? Ce legătură putea să existe între o structură socială a puterii civile și un saurian de 500 de metri înălțime? Cine pe cine vânează, îngere? Dar îngerul tăcu sau chiar plecase de-a binelea, considerând că prezența sa alături de el nu mai era necesară.

Emanuel lonescu închise ochii și adormi pentru a treia oară. Se trezi când scuturătura umărului îi dădu de înțeles că era cineva care insista să îi vorbească. Deschise ochii. Era zi plină, iar în salon se făcuse cald. Și aglomerație. Se ocupase și patul de la fereastră: un tânăr de 16- 17 ani avea un braț în ghips până la umăr și gemea încet, ieșit de sub platoșa anestezicului. Bărbatul cu trunchiul ghipsat dormea încă sau poate că era inconștient. La ca- pătul patului stătea un alt medic, cu ochelari cu multe dioptrii pe nas și cu o bonetă pusă șmecherește pe o

sprânceană. Nu avea mai mult de 50 de ani, aprecie el, străduindu-se să-și limpezească mintea.

— Sunt doctorul Vasilian. Ortoped, domnule lonescu. V-am preluat cazul de la colegul din tura de noapte. Am examinat radiografia și am constatat că nu aveți nimic grav. O fisură costală, care se va vindeca de la sine. Nu e nevoie de ghips. Mergeți acasă. Recomandarea mea este să nu faceți niciun fel de efort, timp de două săptămâni, să dormiți numai pe partea opusă coastei cu pricina și să reveniți la un consult de rutină, pentru a vedea cum evoluează, după această perioadă.

Scutură din cap. Putea să plece acasă, așa spusese bărbatul din fata sa.

— Vă simțiți bine? Medicul se aplecă spre el. Aveți privirile ușor încețoșate.

— Mă simt bine, se grăbi să răspundă. Și LSD-ul?

— Ce LSD? întrebă celălalt, fixându-1 circumspect.

— Cred că am visat, se bâlbâi el. Am visat că mă droga cineva cu LSD. Uite, mai am chestia asta în venă.

— Ah, branula, dădu din cap doctorul Vasilian. Nu v-a drogat nimeni, ați primit medicație de susținere.

— Da, da, mulțumesc, domnule doctor. Ce trebuie să fac pentru a mă externa?

— Să veniti la Sala nr. 27. Este o soră acolo, care se ocupă de aceste formalități. Vă doresc sănătate.

Se ridică și plecă, așa, pur și simplu. Ca și când ar fi fost medicul său personal. Celorlalți nu le aruncase nici măcar o singură privire. Sau poate că le aruncase, cât timp dormise el?

La ora 10:25 cobora scările spitalului cu foia de externare în mână. Conform acesteia, avea dreptul la cinci zile de concediu medical, începând din acea zi. Una peste alta, îngerul avusese dreptate, îl ajutase: obținuse pentru el o săptămână întreagă de libertate.

Portarul nu îi aruncă nici măcar o privire când trecu pe lângă el. Ronțăia semințe și citea ceva într-o revistă de sport. Ieși pe o alee mică, care îl conduse spre stația de autobuz. De aici, o apucă agale spre Ciupercă, bucu- rându-se de frumusețea ultimelor zile de primăvară.

Trecu pe lângă Liceul de Artă și râse la ideea că unii mai și muncesc. întotdeauna te bucuri de răul altuia, nu? Te-ai întors, îngere? Dar nu-i răspunse nimeni și Ghirlandaio presupuse că acela trebuie să fi fost gândul lui. La Ciupercă, o coti la stânga, pe lângă Stadionul Tineretului, aflat de mai mulți ani într-o stare de semiparagină, apoi trecu de Liceul Frații Buzești, pe lângă Protoierie și ieși în fața CEC-ului. Se simțea atât de obosit încât i se împleticeau picioarele și îl durea al naibii coasta fisurată. Se târî spre English Park, ocolind magazinul Mercur prin spate. Deși era cald, parcul era aproape pustiu. Se așează pe o bancă, la umbră, și se strădui să-și revină. Precis era efectul drogului ăla, își repetă, simțind că-1 ia din nou amețeala. închise ochii si stătu o vreme nemișcat. » » ♦

Trebuia să-și facă un plan. Un plan care să-l ajute să pună ordine în acțiunile pe care urma să le întreprindă. Primul lucru era să scoată bani de la un automat. Era zi de salariu și avea cârdul la el. Apoi, să facă niște cumpărături, ca să umple frigiderul. Se va duce cu ele acasă, va

mânca, se va odihni puțin și va începe să dea telefoane: la liceu, să anunțe noul concediu medical, lui Visconti, ca să.-i mulțumească tatălui acestuia pentru ajutor, și lui Artemisian Zappa, ca să-i povestească aventura și să-l roage să-l mai sprijine o dată cu mașina. Când examinase din nou URMA, la lumina zilei, căutând adânciturile produse de gheare, remarcase orientarea spre vest a acesteia. Spre vest, adică spre râul Jiu, la marginea orașului. Sau chiar spre Bucovăț, dacă deschiderea piciorului fusese mai mare. Avea nevoie de ajutorul lui Zappa, ca să ajungă acolo. Nu voia să folosească taxiurile, deoarece, dacă îl urmărea cineva, era cel mai simplu mijloc să-i ia urma. Iar mijloacele de transport în comun erau rare către zona respectivă, nu știa cu exactitate, dar presupunea că din oră în oră. Și numai dintr-o stație terminus despre care habar n-avea unde este amplasată. Și mai voia ceva: să afle ce era cu tancurile acelea, până la urmă. Fusese o știre oficială, la televiziune, iar ei cercetaseră și aflaseră că era sau o minciună programată sau o eroare de proporții. Oricum, ceva se întâmplase acolo și merita investigat.

Investigat?! Oho-ho, încă puțin și îți schimbi locul de muncă. Nu că ai avea vreo aplecare către poliția de investigație, dar de un detectiv particular, într-una din cele trei agenții din orașul tău, tot ai putea s-o pui. Știi ce, îngere?! Nu mai am nici timp și nici poftă de miștourile tale ieftine. Când are omul nevoie de tine, îți iei vacantă si îl lași baltă. Te-am ajutat să ajungi la spital, îi reaminti acesta. Și l-am determinat pe doctorul ce te primise să nu mai menționeze în fisa de internare LSD-ul. Si am făcut să fii ex- ♦ » ,

ternat imediat, dacă ai remarcat. De regulă, pentru o coastă fisurată se stă în spital cam 3-4 zile. Așa că, de unde acuzele alea?

Dar Ghirlandaio își propusese să nu-i mai răspundă. Chiar dacă nu se lăuda (chiar, cum ar fi un înger lăudăros?!) și făcuse, într-adevăr, tot ce spusese pentru el, tot i se părea exasperant modul în care îl părăsea, atunci când i se năzărea lui. Așa că, de ce să nu i-o plătească cu aceeași monedă?

Cred că ar fi foarte indicat pentru tine să asculți ce am de spus și să colaborezi, pentru a aduce lucrurile pe făgașul cel bun, reluă îngerul, pe un ton mult mai calm. Ca și cum nu ar fi așa, își spuse bărbatul, strângând din fălci. Hei, mă auzi? Interesant, când nu vreau să-i răspund, nu-mi aude gândurile. Tipule, nu mai fă pe interesantul și ascultă-mă. Sunt doar îngerul tău de pază, ce naiba! Oi fi, dar te comporți, ca și când ai fi îngerul meu de comandă. Să vedem ce o să faci, dacă nu o să-ți adresez niciun gând. Emanuel lonescu, nu fă pe mutul cu mine, pentru că o să dai numai de necazuri, pricepi? Dacă te părăsesc și-ți refuz protecția, atunci or să năvălească peste tine numai energii negative, care or să te dea de-a rostogolul până în fundul prăpastiei ăsteia, pe care voi o numiți viață. Ca și cum n-aș fi chiar acolo, acum. Emanuel lonescu, e ultima oară când te strig: vrei să răspunzi? Eu, unul, nu! Nu. Nu.

Apoi, ceva se schimbă în aerul din jur. O pală de vânt făcu să foșnească frunzele rare ale arborilor de magnolia, iar câteva vrăbii se lăsară din zbor în iarba de lângă bancă, făcând o gălăgie asurzitoare. Un gândac mare, verde, îi

trecu aproape pe sub nas, zbâmâind gros din elitre. La capătul celălalt al băncii se așeză un bătrân, îmbrăcat în haine șleampete, cu un chiștoc atârnat de colțul gurii. Se uita curios la el, pe sub pălăria murdară, cu boruri lăsate în jos.

— N-ai un leu? Mi-aș lua și eu două țigări, se milogi el, după câteva clipe.

— N-am, răspunse sec Ghirlandaio și se ridică, hotărât să nu-1 mai ia în seamă.

Avusese câteva experiențe cu oamenii străzii și știa că unii erau ca râia: dacă le dădeai un deget, nu se opreau până ce nu-ți înșfăcau toată mâna.

— Ești mai sărac ca mine! strigă bătrânelul cu năduf. Nici măcar un înger de pază n-ai, așa să știi.

Mai făcu vreo trei-patru pași, rumegând afirmația, apoi întoarse capul, uimit. Banca era goală, iar pe aleea foarte scurtă, care cotea într-un unghi de 90°, nu se zărea nimeni. Mi s-o fi părut, își zise. Efectul LSD-ului... Ți s-o fi părut, veni o reflexie a gândului și se izbi de conștiință, reverberând.

Grăbi pasul și ieși din părculeț. Găsi un bancomat chiar lângă cinematograful „Patria" și verifică starea contului. Salariul intrase și îl aștepta, sub forma unor biți ascultători, care-i trimiteau semnale luminoase prietenești. Scoase cinci sute de lei, traversă strada și coborî spre Piața Centrală. Cumpără ce-și propusese, mai adăugă și două sticle de vin roșu, cel mai ieftin din alimentară, și înghesui totul în două sacoșe uriașe de plastic. Apoi se transformă în propriul său hamal și o pomi pe strada Dezro-

≥

f

birii, către garsonieră. Din loc în loc, lăsa jos sacoșele și își dezmorțea palmele, odihnindu-și coasta fisurată. Ceva din adâncurile subconștientului îi spunea că, pe lângă lista de lucru stabilită pe bancă, mai exista ceva care trebuia pus la punct și rezolvat. Dar nu-și amintea ce anume și pace.

într-un târziu, ajunse la scara blocului, deschise ușa cu cartela magnetică și începu să urce scările, răsuflând din greu. Până ajunse la etajul al doilea, aproape că-și dădu sufletul. Găsi cheia, o vârî în yală și răsuci. Se auzi un „clic", dar cheia refuză să ajungă până la capătul rotației. O aduse în poziția inițială și încercă din nou. Povestea se repetă identic. Rezemă plasele de rama metalică a balustradei și reluă mișcarea. Cu excepția „clic"-ului, nu obținu niciun alt efect notabil.

La dracu'! se enervă și smuci cheia din broască. Cotul atinse clanța, din greșeală, și ușa se deschise. Cred că am descuiat-o din prima, se lămuri el, numai că nu am fost atent. Mă aflu încă sub efectul nenorocitului de LSD.

Apucă sacoșele de mâner, împinse ușa cu umărul și intră. Când apăsă pe comutator cu bărbia, îi căzură ambele sacoșe, iar conținutul li se revărsă pe podeaua mo- zaicată. Toate lucrurile pe care le păstra în antreu erau aruncate pe jos, iar prin ușa întredeschisă dinspre sufragerie se vedea același lucru și acolo. Făcu un pas mare peste câteva cutii de conserve și intră în cameră. *Cineva* răscolise cu meticulozitate toate obiectele și le azvârlise pe

parchet, între pat și masă, claie peste grămadă. în baie, același lucru. în bucătărie, la fel, în plus câteva farfurii

sparte. *Cineva* trecuse ca o furtună prin locuința sa minusculă și produsese un dezastru dincolo de natural.

Aruncă o privire cercetătoare, străduindu-se să nu bage în seamă sentimentul de furie care creștea în el, ca un aluat pus la dospit. *Cineva* deschisese yala cu un șpe- raclu, intrase, în lipsa lui, și căutase *ceva.* Dar ce anume? Țopăi printre lucruri, străduindu-se să nu distrugă și mai mult ceea ce fusese deja deranjat de la locul lui. Nu că ar fi ținut el cine știe ce ordine în garsonieră, mai ales după plecarea Ninei.

în mormanul strâns grămadă pe podea, vedea majoritatea lucrurilor care l-ar fi putut interesa pe un hoț obișnuit. Erau acolo, adică nu pentru ele îi fusese spart apartamentul. Si atunci? Se răsuci în toate direcțiile, ridică un colț de cuvertură, se uită sub masă, se aplecă sub marginea patului. Ce dispăruse, oare? Pentru că știa cu certitudine că îi dispăruse ceva. Ceva...

într-un târziu, înțelese: lipseau schițele elevului său, Visconti. în momentul acela, lucrurile deveniră încă și mai încâlcite. într-adevăr, cine să fi avut nevoie de niște eboșe lucrate de un elev nespecialist în desen? Și, mai ales, cine să mai fi știut de ele, cu excepția lui și a lui Zappa?

Trase scaunul la fereastră și se așeză, istovit, pe el. îl durea coasta și se simțea bolnav. Habar n-avea dacă tre- » »
buia să accepte totul ca atare sau să dea telefon la poliție și să reclame. Să reclame ce? Furtul câtorva desene pe hârtie, făcute de un elev? Chiar si lui îi venea să zâm- bească, dacă se gândea mai bine la asta. în cele din urmă, merse în bucătărie și își făcu o cafea tare. Găsi o ceașcă,

pe sub scaun, o spălă și turnă lichidul gros și maroniu în ea. Apoi suflă caimacul și sorbi o gură, fără să ia în seamă fierbințeala. încercă să-și pună ordine în gânduri. Mai întâi, trebuia să facă puțină curățenie. Apoi să se țină de planul deja pus la punct.

Așa că, timp de două ore, se ocupă de curățenie. Apoi băgă alimentele în frigider și își pregăti câteva ochiuri în tigaie. Mâncă, bău două pahare cu vin și aduse telefonul în pat. Formă numărul liceului. îi răspunse secretara. O informă cu privire la starea sa fizică, omițând să-i spună cauza fisurii costale. Femeia își notă datele din biletul de ieșire din spital și îl asigură că îi va comunica directorului situația. Apoi îi ură însănătoșire grabnică și închise. Primul punct decursese neașteptat de bine. Se bucură și mai bău un pahar cu vin, ca să prindă curaj.

Al doilea telefon îl dădu familiei Alexandru. La aparat se auzi o voce de femeie, pe care o recunoscu ca fiind a mamei elevului său. Se recomandă și își ceru permisiunea să vorbească cu Visconti. Voia să-1 roage să-i mulțumească tatălui său pentru că-1 ajutase să...

— Dar, domnule profesor, nu știți? George a fost anunțat că a obținut o bursă de studii în Italia și a plecat spre Roma, dis-de-dimineață, cu autocarul. O bursă pentru desen științific. Se va întoarce de-abia la sfârșitul lunii au- 1 , I gust. Credeam că v-a spus, ieri a dat o mulțime de telefoane.

Nu-i spusese, pentru că nu avusese cum, el fusese internat o noapte în spital.

— Ah, atunci da, sigur că da, se explică... George ținea în mod deosebit la dumneavoastră și m-aș fi mirat să nu » J

vă caute, ca să vă împărtășească șansa care a dat peste el și peste colegul său, de la XH B. Dar dacă ați fost internat... Și, cum să vă spun, George nu are tată de la vârsta de trei ani. Bietul Traian a murit într-un accident de mașină, era taximetrist și a dat o basculantă peste el.

Simți cum îl râcâie ceva pe gât. înghiți în sec, bălmăji câteva lucruri fără importanță, își luă rămas bun și închise. De ce avea senzația că plecarea precipitată a elevului său avea o strânsă legătură cu bătaia pe care o încasase în noaptea anterioară?

Se ridică din pat și merse în baie. își examină îndelung, în oglindă, chipul plin de vânătăi și ochiul aproape închis din cauza umflării pleoapei. Avea să mai sufere încă vreo două-trei zile urmările aventurii nocturne.

Reveni în cameră și se trânti lângă telefon. Formă numărul lui Zappa și așteptă. La celălalt capăt, telefonul sună îndelung. într-un târziu, se plictisi și închise. Poate că amicul său colinda prin oraș. Sau o fi ieșit la o băută cu vreun vecin. Două apeluri, două rateuri. Poate că ghinionul urma să se încheie la al treilea. Ridică receptorul și formă numărul de la Antena 3. îi răspunse, imediat, o voce feminină. își dădu un nume fals și îi spuse povestea știrii cu tancurile.

— Am fost acolo, duduie, si nici urmă de tancuri. Nimeni nu văzuse nimic.

— A fost o eroare de lectură, îl informă duduia. Crainicul care a citit o știre veche de peste un an a fost penalizat cu 15% din salariu și i s-a retras dreptul de a mai prezenta știri timp de două luni. Ne cerem scuze pentru incident.

Aproape că-i veni să tragă o înjurătură. Se abținu în ultimul moment, mormăi ceva în receptor și închise. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!! Cineva se afla mereu cu un pas în fața lui și îi distrugea planurile, pas cu pas.

Pentru că nu știa în ce direcție s-o apuce, mai întâi se hotărî să mănânce ceva, dar, deși frigiderul era plin cu alimente, descoperi că nu avea niciun chef să facă pe bucătarul. Mai bine cobora și își lua un hamburgher de peste drum. Se ridică din pat, își schimbă pantalonii, care erau plini de pete și dungi nedorite, își luă portofelul, închise ușa în urma lui și pomi în căutarea necunoscutului.

La fast-food-ul din centrul complexului nu era nimeni la coadă. își comandă un hamburgher, o pepsi-cola și se așeză la o masă rotundă si înaltă, de care te rezemai cu coatele și serveai mâncarea în picioare. Domnișoara cu ochi albaștri de dincolo de tejghea se dovedi foarte drăguță și îi puse peste feliile de pâine încălzită un strat gros de pastă de roșii. Acum mușca din ele și mesteca, dus pe gânduri. Din magazinele care alcătuiau complexul ieșeau și intrau puțini clienți, la acea oră, mai ales copii, veniți să-și cumpere înghețată.

Ce-ar fi trebuit să facă în continuare? Pesemne că cea mai cuminte hotărâre ar fi fost să abandoneze căutările si să facă uitată istoria, așa cum sugerase cel care-1 izbise cu pantoful în ficat, ieri seară. Dacă „se cumințea", belelele ar fi încetat, mai mult ca sigur. Și, cum mai avea patru zile de concediu medical și salariul pe cârd, ar fi putut să plece, pur și simplu, undeva la munte, într-o mini vacanță. își arunca niște haine în rucsac, se urca în tren si uita de toate.

Era o soluție care ar fi mulțumit o grămadă de oameni, dar nu și pe el. Nu și pe el, repetă, mestecând apatic. Cea de-a doua hotărâre ar fi fost să continue pe drumul abia început, în ciuda amenințărilor și a ghinionului din ultima vreme. OK, rămăsese fără vremelnicii săi parteneri, Visconti plecase în străinătate, tatăl lui avea consistența unei fantome, Zappa era de negăsit, dar URMA... Ei bine, URMA rămăsese la locul ei si continuarea cercetărilor ar fi trebuit să-l conducă la cea de-a doua, aflată, probabil, la marginea orașului, pe dealuri sau prin pădure. Dacă se concentra asupra acestui fapt, în cel mult o zi sau două avea s-o descopere. Și ar fi vânat doi iepuri dintr-un foc, în felul acesta: i s-ar fi reconfirmat adevărul existentei > unui saurian uriaș, care trecuse pe acolo cu ceva timp în urmă; ar fi avut o motivație reală să-i trimită material pro- bativ necredinciosului de Leon Vasilcoiu. In fine, după cea de-a doua, ar fi urmat, în mod logic, cea de-a treia și apoi cea de-a patra urmă, probabil prin dreptul satelor Sărbătoarea sau Italieni, dacă namila își va fi menținut direcția. Cu atâtea urme, avea curaj să meargă la unul din posturile de poliție din oraș și să le prezinte cazul. Sau poate că era mai bine la unul de jandarmerie. Nu era sigur de a cui competență se dovedea un dinozaur bătrân, care străbătea un oraș în miez de noapte.

Cazul! se strâmbă îngerul. Ce caz, drăguțule, sunt doar niște urme care atestă o trecere a unui animal uriaș. Ce caz, ești cumva detectiv particular și investighezi o crimă? Polițistul care o să te asculte, te va trimite la plimbare în mai puțin de cinci minute. Bine, dar golanii care m-au

atacat? Injecția cu LSD? Plecarea precipitată a lui Vis- conti? Nimic nu stă în picioare, Emanuel lonescu, presto vamale ce ești! Golanii ăia erau simpli golani. Și apoi, ai vreo probă cum că te-au atacat? Poate declarația unei fantome. Injecția cu LSD? Ia du-te și spune la poliție că ai așa ceva în corp și ai să vezi cum intri frumușel la pâmaie pentru posesie, manipulare și utilizare de droguri neper- mise. Nu înțelegi că ești singur împotriva tuturor?

Ghirlandaio înghiți încă o îmbucătură din hamburgher și se așeză mai bine cu coatele pe masă. Până la urmă, cel mai apropiat partener al său se întorsese. Ii trecuse supărarea.

Nu sunt singur, dacă te am alături, îi răspunse și bău o gură din sucul rece. Eu nu pot să te ajut, îl puse la punct îngerul. Nu am voie să mă amestec în treburile muritorilor. Ei, haide-haide, partenerule, numai puțin, cât să nu observe Șeful cel Mare. Altminteri, cum o să poți să susții că m-ai păzit, dacă mă lași de izbeliște tocmai în clipele cele mai rele? Astea crezi tu că sunt clipele cele mai rele? înseamnă că ai o viziune foarte optimistă asupra viitorului. Și ce poate fi mai rău decât acum, când nu am pe nimeni alături, când *cineva* (cred că ar fi trebuit să spun *ceva,* mai degrabă) mă urmărește și îmi pune piedici din ce în ce mai puternice în ceea ce fac, când am în mână un fir, important pentru mine și pentru oamenii din jur, dar nu pot să trag de el, să-l descâlcesc și să văd ce anume ne amenință. Pentru că ne amenință ceva, nu?

îngerul de pază tăcu. Ghirlandaio ridică din umeri, mestecă ultima bucățică din hamburgher și învârti între

degete paharul de hârtie, în care lichidul negru își risipea bulele de gaz. ESTE UN CAZ, NU? Este un caz, acceptă, în cele din urmă, îngerul să vorbească. Mai ții minte discuția noastră privitoare la diferența dintre destin și soartă? Mda, cred că-mi amintesc ceva. Ar fi bine să-ți amintești mai mult decât ceva, păru că se enervează îngerul. Hai- hai, ce naiba, și îngerii au nervi? rânji el, apoi își luă seama și abordă o mină serioasă, văzând că fata din spatele tejghelei se uită la el cu surprindere. Ți s-a părut, omule, noi suntem entități ce nu au legătură cu emoțiile ființelor ca voi. Nu că v-am fi superiori (deși s-ar putea spune și așa), ci pur și simplu suntem construiți altfel. Și, acum, răspunde la întrebare: îți amintești? îmi amintesc, bombăni el în gând. Eu se cheamă că am un destin, iar soarta mea rezultă din interacțiunea destinului meu cu ale celorlalți semeni ai mei de pe pământ. Exact. Destinul tău este ca, în această secvență a istoriei, să descoperi o mare amenințare ce planează asupra omenirii. Dar interacțiunea ta cu ceilalți... Poți să modifici ceva în soarta în interiorul căreia te miști, atâta vreme cât nu te atingi de destinele celorlalți. Ori tu exact asta ai încercat să faci, până acum. Ai intervenit în viețile lui Visconti, lui Zappa, lui Vinea... Să nu-mi spui că bătrânul Fred a pățit ceva! scrâșni din dinți Ghirlandaio, atât de puternic încât fata se uită din nou la el, în timp ce-și făcea de lucru cu un burete. Nu-ți spun, pentru că nu întotdeauna intervențiile în destin sunt negative. Ceea ce vreau să înțelegi este că poți să faci o corectură în soarta colectivității. Marja de eroare... Da, da, se repezi el, îmi amintesc, destinul ni se dă și e imuabil. Se autoco-

recteează, dacă intervine ceva neprevăzut. Dar soarta, destinul colectiv, adică, deține o marjă de eroare. Poate fi adaptată. Ai priceput, râse îngerul. Cam greu, dar ai priceput. Trebuie doar să găsești locul unde individualul se împletește cu colectivul. Și nu ai putea să-mi oferi o sugestie? Tocmai ți-am oferit-o. Fii mai explicit, te rog, se milogi bărbatul, dar îngerul tăcu. Hei, îngere, mai ești? îngerul tăcu și mai adânc. Nu pot să înțeleg de ce vii să mă încurajezi, dacă nu mă susții și faptic, se enervă Ema- nuel lonescu. întotdeauna am spus despre îngeri că sunt niște asexuați incompetenți.

Dar jignirea nu îl făcu pe înger să revină. Bărbatul aruncă ambalajul într-un coș, o salută din mână pe vânzătoare și părăsi complexul cu pași rari, ferindu-se de un cârd de copii care se fugăreau țipând printre tonete.

4 • Ce poți să faci cu un dinozaur bătrân

Așteptă în stație până ce un autobuz care mergea spre Centru își deschise ușile și îl întrebă pe șofer unde se afla punctul terminus al liniei care lega orașul de periferia Bucovăț.

— Biserica Madona Dudu. Catedrala, deh, îl lămuri acesta. In spatele ei, pe partea cu Ciuperca. Pleacă la fix, din oră în oră.

Mulțumi și pomi pe jos în direcția Universității. Mergea destul de încet, fiind atent la coasta care-1 țăcănea, din când în când. In fața Teatrului era o expoziție a meșterilor populari din Oltenia. Dacă n-ar fi fost grăbit să prindă cursa, ar fi rămas să admire osteneala artistică a unor oameni pe care-i invidia în secret că pot să facă ceea ce le place și să trăiască de pe urma plăcerii lor. Lângă postul de afișaj al Teatrului, stătea rezemat un bărbat înalt, chel, cu ochi albaștri, decolorați și cu o pălărie albă, de panama, lăsat să atârne pe spate. Se uita țintă la el, de parcă s-ar fi așteptat să fie recunoscut și salutat. Ghirlandaio ridică din umeri. Chiar dacă-1 mai întâlnise vreodată, cee ce nu era tocmai exclus, în mod sigur nu le făcuse nimeni cunoștință, așa că nu simțea nevoia să salute un necunoscut.

Autobuzul aștepta, cu motorul pornit, la umbra unor frasini falnici care străjuiau curtea din spate a bisericii. Plăti biletul la șofer și se așeză pe un scaun liber. Șansele să găsească cea de-a doua urmă erau mai mari dincolo de zidurile orașului, în plină natură, dar se putea înșela grav în privința direcției și putea să piardă săptămâni întregi, cercetând de la sol dealurile, pădurea și văile, în direcția Terpeziței. In cele din urmă, autobuzul pomi, cu numai cinci pasageri, trei femei cu multe plase la picioare și doi bărbați, din care unul era atât de beat încât nu reușea să își țină capul decât proptit în spătarul scaunului din față.

Mașina ocoli rondul de la Ciupercă și se înscrise pe bulevard, lăsând în dreapta Stadionul Central și Sala Polivalentă. Opri în două stații, apoi coti la stânga și pătrunse în cartierul Mofleni, o zonă semirurală, cu mulți țigani romanizați, îngrămădiți în special în prima treime a zonei. Mai opriră o dată tocmai în capătul celălalt al cartierului, lângă Seminarul Teologic, iar apoi autobuzul traversă podul metalic de peste Jiu și intră în comuna Bucovăț, ocolind spre stânga Sfinxul săpat de apa ploilor într-un deal de nisip. Chiar semăna cu Sfinxul Bucegilor, își spuse Ghirlandaio, deși acum o bună parte din cap se erodase de tot. Dar el îl ținea minte din adolescentă, ba chiar avea și câteva fotografii alb-negru, făcute în vremea când își luase primul aparat de fotografiat, un „Smena-2", care costase o căruță de bani. >

Coborî la ultima stație, după bețivanul care nu nimeri scările și se duse de-a rostogolul în șanțul de la marginea drumului. I se făcu milă și îl ajută să se ridice. Nu pățise

nimic, din fericire și, încurajat de această descoperire, se duse glonț către terasa care se zărea nu departe, ca să continue petrecerea.

Suburbia arăta ca o așezare rurală mai înstărită, cu o stradă principală, din care se bifurcau o mulțime de drumuri pietruite, mărginite de case cu un cat, pierdute printre coroanele pomilor fructiferi. Iar undeva, mai în spate, începea pădurea, întinsă pe mai multe sute de hectare, doar un rest din uriașul codru milenar care, odinioară, ascundea câmpia geto-dacă de ochii năvălitorilor. Se hotărî, mai întâi, să-i întrebe pe localnici dacă aveau știință despre ceea ce căuta el.

O groapă?! ridicase din umeri vânzătoarea de la centrul de pâine. Ce fel de groapă?

Nu auzise de așa ceva nici sanitarul de la punctul de prim-ajutor, nici babele adunate la priveghiul unui mort, într-o curte din spatele bisericii, nici dascălul care mânca dintr-o bucată de șuncă, așezată pe hârtie de ziar, pe o bancă alăturată.

— O adâncitură mare și nu prea adâncă? Intrată așa cam până la genunchi în pământ? Este una pe la via lui Mărgeanu, uite, dincolo de dealu' ăla cu cireși... Bătrânul își puse mâna streașină la ochi și-l privi cercetător. Sătea singur pe banca din fața curții și își făcea de lucru, păzind un cârd de gâște albe. Da' ce-ți trebuie matale?

— Fac niște poze pentru o revistă, minți el, pregătin- du-se să o apuce peste câmp.

— Au mai fost unii, tot așa, voiau să facă niște poze... păru că se miră moșul, în timp ce-și mângâia mustățile pleoștite.

Ghirlandaio deveni brusc atent.

— Au mai fost unii? Când?

— Nu mai știu, ridică celălalt din umeri. Acu' câteva luni, cine-și mai aduce aminte? E așa de important?

— Pentru revista unde lucrez eu, da, este. Se cheamă că aici e o zonă care coboară și poate să dea naștere unor izvoare fierbinți.

— I-auzi, i-auzi, se minună moșul. Te pomenești că ajunge și satul nostru localitate balneară, de-o să ne trezim cu bulgarii și cu sârbii pe cap.

își luă rămas bun și plecă, lăsându-1 pe conlocutor să înjure gâștele care voiau cu tot dinadinsul să traverseze drumul. Urcă pe șoseaua în spirală, până ce ajunse în vârf, în spate, Craiova se vedea ca în palmă, adăpostită în căldarea enormă dintre patru spinări prelungi de dealuri teșite. în față, linia pădurii se zărea la peste trei sute de metri, ocupând întregul orizont.

Dealul cu cireși se găsea pe mâna stângă a șoselei și trebui să coboare prin niște râpe și să urce câteva coaste abrupte și pline de mărăcini. Când ajunse, în sfârșit, la fața locului, era tot numai transpirație și praf, dar nu-i păsa. Din vârful dealului, văzuse solul înnegrit, ca de pârjol, conturându-se până departe, aidoma unei uriașe amprente de saurian. De foarte aproape nu sesizai decât ușoara diferență de nivel, de 30-40 cm, care arăta compresarea pământului prins sub talpă, în raport cu restul zonei. Și, bineînțeles, aspectul de ars, de cenușă neagră, amestecată cu pământ.

Se gândi să facă niște măsurători, dar, ca un făcut, plecase cu capul între umeri, fără să se gândească să-și ia

ceva de scris, de desenat si de măsurat. în cele din urmă, ca să nu fi bătut drumul doar pentru constatarea prezenței URMEI, o măsură cu pasul și înmulți cu 50 de centimetri, obținu o măsurătoare aproape egală cu cea realizată de Visconti și de prietenul său. Diferența se datora impreciziei distanței pasului său. Era vorba despre același animal. Iar următorul pas trebuie să-1 fi pus dincolo de fostul sat Italieni, poate chiar în marginea șoselei care trecuse odinioară prin mijlocul localității.

Pentru o clipă, se gândi la ciudățenia denumirii. Bunicul său, care locuise câțiva kilometri mai departe, în Căruia, un sătuc vârât printre dealuri, tot la marginea unei păduri, îi spusese, în urmă cu foarte mulți ani, că acolo își înte- meiaseră așezare câteva familii de italieni, constructori, veniți în România la solicitarea regelui, pentru a construi drumuri în sudul țării. Veniseră, își făcuseră case și nu mai plecaseră. Urmașii lor se născuseră aici, erau deja români, dar numele localității rămăsese, ca să amintească de originile lor.

Acum avea convingerea existenței a două urme. Nu trebuia să aștepte sosirea nopții, era convins că marginile URMEI străluceau la fel de puternic ca și ale celei din oraș. Dacă reușea să dea spre seară de Zappa, putea să-l convingă să facă o excursie până dincolo de Italieni, ca s-o găsească și pe cea de-a treia, dar îi era suficient de clar că uriașul animal se îndrepta spre Cetate și, implicit, spre Dunăre. La Dinescu, ha-ha! - ce surpriză pe marele poet să se trezească, la porțile cramei sale, cu un cap de sauro- pod care-i studiază vinurile cu un ochi.

Se așeză direct pe pământ, să se odihnească. Soarele îl bătea drept în creștet și era suficient de cald încât să înceapă să-i facă probleme cu o posibilă insolație. Dar trebuia să se odihnească măcar câteva minute și să se gândească la implicațiile descoperirii ce stătea, calmă și nepăsătoare, sub tălpile sale. Poate că îngerul ăla afurisit avea dreptate. Poliția și jandarmeria aveau să-l considere un tăcănit cuminte si aveau să-l trimită acasă, să se calmeze. Ba te pomenești că îi dădeau și vreun bilet de trimitere către secția de psihiatrie a spitalului municipal. Iar amicul său, Vasilcoiu, părea mult prea interesat de trecut, ca să ia în seamă prezentul palpitant și viu. Ca să-l creadă, nu s-ar fi mulțumit cu niște urme („O mulțime de inși se țin azi de falsuri, domnule, așa că nu cred ceva până ce nu văd o probă faptică a declarației tale, vreo mandibulă sau vreun dinte... m-as mulțumi si cu o bucată de coastă, orice, nu- mai să văd că totul nu e doar o fantezie bolnavă, înțelegi?"), ci ar fi cerut ceva mai consistent, de domeniul șantierelor paleoarheologice, cu care era atât de familiarizat.

Pur și simplu, nu știa ce să facă.

Descoperise ceva uluitor, ceva care poate că îi amenința urbea, țara, poate chiar și continentul. Dar nimeni nu părea să-l creadă și, mai ales, nu părea să aibă nevoie de informația pe care o deținea. Nici măcar nu știa dacă dinozaurul ăsta era singur sau făcea parte dintr-o turmă. Dacă fusese trimis înainte, ca un observator, să vadă dacă pășunile pământene s-au refăcut, și abia apoi urma să vină gloata, să coboare încet din nori și să ia în stăpânire Pământul, odată cu reobișnuirea creierelor și a corpurilor

la gravitația planetei. Dacă omenirea avea să accepte ideea că o turmă fără sfârșit de vite uriașe urma să îm- *3* »
partă același areal locuibil cu ea sau dacă avea să pornească un război nimicitor împotriva lor. Un război care, poate, avea să-i implice și pe stăpânii lor, de departe. O întreagă și complicată problemă de diplomație extraterestră. Oare NASA o fi având, cumva, vreun corp de diplo- mați, pregătiți pentru astfel de contacte? Și, dacă da, cum să ajungă să ia contact cu ei? Să presupună că era suficient să dea un telefon la numărul de telefon de reiatii cu 1
publicul, pe care-1 afișau pe site-ul lor de internet și să se recomande, pur și simplu - „Sunt Emanuel lonescu, profesor de desen în România, țara aia europeană parteneră NATO cu SUA, și vreau să raportez specialiștilor dumneavoastră în exobiologie și civilizații extraterestre că am un caz de... dinozauri cosmici, reveniți pe Terra. Cum ar trebui să procedez la primul contact?".

Un sfat, asta era. Avea nevoie de sfatul cuiva, mai înte- • '3
lept decât el. In primul moment, se gândi la înger. îngere, îl chemă el, cu inima cât un purice. Am nevoie de înțelepciunea ta, de vorbele tale cu duh. Ascultă cu atenție, con- centrându-se atât cât reușea s-o facă, în soarele arzător. » •
Nu auzi, însă, decât bâzâitul unor muște și cârâitul îndepărtat al unor ciori. îngere! Chiar am nevoie de sfatul tău, lasă ranchiuna. îngerul continua să tacă și, undeva, adânc îngropat în inima sa, Ghirlandaio știa că avea să procedeze la fel, mult timp de acum înainte. Poate că-1 jignise, atunci când îl făcuse asexuat. Dar, oare, îngerii aveau mândrie, ca și oamenii? Orice ar fi avut, mândrie sau pre-

judecată, era clar că straja sa cerească nu răspundea la apel.

Un sfat. O idee, măcar, care să-l îndrume spre direcția potrivită. O idee de la cineva cu experiență. Cineva cu... Miron Vinea! Numele îi apăru în fața ochilor ca explozia unui fulger, aproape orbindu-1. Sigur că da. Sigur că da... Cum de nu se gândise din prima la el? Doar el era acela care prevăzuse evenimentul, în urmă cu atâția ani. Avusese suficient de mult timp să mediteze la urmările sale asupra umanității. Să ajungă la concluziile necesare. Acum, putea să-i spună adevărul cu privire la URMA. Și să aștepte de la el îndrumarea necesară.

Plin de o energie nouă și neașteptată, se ridică de jos, aruncă o ultimă privire asupra gropii și vru să se întoarcă spre șoseaua spiralată. Abia atunci văzu, la câțiva metri de locul unde stătuse, un țăruș bătut în pământ, până aproape de capăt. Practic, ieșea numai câțiva centimetri deasupra solului și era acoperit de câteva fire de talpa- gâștii. Se apropie curios și dădu vegetația într-o parte. De el era legat un capăt de sfoară de cânepă. Se uită lung, neînțelegând despre ce era vorba. După câteva clipe, se ridică și prinse să dea din nou ocol URMEI, studiind terenul pas cu pas. La șapte pași de primul, dădu peste al doilea țăruș, complet îngropat, apoi peste al treilea, al patrulea, al cincilea... Cu totul, numără 17 bucăți de lemn, cu capete de sfoară legate de ele.

Cineva jalonase URMA, o măsurase și ridicase niște repere topografice. Bătrânul cu gâștele îi spusese despre niște oameni, veniți și ei să facă poze, în urmă cu câteva

luni. Cine se implicase în acest caz? își aminti de detașamentele de tancuri și de regimentul aeropurtat... începea să se lege ceva. Cum să controlezi un animal de câteva sute de metri înălțime? Cu proiectile, de la sol, și cu aviație, din aer. Oare îl găsiseră, cu adevărat și voiau să-l captureze? La ce le-ar fi folosit un dinozaur uriaș? Să-l expună la Zoo? Imposibil să expui un animal cu o asemenea dimensiune. Să-l îmblânzească pentru a-1 folosi în scopuri militare? încercă să-și imagineze o situație de luptă, în care intra în joc un astfel de monstru. Hannibal, cu elefanții săi, traversând munții Alpi, către Roma. La asta se rezuma, de fapt, totul?

Se opri la marginea URMEI și își prinse capul între palme. Dumnezeule, atât de multe incertitudini! Sfatul, clătină din cap, încă și mai plin de nehotărâre decât fusese până atunci. Sfatul bătrânului Fred...

Când ajunse în stația din sat, înserarea cobora sfioasă de pe Sfinx-ul de nisip. Curtea bisericii era pustie, slujba se terminase, la fel și pomana. Autobuzul veni aproape imediat, ca și cum șoferul îi pândise venirea, așteptând după colț, cu motorul pornit. Era singurul pasager. Urcă, îi plăti șoferului biletul și se așeză pe scaunul de lângă ușă. Traversară localitatea pustie, apoi podul. Pe sub ei, curgea firul subțire al râului, aproape uscat de seceta prelungită a primăverii. Plaje de nisip fin se întindeau pretutindeni și lăstari de salcie începuseră să crească la câțiva metri de mal, împânzind albia, ca o perie deasă. Dacă și anii care urmau să vină aveau să fie la fel de lipsiți de umiditate, atunci albia avea să devină

una cu pădurea de

pe maluri, iar Jiul se va fi transformat într-un pârâu pierdut printre trunchiuri.

Coborî într-o stație intermediară, pe traseul dintre Luncă și Stadion, apoi o apucă pe niște străduțe pietruite, de-a latul cartierului Catargiu, al cărui capăt vestic se învecina cu Popoveniul.

Catargiu era și el un cartier semirural. Apăruse și se dezvoltase în ultimii treizeci de ani, când statul comunist îi ademenise pe țărani să vină la oraș și să lucreze în industrie. Unii dintre ei primiseră locuință la bloc, dar cei mai mulți preferaseră să-și ridice case și să își continue viața pe care o duseseră la țară. Singura deosebire între noua așezare și satele de unde plecaseră, cândva, era că aici străzile erau pavate cu piatră cubică și că li se trăsese apă curentă în curți. In rest, aceleași cârduri de rațe și de gâște bântuiau locurile, aceiași porci guițau în cocinile lor murdare și aceiași copii slăbănogi, cu burți mari, se fugăreau pe după garduri, cu cămășoaiele murdare atâmân- du-le peste fese.

îi luă mai mult de un ceas să ajungă din nou pe strada unde locuia fostul său profesor. Trebuia să meargă încet, ca să nu forțeze coasta fisurată și, mai ales, era nevoit să facă ocoluri, ca să se ferească de câinii lăsati să umble liberi pretutindeni.

Poarta casei era închisă și, la apelul său repetat, din casa de alături ieși, în cele din urmă, o femeie grasă, într-o rochie cu buline mari, albe, și cu părul pus pe bigudiuri, care-1 informă că domnul Vasilescu tocmai plecase la Viena, unde fusese chemat telefonic pentru un consult foarte important, pe o temă științifică.

— Domnul profesor e doctor în știința aia veche, care se ocupă cu oase de animale, se grăbi să deconspire femeia, cu glas de taină. E un om foarte deștept, dacă au avut nevoie de el tocmai în Viena aia a lor. Au trimis și mașină să-1 ia, chiar și om care să-i care bagajele... Abia a avut vreme, bietul de el, să mi-o dea în grijă pe dumneaei, uite ce blană frumoasă are, mânca-o-ar mama!

Dumneaei era o pisică de Angora, cu adevărat frumoasă, dar Ghirlandaio n-ar fi pus gura pe ea, chiar de ar fi fost să facă foamea timp de mai multe luni. Chestie de gust, decise, după care mulțumi și pomi nehotărât către casă.

Când ajunse din nou la locul posibilului accident, își aduse brusc aminte: de parcă o pânză tremurată de lacrimi i s-a fi tras de pe luminile ochilor, iar cele două retine ar fi reușit să focalizeze o singură imagine, chipul șoferului de la volan se suprapuse peste cel al bărbatului rezemat de postul de afișaj al Teatrului Național.

— Ceva e putred în Danemarca aia! exclamă cu voce tare și doi trecători îl priviră curioși, întorcând capetele.

Nu mai era nimeni de la care să poată primi sfaturi. Așa că lucrul cel mai înțelept care-i rămânea de făcut era să se întoarcă acasă și să lase noaptea să devină cel mai bun sfetnic. Pomi din nou și avu noroc să treacă pe lângă un taximetru, oprit la marginea bordurii. Șoferul stătea rezemat cu fundul de capotă și fuma o țigară. Da, era liber și putea să îl ducă până pe Calea București. Se urcă în mașină și așteptă ca șoferul să termine de fumat. In mai puțin de un sfert de oră, coborî în fața Rotondei, îi plăti

șoferului cursa și traversă bulevardul către bloc. Se așeză pe banca de la scară și așteptă să-i vină inspirația. II asaltau însă numai frânturi disparate de gânduri, sclipiri de-o clipă ale imaginilor Craiovei, văzută de pe dealul Bucovă- țului, vocea mirată a vecinei profesorului, care...

Se ridică, deblocă zăvorul magnetic de la intrare și urcă scările, oprindu-se la fiecare platformă dintre etaje, ca să respire profund. Se simțea ca un bătrân de 80 de ani și la fel de neputincios. în cele din urmă, ajunse în fața ușii și introduse cheia în yală. Răsuci și, spre surprinderea sa, se deschise ușa de alături. Doamna Georgescu-Vlaicu, în capot subțire din pânză topită, îi făcu semn să intre. La ea, nu la el. Se holbă, crezând că nu a văzut bine, dar semnul se repetă, încă și mai energic. Făcu un pas spre dreapta și intră pe urmele ei. Femeia închise ușa și se ridică pe vârfuri, ca să ajungă la urechea lui.

— Domnu' lonescu, v-a căutat cineva, în după-amiaza asta.

Stăteau atât de aproape unul de altul, încât putea să-i simtă, prin cămașă, sfârcurile sânilor atingându-i pieptul.

— M-a căutat cineva? repetă prostește, neștiind cum să reacționeze.

Femeia se vârî și mai mult în el. Acum aproape că îl strângea în brațe.

— Da, domnu' lonescu. Era un poliţist, nu-1 cunosc. Nu era sectoristul nostru. Aţi făcut ceva rău? >

— Eu?! se holbă la ea, încercând să se îndepărteze de corpul pe care-1 simțea gol pe sub halat.

Se simțea excitat și voia să fugă de provocare, dar provocarea se lipise cu totul de el și îl apucase cu brațul de mijloc.

— Vai, domnu' lonescu! Să vă aresteze, tocmai pe dumneavoastră? Vecinul meu cel mai de treabă? Nu, nu e nevoie să-mi spuneți pentru ce vă caută, n-am să le dau voie să vă găsească. Am hotărât să vă iau la mine, în gazdă, pentru o noapte, astfel încât, dacă se vor întoarce să vă aresteze, să nu găsească pe nimeni. Să nu-mi spuneți că refuzați oferta mea generoasă!

— Eu... începu Ghirlandaio, dar nu apucă să mai termine.

Femeia îl apucă de bărbie și îl sărută apăsat, strivindu-i buzele. Gemu, simțind cum îl împunge cu cotul în coasta fisurată. Dar asaltul abia începuse și nu dădea semne că ar fi pe cale să înceteze. După ce-și desprinse buzele, își desfăcu nasturele de sus al halatului, apoi îi căută mâna și o introduse prin deschizătură către sânul aproape întărit din cauza excitației.

— E așa de palpitant, nu crezi, vecine? O să stăm în pat, sub cearșaf, și o să ascultăm cum se chinuie să-ți spargă ușa. După care o să ne bucurăm de surpriza neplăcută ce o vor avea, când vor vedea că nu ești acolo. Ce faci cu mâna aia, e bleagă?

Strânse degetele, aproape inconștient, strivind carnea. Femeia gemu și îl sărută iar, cu și mai multă patimă.

— Femeia aia nenorocită... Nina... nu te merita deloc, răsuflă ea aproape în agonie. Auzi, nebună, să părăsească un... un așa bărbat... un așa... artist!

își strecură mâna între picioarele lui și îl deschise la prohab dintr-o mișcare.

— Ia uite! Ia uite ce bărbăție! murmură si Ghirlandaio > >
îi simți trupul cutremurându-se, de parcă ar fi fost scuturat de un curent electric.

îi lăsă sânul în pace, se aplecă puțin și o ridică de talie în sus, strângând din dinți. Din doi pași, străbătu holul și pătrunse în sufragerie. Lumina slabă a unei veioze îl ajută să se orienteze. O duse spre patul care ocupa jumătate din cameră și o trânti pe el. Trase de halat, aproape rupându-i nasturii și se grăbi cât putu să scape de haine. Femeia îl aduse peste ea, tremurând ca și cum ar fi stat în zăpadă. O pătrunse chiar în clipa în care mâna ei se ridica spre noptieră și stingea lumina. Energia care se acumulase în el de-a lungul zilelor din urmă se eliberă într-o explozie de plăcere și de durere. Coasta îi trimitea junghiuri roșii drept în ochi, dar se hotărî să o lase să strige. Noaptea era lungă și dacă lua în seamă toate fleacurile, cădea în depresie.

A doua zi, Marina (așa insista văduva să i se adreseze) îi făcu un mic dejun atât de bogat, încât aproape că nu se mai putu ridica de la masă. Băură cafeaua împreună, iar femeia îl întrebă ce planuri avea pentru ziua în curs. Nu vru să-i spună că era în concediu medical, pentru că altminteri nu ar mai fi ieșit pe ușă, din apartament, fiind nevoit să facă pe armăsarul în ture prelungite.

— Am ore de la 11:00, îi spuse, apoi trebuie să ajut un coleg să se mute. Treburi ușoare, se grăbi să adauge, vă- zându-i sprânceana ridicată și amintindu-și că se văietase de câteva ori când, în nebunia nopții femeia îl lovise peste coastă.

— Te aștept când termini, îi zâmbi ea dulce, trimițân- du-i o bezea din podul palmei. Polițiștii ăia n-au venit peste noapte, așa că te vor mai căuta, cu siguranță.

își luă rămas-bun pe hol, în același stil înghesuit în care-și începuseră aventura. Femeia se excită din nou, atât de puternic încât de-abia reuși să scape și să iasă pe casa scării. își aranjă hainele pe el, făcu un semn din mână și coborî în grabă, sărind treptele două câte două. La câtă nevoie avea de sex, văduva de alături l-ar fi epuizat complet în câteva nopți, făcându-1 să slăbească asemenea unui schelet. își făcu un calcul rapid și ajunse la concluzia că o găsise aici când cumpărase garsoniera, în urmă cu șapte ani, si era tot văduvă.

Afară era deja cald și soarele urcase până aproape de crucea bolții. Se îndreptă spre centru, încercând să găsească o soluție pentru înfundătura în care se găsea. O soluție nu venea însă niciodată când nu dispuneai de suficiente informații. Iar el nu dispunea, de exemplu, de niciun fel de informație științifică cu privire la misteriosul fenomen de reducere a atracției gravitaționale, despre care îi vorbise Vinea. Ar fi putut să înceapă de aici. Avea confirmarea urmelor lăsate de dinozaur. Era sigur că sunt reale și că animalul trecuse prin orașul său, în drum spre... nu știa ce direcție. Acum trebuia să afle, cu exactitate, dacă exis- tase o reducere a atracției gravitaționale în acea perioadă din Precambrian, care să fie certificată științific. în felul acesta, ar fi găsit și cel de-al doilea element probator.

Se îndreptă spre Biblioteca Municipală și își petrecu restul timpului studiind cu asiduitate o

de astronomie, cu copertele tocite de atâta utilizare. La prânz, se ridică mulțumit, spre ușurarea domnișoarei de la ghișeul de Informații, care-și vedea compromisă ora de la coafor.

Găsise exact ceea ce îl interesa: două pagini și jumătate dedicate enigmaticului fenomen gravitațional, petrecut în urmă cu 250 de milioane de ani, despre a cărui existență fuseseră găsite indubitabile dovezi într-o serie de roci, scoase de la mari adâncimi, cu ocazia forajelor petroliere din Australia, India și Mexic. Un fenomen de reducere treptată a gravitației, care culminase cu atingerea unui prag critic, în urmă cu 65 de milioane de ani. Depășirea pragului durase extrem de puțin, câteva ore, practic, dar suficient pentru... pentru o grămadă de chestii. Cum ar fi fost, de pildă, eliberarea din chingile neiertătoare ale atracției gravitaționale a doi dintre cei trei sateliți naturali ai Terrei. Specialiștii reușiseră să-i descopere, sub identitatea actuală a lui Ceres și Demeter, cei mai importanți asteroizi din centura prejoviană. Sau cum ar fi fost dispariția completă a animalelor de mari dimensiuni.

Ghirlandaio zâmbi și-și mușcă buza de jos, încântat. Apoi își aminti că, în dreptul capitolului cauze, nu era trecută decât o supoziție, subliniată de cineva cu creion roșu: fenomen ciclic. Din multele pete de grăsime, Ghirlandaio deduse că respectivele pagini ale enciclopediei fuseseră foarte răsfoite în anii din urmă.

Ieși în soarele puternic și rămase câteva clipe în cadrul din fier forjat al curții care înconjura clădirea. Avea și cea de-a doua confirmare, putea să caute un telefon public.

Peste drum, rezemat de zidul unei clădiri dezafectate, în care pe vremuri funcționase un restaurant, îl văzu pe bărbatul înalt, cu ochi albaștri, decolorați, și cu pălăria albă de panama fixată pe creștetul capului. Se uita fix la el și zâmbea. Era urmărit, își spuse, dar presupunerea nu-1 deranja. Cumva, i se părea chiar în firea lucrurilor să se întâmple în felul acela. *Cifteva* voia, cu tot dinadinsul, să îl împiedice să răspândească în public informația pe care o deținea. Trimitea poliția după el acasă, îl urmărea în drumurile pe care le făcea... ca o amenințare tăcută. Câtă vreme nu răspândea nimic, rămânea doar o amenințare. Gen: „Noi te vedem, tu ne vezi? Suntem aici, așa că nu face lucruri de care să-ți pară rău mai târziu".

Ii zâmbi și el bărbatului, ba chiar schiță gestul unui salut, ridicând degetul arătător la o pălărie imaginară, apoi porni către fostul cinematograf „30 Decembrie", în căutarea unor telefoane. Pe drum, aruncă o privire peste umăr: spionul său era la datorie. Nu găsi nicăieri scoicile de plastic atât de cunoscute și, tocmai se pregătea să coboare pe Calea Unirii, către Parc, când își dădu seama că în clădirea fostului cinematograf funcționa o sală de jocuri mecanice. Schimbă direcția și intră pe ușa de sticlă, deschisă la perete. încăperea era ticsită cu aparate, la care stăteau câțiva puștani și trăgeau de manete. Se duse drept la manager, care bea dintr-o ceașcă de cafea, așezat la una dintre mese, și completa niște acte, și-l întrebă dacă poate să dea un telefon. Plătea, desigur. Plicitisit, omul nu luă în seamă hârtia de un leu și îi făcu semn către aparatul de ebonită, așezat pe un scaun înalt, de bar. Apelă la Infor-

mâții și ceru numărul de la „Gazeta de Sud", singurul ziar local pe care-1 mai citea din când în când. Notă numărul pe un șervețel aflat sub telefon, după care telefonă la redacție.

Până la urmă, nu se dovedi totul atât de simplu pe cât sperase. Redactorul de serviciu îl ascultă în liniște, apoi îl puse să repete întreaga istorie, cu cât mai multe detalii. Probabil că atunci deschisese reportofonul. Ghirlandaio se răsuci cu spatele către cei din sală și își începu povestea. Când încheie, se auzi țăcănitul slab al butonului de „pauză".

— Vi s-au întâmplat dumneavoastră toate aceste lucruri? îl întrebă, în cele din urmă, ziaristul, de la celălalt capăt al firului. Ați văzut cele două urme și aveți pozele respective...

— Am văzut urmele. Poze nu am făcut, dar nu e o problemă. Iau aparatul de acasă, merg din nou în teren și le fac.

— Chiar vă sfătuiesc. Ce mi-ați relatat este extrem de... interesant. Lăsați un număr de telefon unde puteți fi contactat și reveniți mâine cu materialul probator. La ce liceu spuneați că sunteți profesor?

îi spuse, după care puse receptorul în furcă. Simțea că ziarsitul nu-1 crezuse și că bănuia fie că-i înscenează o farsă, fie că e puțin cam dus cu pluta. îi mulțumi încă o dată patronului sălii de jocuri și ieși în stradă. Nu-și mai văzu urmăritorul, dar nu asta era grija lui cea mare. Poate că era bine să treacă pe la liceu, să vadă cât de tulbure era atmosfera în ceea ce-1 privea. Era el în concediu medical,

dar conducerea nu văzuse niciun act doveditor din partea sa.

O apucă pe niște străduțe scurte, care-1 scoaseră în capul străzii Nanterre, o stradă veche și lungă, paralelă cu bulevardul, care se termina chiar în spatele liceului. Ocoli și ajunse la poarta de intrare. Portarul, cu casca dată pe spate, vopsea un scaun. Ii făcu semn să intre, dar el îl rugă să dea un telefon la cancelarie și să-l cheme pe Ricci. Acesta ieși imediat din clădire, se uită spre poartă, traversă curtea cu pași mari, îl apucă de braț și îl trase înspre vitrina magazinului de confecții de peste drum.

— Ce-ai mă, ești nebun?! protestă el, neconvins.

— Nebun ești tu, îi răspunse calm celălalt și îi făcu semn să intre în magazin.

înăuntru era răcoare, datorită palelor uriașe ale unui ventilator montat în tavan. Cele două vânzătoare stăteau într-un colț și croșetau. O femeie în vârstă se învârtea în jurul unor viguri de stofă.

— Nu știu ce i-a apucat pe ăștia din conducere împotriva ta: te caută cu lumânarea, încă de ieri după-amiază. Directorul mai că nu făcea spume la gură când ne întreba unde ai putea fi găsit. Ce dracu' ai făcut, ai dat vreo spargere undeva? Sau ai tăiat vreun grangur?

Ghirlandaio îl privi lung pe sub sprâncene.

— Mai rău: am făcut, din pură întâmplare, o descoperire senzațională. Toți dinozaurii Precambrianului au » »
emigrat de pe Terra în urmă cu 65 de milioane de ani, în clipa în care straniul fenomen de reducere a gravitației, început în urmă cu 250 de milioane de ani, a atins punctul

culminant. Pricepi? Dinozauri migratori. Care au continuat să crească, în mod uluitor, în condițiile austere ale unui Cosmos lipsit complet de gravitație. Dinozauri uriași, de mai multe sute de metri înălțime, care acum, din cine știe ce motiv, se întorc pe Therra. Pe pășunea izlazului, adică. Peste noi, înțelegi?

— înțeleg, încercă să râdă Ricci și fluieră prelung. Da' văd că te-ai documentat, nu glumă! Hai, mă, lasă-te de cioace, nu te obligă nimeni să spui nimic, dacă nu vrei. Fie și dinozauri uriași, pe mine, oricum, afacerea asta mă lasă rece, atâta vreme cât nu află nevastă-mea că am încercat să te ajut. Mai ai concediu, nu? Atunci, ascultă sfatul meu dezinteresat: dinozauri sau nu, fă-o pe mortul în continuare, poate că până poimâine se mai dezamorsează spiritele. De acord?

Oftă și dădu din cap. Se despărțiră chiar în ușă. Ricci îi făcu un semn de încurajare din degete și se îndreptă spre gardul școlii. Așteptă până dispăru dincolo de poartă și pomi, la rândul său, spre casă. Poate că văduva avea dreptate: nu-i strica încă o noapte de amor fără complicații. Și mai și gătea bine.

Dar odată ajuns la scară, își revizui puțin planurile. Poate că era mai bine dacă mai întâi trecea puțin prin apartament. Să verifice dacă totul era în regulă acolo. Așa că urcă scările pe furiș, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. De data asta, yala funcționă ca unsă și declicul pe care-1 scoase nu trecu de urechile lui.

Pe hol era un miros de praf stătut și... o pereche de pantofi cu toc. Rămase ca prostit în prag, cu ochii holbați

la ei. Apoi, după câteva clipe, hotărî că nu avea rost să-i ofere vecinei vreun motiv de intervenție și intră. închise ușa cu grijă în spatele său, străduindu-se să găsească vreun cuvânt de bun revenit. Apoi deschise ușa de la hol și se rezemă cu umărul de toc. Peste tot domnea o ordine obositoare, de cazarmă, covorul fusese scuturat, praful șters, cărțile aranjate în ordinea mărimii, hârtiile aruncate la coș. Cu ochelarii pe nas, Nina stătea în fotoliu și privea la programul de știri.

— Cine ți-a permis să vii aici? întrebă încet, constatând că nici măcar nu se mai putea înfuria, cum și-ar fi dorit.

— Asta, flutură ea o mână, fără ca măcar să se obosească să se întoarcă spre el. Și azvârli cheia pe covor. Când te-am părăsit, am fost precaută și am luat dublura cu mine. Iar, acum, te rog să taci, vreau să ascult știrile.

Asta era Nina, nu se schimbase deloc. Se aplecă, luă cheia de jos și o puse pe noptieră.

— Și însemnările mele? Am avut niște hârtiuțe lângă pat.

Femeia se răsuci înspre el și își puse bărbia în pumn.

— Le-am aruncat, e bine? Era mizerie ca într-o cocină de porci. Și acum ai de gând, totuși, să mă lași să privesc la televizor? Asta ca să nu îmi amintesc să te întreb unde ți-ai petrecut noaptea trecută. Lasă fleacurile, omule, o să ai timp să mă baţi la cap cu ele toată viața de acum înainte.

Toată viața de acum înainte...

Parcă așa spusese. Se așeză pe cealaltă margine a patului și o privi îndelung. Ar fi vrut să se înfurie și să înjure, dar simțea că nu poate. Oricum, totul ar fi fost în zadar.

Soarta. Sau poate numai acel cineva care hotărâse să-l facă să tacă.

Clătină din cap. Femeia nu se schimbase deloc: obrazul își păstra același puf proaspăt, părul blond avea aceleași bucle mărunte dintotdeauna, chiar și cuta dintre sprâncene...

Apoi crainicul de pe micul ecran dădu citire mesajului primit pe prompter de la Uniunea Cineaștilor Profesioniști, care făcea cunoscut forurilor interesate și populației că, în urma deciziei de a realiza primul film de SF a cărui acțiune urma să se petreacă în preistorie, mai multe grupe de studenți de la Facultatea de Istorie și Arheologie, câteva plutoane de militari, precum și angajați ai UCP, începuseră să realizeze, în diferite zone ale țării, mulaje de mari dimensiuni, care, într-un final, urmau să formeze un model scenografic uriaș, în aer liber. Autoritățile erau rugate să acorde tot sprijinul ce urma să le fie solicitat, iar populația să nu distrugă, din neatenție, respectivele mulaje.

Ghirlandaio ascultă cu gura căscată. Când crainica trecu la știrea următoare, Nina se răsuci către el.

— Acum ai priceput? Am venit cu ei, pentru mulaje. Sunt instructor principal la UCP și conduc o echipă de vreo 50 de civili. Plus două sute de militari. Am până și două tancuri și un elicopter sub comandă. In urmă cu vreo trei luni, am trecut prin oraș, dar nu te-am găsit acasă. Cred că ple- casei în concediu. Sau te bețivăneai pe undeva, pe la țară, cu amicii tăi. Atunci, am început să realizăm primele urme de dinozaur. Mulaje gigantice, pentru tălpi gigantice. Va fi un film extraordinar. Un film de Oscar, pentru care s-au făcut investiții colosale, înțelegi?

Clătină din cap. Toate ideile lui... toate întrebările lui... apucaseră pe un drum fără întoarcere.

— Nid nu speram, zâmbi ironic femeia. Măcar ești treaz? Niște urme de dinozaur, ce e greu de înțeles?

Dădu din cap, în semn că totul era clar.

— M-am întors. Dar nu temporar. Am avut timp să mă lămuresc că, fără mine, ai dus-o foarte rău. Deci, s-a hotărât: rămân. Definitiv. Ai ceva de spus?

Clătină din nou din cap. In sens invers. Soartei nu avea niciun rost să te opui. Parcă asta fusese una din discuțiile sale cu îngerul. Iar întoarcerea nevestei... Cum spusese acesta? *Cu puțin noroc, poimâine nu o să intri într-o belea încă și mai mare.* Nu avusese stropul acela de noroc. Ridică din umeri, oftând. Asta era.

A doua zi, se duse personal la ziar, îl căută pe redactorul din ziua precedentă și îi spuse că un coleg mai mișto- car făcuse o glumă proastă, în numele lui.

— Nici ca banc nu l-aș fi luat în considerare, îl asigură omul și îi întinse mâna. Vă înțeleg situația. Și mie îmi mai fac colegii poante. Și nu întotdeauna sunt nevinovate. O zi bună.

De acolo, se îndreptă spre școală, cu teama în suflet: nu-i păsa de ceea ce urma să-i reproșeze directorul, singura sa dorință era numai ca nu cumva să afle Nina despre asta. Constată, însă, cu surprindere, că directorul îl căuta să-l informeze că a fost anunțat, din Capitală, despre rezolvarea pozitivă a contestației depuse la Uniunea Artiștilor Plastici, în legătură cu concursul pentru bursa în străinătate.

— S-a rezolvat favorabil, închipuiește-ți! Pentru că nu puteau să pună bețe în roate unuia ca primarul Craiovei, care avea întreaga susținere a partidului de guvernământ, au creat ei o bursă nouă. Secretarul Uniunii spunea ceva despre Stockholm. Fericitule! Am auzit că ți s-a întors și soția.

— Și eu am auzit, zâmbi acru Ghirlandaio, gândin- du-se că știrile rele aleargă cu iuțeala luminii.

— Bună glumă, ha-ha! Directorul îl bătu pe umăr. Ce-ar fi să-mi faci o vizită, împreună cu Nina, într-o după-amiază din săptămâna următoare? Bem o bere, jucăm o tablă, poate ți-1 prezint și pe cumnatu-meu, care e scriitor de literatură de-asta... științifico-fantastică. Ei, ce zici?

Bălmăji ceva, din care directorul putea să înțeleagă ce dorea, apoi se grăbi să iasă din cabinet pe hol, iar de acolo în stradă. Nici măcar nu îndrăzni să deschidă usa cance- I
lariei și să-și salute colegii. Ii era teamă că alte „noroace" de genul celui petrecut în urmă cu câteva minute îl vor asalta din toate părțile, străduindu-se să-l îndepărteze cât mai elegant de problema inițială.

Se opri în dreptul unei bodegi, deschisă la parterul unei case. Afară, sub umbrelele de soare, odihneau pașnic trei mese de plastic, cu scaune în jurul lor. Intră în trombă, hotărât să bea un întăritor, din picioare, și să fugă spre piață, unde-1 aștepta deja Nina să facă cumpărături, în familie. Coniacul se dovedi bun și, după ce-i arse beregata, reuși să-i stingă toată panica neagră în care se învă-luise ca într-un cocon, încă de când văzuse pantofii

și se așeză la una din mesele de afară. Se lăsă pe spătarul scaunului și sorbi încet din pahar.

îngere, unde mama dracului ești, ca să vezi ce s-a ales din falnicul Ghirlandaio? Tu, cu teoriile tale împuțite despre destin și soartă... cu nonintervențiile tale... cu plecările bășinoase, exact când gemeam sub presiune mai mare... Ai rezolvat lucrurile, nu? Mi-ai trimis beleaua pe cap și acum, gata, te-ai retras la umbra Raiului, pe vreo pășune, cu îngerese care joacă strip-tease și te stropesc cu șampanie... Unde ești, îngere, ca să-mi dai încă un sfat? Un ultim sfat...

Intră în bar, ca să mai ceară un pahar. In timp ce adolescentul îi turna cu grijă din sticlă, aruncă o privire asupra televizorului, pornit pe un post local. Se anunța un concurs național de proză science-fiction, la care puteai să participi dacă te înscriai pe adresa de mail ce rula pe genericul de sub imagine și plăteai o taxă de zece lei într-un cont bancar, editat pe aceeași bandă. Dădu paharul peste cap, sub privirea uluită a băiatului, plăti, ceru un creion și notă informațiile pe o foiță ce avea pe ea antetul de „Notă de plată", apoi părăsi ca o furtună localul.

Intră în prima papetărie și cumpără un pachet de foi de xerox și un pix. Apoi se duse în parcul englezesc din centru, căută o bancă la umbră, se așeză și scrise mare pe prima pagină - „MARILE MIGRAȚII - Roman SF", iar mai jos își caligrafie numele: Emanuel lonescu. Nevastă-sa putea să facă piața și singură, nu era calul ei de povară. Și nici n-avea de gând să finanțeze, în vreun fel, nedorita revenire.

Rămase câteva clipe pe gânduri, privi în urma a doi liceeni care se sărutau în fugă, se răsuci și începu să mărun- țească literele, în rânduri strâmbe.

„Intre blocurile din față crescuse o grămadă de buruieni, semn că locatarii nu prea stăteau pe acasă, ca să le vadă și să le ia la întrebări. Din poziția în care se găsea (adică întins pe burtă și cu fața într-o parte), Emanuel lonescu avea impresia că privește o junglă deasă, prin care răsăritul soarelui de-abia răzbătea. Nu-și amintea cum de ajunsese în acel loc, dar la durerea de cap pe care o avea, asta conta prea puțin.

Dacă nu mă ridic chiar acum, își zise, jungla asta o să mă acopere cu totul și oasele or să-mi

SFÂRȘIT

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvâșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma lui, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #15
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS